PENTRU CE PĂRĂSESC ROMÂNII ROMÂNIA?

Paul GOMA

România, țară socialistă de tip sovietic- deci: nesocialistă; deci: antisocialistă - se bucură de toate avantajele sistemului: "In R.S.R., forța conducătoare a întregii societăți este P.C.R." - am citat în întregime articolul 3 din Constituție și cu asta am spus totul. In același timp, suferă de toate păcatele sistemului, păcatele decurgând din "avantajele" citate.

Unul din păcate ar fi imobilismul societății noastre. Să nu ne fure ochii agitația, pe plan extern, a reprezentanților Puterii; să nu ne înșele introducerea tehnologiei moderne; să nu confundăm declarațiile, asigurările, jurămintele Puterii cu realitatea; "mișcările de cadre", "reorganizările" la care se dedă Puterea, cu un zel demn de o cauză mai bună, nu fac decât să evidențieze rigiditatea, frica de nou, spaima de mișcare. Economia și artele, justiția și presa, relațiile sociale și educația, pescuitul oceanic șipsihologia cetățeanului - totul, toate, conduse cu mână de fier de P.C.R. până la anihilare de îngrădirile, interdicțiile, directivele "forței conducătoare a întregii societăți".

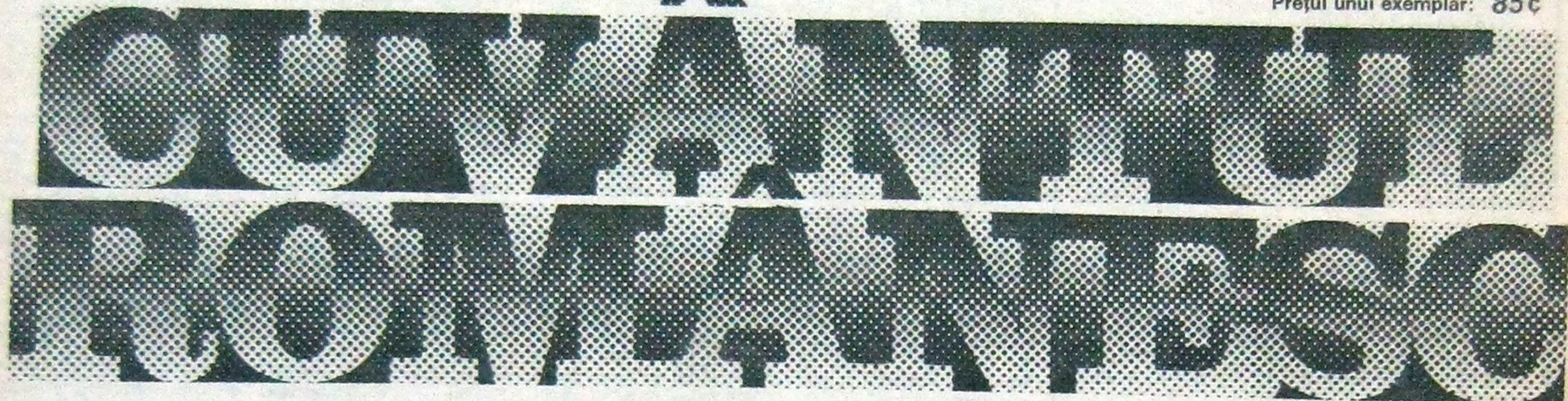
Mișcarea devine, înochii Puterii, nu doar o ignorare a "liniei", ci o vină, o crimă. Orice critică la adresa acestei împietriri este considerată "act dușmănos", "trădare de țară", "acțiune dirijată de oficinele imperialiste", "negare a sistemului socialist". Orice reformă care ar ameliora starea noastră, nu a "reprezentanților noștri" este privită ca o tentativă de răsturnare a regimului. O contestație a socialismului. Mișcarea - la urma urmei: evoluția - intră în conflict cu "linia directoare". Si nu numai mișcarea în sensul reformelor, corectărilor, ameliorărilor, ci chiar și în accepția proprie a cuvântului: cetățenii români nu au dreptul să se miște, după voința și interesul lor.

Se știe că, înURSS, există pașapoarte interne. In România socialistă nu există

Continuare in pag. 4

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 2 Nr. 18 OCTOMBRIE 1977 PUBLICAȚIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

PROPAGANDĂ ȘI REALITĂȚI

Eugen BÂRSAN

Intâlnirea dintre Ceaușescu și Brejnev, care a avut loc la 5 August în Crimeea, este un foarte bun exemplu de ilustrare a realității vizavi de mincinoase ticluiri propagandistice, în raporturile dintre șeful comunist român și Rusia sovietică.

In timp ce realitatea ne arată clar, că Moscova este începutul și baza de existență a comunismului în România, și, că șefii comuniști români n-au fost niciodată nimic altceva decât niște cățel și agenți ai Rusiei sovietice (ca centrală a comunismului), propaganda comunistă românească a încercat din răsputeri ca să vopsească cioara. Adică, să camufleze anexarea politică a țării, la imperiul comunist moscovit, cu imaginea scornită a unor poziții și atitudini naționale, de care românii să se simtă mândrii.

In ultimă instanță, toată strategia propagandei ciorii vopsite este în slujba ideii de popularizare a partidului și, mai presus de toate, de o supra popularizare a lui Ceaușescu. Pe lângă cei din țară, avem parte și noi de mieroasele ticluiri propagandistice, prin emisarii și lacheii comuniști care circulă sau și-au făcut loc printre noi. Si de ele mai are parte chiar și occidentul. De ani de zile, placa trâmbiță peste tot, sus și tare, aceeași poveste. Că Ceaușescu ar fi un mare patriot antimoscovit și că ar mai fi și un comunist independent. Si, dinnefericire, propaganda reușește să prindă rădăcini și să-și atingă scopurile ei speculative.

Căci, cu ajutorul căldurii sau fierbințelii unui bun motiv patriotic, care-i puternic încrustat în sufletul neamului, ea ajunge ca să topească o bună parte din resentimentele și ostilitățile populare anticomuniste. Bineînțeles, prin zăpăceala pe care o crează în țară și pe care o extinde și între românii mai slabi de fire din refugiu. Apoi, a treia victimă este occidentul. Occidentul de azi, credul și lipsit de vederi, care-i deschide ușa și-l ajută pe Ceausescu, în chip și fel, dând crezare propagandei că el ar fi antimoscovit și independent. Propaganda lucrează chiar dacă ea se bate cap în cap cu realitățile. Pentrucă lumea nu știe, ori știe prea puțin, de lucruri despre care în țară nimeni nu cutează să vorbească.

Continuare in pag. 4

VOCEA LUMII LIBERE, PESTE CORTINA DE FIER

"Radio Free Europe" și "Radio Liberty", cele două posturi de radio americane ce transmit zilnic câte 10 minute de știri în fiecare oră, atât de dincolo de cortina de fier cât și din lumea vestică, în 22 de limbi, au fost, dela întemeierea lor și sunt încă, osul din gâtlejul comuniștilor pe care nu-l pot nici înghiți și nici scuipa afară, dându-le nespuse dureri, pentru motivul că, după cum a declarat-o de curând un refugiat polonez: "este singura sursă de a afla știri complete asupra celor ce se petrec în Polonia". Si aceasta este valabil și pentru celelalte țări cu regimuri comuniste, ai căror cetățeni sunt văduviți de știri ce nu ar corespunde cu linia guvernelor respective, dintr'un motiv sau altul. Să ne amintim, cu această ocazie, numai de cutremurul ce a avut loc în România anul acesta, când, populația României, a aflat adevărul adevărat asupra celor ce s'au întâmplat, nu de la Radio București, ci ascultând emisiunile posturilor de radio americane.

In anul acesta, emisiunile posturilor de radio "Europa Liberă" și "Libertatea", și-au concentrat programele de știri pe tema drepturilor omului, ceea ce, precum era firește și de așteptat, a provocat atacuri furibunde din partea gealaților guvernelor comuniste de dincolo de cortina de fier. Până și limbricul cu ochelari, Mihai Beniuc, a ținut să-și verse balele-i pestilente, împotriva postului de radio american "Europa Liberă", scriind în "România Literară"(Nr. 14, Joi 7 Aprilie, 1977), în articolul: "Noi, ca țară și popor, am ales drumul", aceste rânduri abjecte:

"Europa Liberă" (liberă doar să calomnieze, și să mintă și să provoace), oficină de propagandă anticomunistă, susținută și adăpostită de unele cercuri cu mijloace murdare ale spionajului și ale răspîndirii minciunii, i-a inclus și pe acești români trădători de patrie în corul acelora care-și răcesc gura defăimând și înjurînd, nutrind speranțe deșarte și negre, gînduri războinice, nedîndu-se înapoi de la nici o infamie și profitînd de orice ocazie, fie și de cataclismele forțelor oarbe ale naturii.

"Ce-i de mirare că, acum, cînd România a trecut prin dezastrul unui cutremur groaznic, "Europa Liberă", această Babă Cloanță înveninată, se face purtătoarea de cuvînt a unei cîrdășii de fasciști și fugari români, care, drăgă doamne, după o lună de la data calamității, vor, nu să ne mai "salveze", căci de asta nu e "nevoie", ci măcar să ne "ajute".

Tot ceea ce-i putem spune acestei stârpituri bipede, e că, americanii prin Baba Cloanța lor, adică postul de radio "Europa Liberă", și-au oferit ajutorul lor, nu "după o lună de la data calamității", ci chiar înainte ca această calamitate să fi fost anunțată poporului român. Dar, probabil că, scursura umană ce răspunde la numele Beniuc, în loc să privească la televiziune în acele zile de tristă memorie, se auto-admira în oglinda closetului, căci, altcum, nu putem înțelege cum anume a neglijat apelurile pentru ajutor, adresate lumii de chiar stăpânul său, Nicolae Ceaușescu, a cărui fotografie, cu lacrimi în ochi, a apărut în mai toate ziarele din lumea liberă.

Acestea fiind spuse, credem sus și tare că-i rămâne d-lui Ceaușescu să-l pună la respect pe acest imbecil ce-i face cea mai dezastruoasă propagandă.

Vocea lumii libere, va continua să străbată Cortina de fier, atâta timp cât acolo, în lumea concentraționistă, nu există o presă liberă.

Nicolae Novac

editorial

CERTITUDINILE NOASTRE

Nu este usor să desprindem fața viitorului, dar avem siguranța că vom birui în lupta noastră, pe drumul pe care am apucat.

Certitudinile care ne călăuzesc pașii și ne luminează calea, mărturisesc acest lucru.

Prima certitudine pe care o avem este generată de credința noastră creștină. Dumnezeu face istoria, și ne ajută să găsim ieșirea la liman. Dumnezeu a creat toate neamurile pământului și întreg universul. Prin credința noastră creștină, încercăm să găsim voia lui Dumnezeu, îl iubim, sperăm în ajutorul lui, și credem că ne va ajuta să trecem peste răul din veac.

A doua certitudine este existența istorică a neamurilor. Fiecare din noi aparține unui neam, care are un ideal al său, pe care îl realizează în conformitate cu vocația pe care i-a dat-o Dumnezeu.

Cine iese din structura spirituală a unui neam, se artificiază, adică devine o hibriditate spirituală, care nu-și poate găsi liniștea sufletească nicăieri, și care nu poate realiza nici un fel de operă.

Nu există creații ale spiritului, în afară de existența națională. Toate creațiile spiritului sunt individuale, dar izvorul lor este bogăția subconstientului etnic. O operă literară, filozofică, artistică, etc., este cu atât mai mare cu cât poartă pecetea specificului etnic, caracterele specifice naționale. Deaceea, tradițiile spirituale, istorice ale unui neam nu pot fi stricate prin ideologii de import, căci se atrofiază însuși spiritul de creație individual, și prin aceasta dispare însuși neamul.

Noi nu putem uita că ne-am desprins din magma spirituală a neamului românesc, care își are rostul lui în lume, din frumusețile căruia ne împărtășim și noi în peregrinajul nostru.

A treia certitudine este dreptatea cauzei noastre. Nu luptăm împotriva voinței lui Dumnezeu, care a făcut rânduiala lumii, ci pentru împlinirea voiei sale. Nu vrem să stricăm rânduiala lumii, ci să ajutăm neamului nostru să-și câștige din nou libertatea și independența, să intre din nou pe făgașul rosturilor sale proprii, pe făgașul creațiilor sale.

Nu forțăm istoria, mergând împotriva vânturilor ei, ci vrem să ne încadrăm în istoria pe care o vrea Dumnezeu.

In felul acesta, dreptatea cauzei noastre nu poate fi pusă la îndoială, decât de impostorii istoriei, și de către cei ce s'au rupt din structura unei ființe naționale. Adică, sunt purtați de toate vânturile, valurile și capriciile lumii.

O ultimă certitudine, a luptei noastre, este desinteresarea noastră. Noi suntem disponibili sufletește. Ne dăruim lui Dumnezeu și luptei pentru drepturile de existență istorică a neamului românesc.

Nu urmărim interese și nici bucurii personale. Asta ne face să nu pierdem din vedere valorile spiritualității românesti. Să nu ne risipim în mărunțișuri și artificialități.

Avem certitudinea că mergem pe drumul cel bun.

George BĂLAȘU

ÎN PRAG DE MILENIU:

PENTRU CLIPA ROMÂNEASCA A ISTORIEI UNIVERSALE

"Descoperiri recente și tehnici de datare mult mai precise au revelat (..) că băștinașii din România inventaseră probabil, cu veacuri înaintea Sumerienilor, o formă de scris" (R.Schiller, Unde s'a născut civilizația? "Selection du Reader's Digest, 8, 1975). E vorba de trei tăblițe, scrise la finele mileniului IV înainte de Christos. Ele au fost descoperite, în 1961, de arheologul român N. Vlasa, în satul Tărtăria de lângă Orăștie. Tăblițele pot întări "teza că leagănul culturii se află în spațiul carpato-dunărean" ("Noi Tracii", 27, 1976).

Nu știu încă dacă aceste tăblițe au făcut obiectul de cercetări speciale (monetariste, politice, filozofice). Amintesc și rețin deocamdată câteva fapte: Lumea e în pragul celei mai hotărâtoare mutații ideologice din istoria sa. Căutând să iasă din actualul impas, omenirea își caută rădăcinile. Ea va ajunge astfel și la primul ei capital scris, la "Tăblițele de la Tărtăria". Acestea cuprind o întreagă concepție despre Dumnezeu și om, despre casa lor comună. Acest capital ideologic vine din capitalul agonisit și transmis prin viu grai, dealungul miilor de milenii. La rândul lui, capitalul scris străbate 70 de veacuri spre orânduirea de mâine a tuturor neamurilor.

Pornind de la acest capital, România poate adânci cultura simfonică a divinei omenii. Așa poate fi împlinită clipa românească a istoriei universale. Aceasta-i și semnificația universală a conflictului dintre Biserica Ortodoxă Română din Paris și Partidul comunist din România. Unii din membrii acestei Biserici ocolesc această semnificație. Rezumându-se la înjurături anticomuniste în numele libertății cultului, ei riscă să intre în planul Partidului comunist. Dintre evrei, împărtășind o parte din tezele Partidului, unii lovesc în apărătorii Bisericii. Nereușind pe calea adevărului, ei încearcă altfel. .

Amestecând Biserica Ortodoxă Română din Paris, "activitatea nazi-fascistă" a Părintelui Boldeanu și "a altor legionari notorii", "rebeliunea din 1941" și altele, "Revista Mea" din Tel Aviv scrie, printre altele: "Demostene Nacu și Dumitru Bacu identificați ca părtași la pogromul din București" (5 Iunie 1977). Faptele: In 1941, D. Bacu nici nu era măcar în România. In vârstă de 15 ani, el urma cursurile liceului românesc din Macedonia. A venit în patria-i etnică după 1946. Si-a cunoscut-o mai mult prin "tezele" ce i le-a aplicat, pe spinare și pretutindeni, Securitatea Partidului. Drept amintire, Bacu ne-a povestit despre "Pitești".

In ce mă privește, eu am fost "identificat" de Siguranța Statului Român la 15 Decembrie 1943. Nu ca "părtaș la pogrom". Ci în legătură cu o inițiativă studențească pentru a menține moralul fraților din Ardealul ocupat. Mareșalul Antonescu a socotit că, în condițiile date, această inițiativă dăuna raporturilor cu Germania național-socialistă. Maniu, Dinu și Gheorghe Brătianu, Forțu, Pan Halipa și alții, urmau să mărturisească, la proces, în favoarea noastră. Până la urmă, am fost "condamnați", fără proces, și trimiși pe front, fără pregătire. Noi am continuat să socotim că, în condițiile date, Mareșalul Antonescu întruchipa totuși destinul unui neam care-și apăra nevoile, glia și credința.

Aceste fapte dezic vădit afirmația revistei din Tel Aviv. Rămân desigur întrebările: Vrea și această revistă să fie condamnată pentru calomnie? Tine morțiș să obțină o astfel de condamnare? Ce câștigă cei ce provoacă și pierd procese de acest soi? Dar noi nu răspundem la astfel de provocări. Aici este vorba de lupta pentru libertatea Bisericii. Prin ea suntem angajați în lupta pentru libertatea tuturor.

In această luptă, faptele amintite mai sus exprimă și o sublimă tragedie. Tragedia generației de studenți și elevi legionari din 1938-1948. Generație necunoscută de istoria spectaculară dar trecătoare a veacului nostru. O generație dospită în catacombele creștine ale acestui veac. Prigonită și măcelărită în văzul și auzul tuturor Pilaților. Generație învingătoare totuși pe drumul divinei omenii.

In țară, această generație a fost apreciată și de tineri evrei care au cunoscut-o pe acest drum. In exilul din afara țării, apreciem și noi pe aceia dintre evrei care au participat la lupta pentru libertatea Bisericii Ortodoxe Române din Paris și de pretutindeni. Ei au participat astfel și la lupta pentru împlinirea clipei românești a istoriei universale. Desigur, cei ce nu cred în această clipă românească, vor avea dreptul să lupte împotriva ei, ideologic și cinstit. Dumnezeiasca omenie, omenia românească dă tuturor libertatea de a-și mărturisi, integral, propria credință. Luptând însă pentru ca și Biserica noastră să-și poată mărturisi, măcar acasă la ea, întreaga credință, evreii vor fi adus proba că recunoștința nu-i o vorbă goală și că prietenul la nevoie se cunoaște. Iar clipa românească a istoriei universale e tocmai clipa adevăratei *Prietenii.*

Demostene NACU

CĂTRE REDACȚIE

• Chicago, U.S.A.- Vă mulțumesc din inimă pentru jurnalul pe care-l citesc din scoarță în scoarță. Sunt abonat de anul trecut de când am pus piciorul pe acest pământ liber și bogat, binecuvântat de Dumnezeu...Tin să transmit multe felicitări întregului personal de redacție al "Cuvântului Românesc". Dumnezeu să vă binecuvinteze.

Corneliu NEDELCU

• Luzern, ELVETIA- Am primit înfine și eu ziarul credeam că nu mai răspundeți. Deltfel trebuie să știți că stați rău cu corespondența. Bănuesc că vă este greu, dar rezolvați și această problemă așa cum ați făcut "minunea" apariției acestui ziar atât de mult așteptat.... Eu am trimis abonamentul și am să încerc să mai fac câteva în luna viitoare când plec în excursie în Germania și Franța.

Nicoară POPESCU

• Birmingham, ANGLIA- E adevărat o mare mângâiere sufletească când ai ocazia să citești acest ziar atât de prețios. Eu sunt un refugiat mai vechi și pot să vă spun că cu adevărat ați reușit să dați exilului un ziar de care avea nevoie. Am să vă trimit și eu ceva material cât de curând... Si acum să trec și la o critică camaraderească: căutați și scurtați articolele lungi.

Feriți-vă de polemici și fiți atenți la cei care vor încerca să se strecoare ca colaboratori.

Ați reușit să adunați o serie de codeieri tineri, noi veniți, care au început să se trezească. Dacă ați făcut numai atât, misiunea ziarului a fost deja împlinită pe jumătate.

Aurel GROZA

• Bridgeport, U.S.A.- Mi-a părut rău că nu te-am întâlnit la Montreal și anul acesta, la Congresul Limbii Române....Asemenea încântări spirituale sunt rare, căci s'a ajuns la situația tristă, ca la întrunirile românești, limba noastră să dispară aproape cu totul, ca mijloc de comunicare a ideilor și impresiilor. Doream să vă felicit și personal, pentru succesul apariții neîntrerupte a ziarului "Cuvântul Românesc", timp de peste un an, în condiții excepțional de bune. In vitregia exilului, o asemenea reușită constituie un record urias, care trebuie subliniat deschis și fără modestie. Am prevăzut acest succes încă dinainte, bazat pe înfăptuirile D-stră anterioare, în decurs de mulți ani. Ați adus prin acest ziar, o contribuție enormă cauzei românești, în momentele cele mai critice ale exilului. Mă bucur din toată inima, și vă felicit călduros.

Prof.George P. BOTOSANI

• Torino, ITALIA- Am avut o mare bucurie când am citit primul număr din ziarul ce cu onoare îl scoateți. Eu sunt venit în libertate din 1976 și cunosc o mulțime de lucruri din infernul din care am reușit să scap. Sunt licențiat și am mai scris pe vremuri... Doresc să mă alătur grupului de colaboratori...Pe curând primele articole.

Vasile BUTOI

• Long Beach, U.S.A.- Am citit Cuvântul Românesc, și drept să spun, e cel mai bun ziar românesc, pe care l-am citit în exil... Deaceia vă rog să binevoiți, a mă înscrie și pe mine pe lista celor abonați. V-as fi foarte recunoscător dacă mi-ați putea comunica dacă publicați anunțuri de căsătorie în ziarul dv. și cât costă cuvântul ?.

N.M.

ABONATI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele și reînnoirea se pot face după cum urmează:
- Din Canada și U.S.A., se pot trimite "Cec Poștal" (Money Order) sau "Cec Personal".
- Din Europa și alte Continente, prin "Mandat Poștal" sau "Cec Internațional" pe adresa ziarului.

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D,
Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL !

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că- REDACȚIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

OGORUL SEMĂNAT DE GOMA DĂ ROADE !

Av. Cornel DUMITRESCU

La 3 Septembrie marele cotidian New York Times a publicat sub semnătura lui Malcolm W.Browne, corespondentul său de la Belgrad care se ocupă și de România, un articol despre mișcarea disidentă din țara noastră. In după amiaza aceleiași zile, un notoriu colaboraționist mi-a telefonat și cu o satisfacție cu greu mascată mi-a spus: " Ai citit New York Times-ul de azi? Gata dom'le , s'a terminat cu Goma !. Ceaușescu a rezolvat chestia cu disidența aia din țară !". I-am răspuns că deși am toată stima pentru acest talentat ziarist american, care a trimis de la București valoroase corespondențe privind mișcarea pentru drepturile omului din România, cutremurul de la 4 Martie și alte probleme ale vieții românești, de data aceasta consider că din cauza imposibilității de informare și contact direct cu Goma sau alți protestatari, corespondența respectivă are o valoare relativă. După cum v'am informat încă din numărul nostru din Luna Mai a.c., regimul comunist de la București a ridicat în jurul disidenților o adevărată "cortină a tăcerii".Totuși, datorită unor persoane sosite în lumea liberă, a unor scrisori și memorii trimise din țară unor organisme internaționale sau unor personalități politice, ca și datorită unor corespondenți de presă occidentali s'a aflat că în pofida măsurilor extrem de severe luate de autoritățile comuniste de la București, mișcarea disidentă continuă.

PAUL GOMA CU BĂIATUL SĂU, FILIP.

După cum se știe, în ziua de 1 Aprilie la orele 13, Paul Goma a fost ridicat de securitate care l-a anchetat mai mult de 5 săptămâni. Totodată, soția sa Ana-Maria Năvodaru și fiul lor Filip în vârstă de un an și jumătate au fost evacuați din locuința care devenise în ciuda supravegherii de către securitate, un adevărat loc de pelerinaj al românilor ce căutau un mod de izbăvire a suferințelor îndurate în "marea și frumoasa închisoare" care este România de azi.

In timpul anchetei, familia lui a locuit în casa socrilor săi. Datorită atmosferei politice internaționale, Goma nu a fost condamnat și nici măcar judecat (cum greșit a anunțat o publicație românească din exil). Ancheta terminându-se cu câteva zile înainte de 9 Mai, dată la care printr'un Decret prezidențial au fost eliberați din închisoare peste 18.000 de deținuți de drep comun, s'a făcut speculația că și Goma ar fi beneficiat de acest decret, ceeace nu corespunde adevărului.

După această anchetă nefructuoasă, lui Goma și familiei sale i s'a dat o altă locuință, fără însă a i se instala telefon. Deasemenea, întrucât conform legii nr.25 din 1976 în r.s.r munca nu mai este un drept ci o obligație, i s'a dat în baza studiilor și pregătirii sale un serviciu la Biblioteca Centrală din București. Atât la ducere cât și la întoarcerea de la serviciu, Goma este continuu supravegheat de securitate ceeace îl determină probabil să nu comunice cu ziariștii occidentali. Paul Goma a fost redus deocamdată la tăcere, dar nu a fost înfrânt. Intre timp cei peste două sute de semnatari ai apelului său, au fost cu toții anchetați, bătuți și amenințați cu diverse pedepse de către securitatea ceaușistă care în general dorea să obțină de la ei retragerea semnăturilor de pe apel. Unii au cedat, dar după ce au reușit să scape în lumea liberă, au negat valabilitatea retractării smulsă în birourile securității prin intimidare și violență. O mare parte dintre semnatari, au fost expediați în occident cu așa numitul "pașaport Goma".

Regimul jubila, creindu-și falsa iluzie că a reușit să desființeze total disidența care-i dăduse atâta bătaie de cap în primăvara trecută, pe care noi am denumit-o "primăvara lui Goma". Iată însă că atunci când regimul se aștepta mai puțin, acțiunea lui Goma este continuată de alți români care deși nu pot practic să-și adauge semnăturile lângă celelalte peste două sute, se consideră semnatari ai Apelului lui Goma. La fel ca și în cazul lui Alexandru Dubcek din Cehoslovacia care a fost redus la tăcere de către slugile Moscovei, dar ale cărui principii și-au găsit exprimarea după ani de zile în celebra "Chartă 77", tot așa și în România, "ogorul semănat de Goma, dă roade".

In afară de numeroși cetățeni care acționează individual, prin retragerea din partidul comunist român care le-a înșelat buna credință, ca de exemplu Christian Pudroschi de la televiziunea din București, al cărui caz a fost publicat în numărul trecut, prin adresarea de memorii organismelor internaționale, conducătorilor statelor semnatare ale acordului de la Helsinki, sau care se adresează opiniei publice mondiale prin intermediul postului de radio "Europa Liberă", au apărut chiar și noi grupuri organizate de contestatari. Despre unul dintre aceste grupuri, format din șapte tineri români, noi am scris în numărul trecut când am publicat o corespondență apărută în ziarul londonez "The Observer".

Azi suntem în măsură, pe baza mărturiilor și documentelor originale ce le posedăm, să venim cu precizări. Totul a început de la o tânără româncă curajoasă doamna Gabriela Niță, născută Bejenaru, care în prezent locuiește în Los Angeles. Sosită în Iran la 12 Iunie 1976 în delegație de serviciu din partea Institutului Meteorologic din București, la sfârșitul lunii Iulie 1976 refuză să se mai înapoieze în țară cu echipa din care făcea parte. Se prezintă la ambasada americană din Teheran unde declară că intenționează să se stabilească în U.S.A., că este gravidă în luna a patra și că dorește ca să nască copilul pe pământul binecuvântat al Americii. Este ajutată imediat să plece la Viena și de acolo prin intermediul " Fundației ortodoxe Tolstoi " în U.S.A., unde sosește la 28 Septembrie. La 24 Noiembrie 1976 se naște în orașul Berea-statul Ohio, Daniel Alexandru Niță, cetățean liber al Statelor Unite.

Incă de la sosirea la Viena a soției sale, Josif Niță în vârstă de 26 de ani, recepționer la hotelul Parc din București, face cerere de plecare din România.

Totodată declară că donează statului român, apartamentul proprietatea lor, din București Bul.Constantin Brâncoveanu nr. 132, blocul 34, scara A, apt 7, în dorința rezolvării grabnice a cererii sale în mod favorabil.

Urmează zeci de cereri și memorii, totul însă în zadar, comuniștii de la București insistând cu încăpățânare să se întoarcă "trădătoarea" în raiul comunist din care a avut norocul să scape.

Refuzul autorităților de a-i permite reunificarea familie, mai ales după nașterea copilului, îl îndârjește și mai rău pe acest tânăr născut și crescut în regimul comunist și căruia nu i se mai impută așa zisele "reminiscențe ale educației burgheze". Epuizează și ultima cale legală, adresându-se la 31 Mai 1977 președintelui Ceaușescu printr'o scrisoare înregistrată sub nr. 54.814 la care ca și celelalte nu a primit nici un răspuns. Iată însă că în primăvara lui '77, țara află prin intermediul postului de radio Europa Liberă că un OM s'a ridicat să înfrunte tirania unui regim ce părea de nezdruncinat. La început a fost doar unul, apoi opt, apoi două sute. Mâine cine știe ? Oamenii au început să vorbească mai cu curaj între ei, la servicii, pe stradă, acasă, lepădând tema "problemelor de producție" atât de îndrăgită de partid și abordând subiecte legate de noțiuni "tabu" până atunci, ca "drepturi umane", "respectarea Constituției ", "Acordul de la Helsinki", "Mișcare disidentă", "scrisoarea Președintelui Carter către Saharov", etc.

Aflați în situații similare, dorind să emigreze pentru reunificarea familiilor sau alte motive personale, patru tineri colegi de serviciu de la Hotelul Parc, se alătură lui Iosif Niță. Acestia sunt: Radu Negrescu, 27 de ani, domiciliat în aleea Compozitorilor nr.5, blocul G 9 ap. 56; Raymond Păunescu, 26 de ani, domiciliat în strada Locotenent Saidac nr. 19, Nicolae Windisch, 28 de ani, domiciliat în strada Panerului nr.6, toți recepționeri, precum și muncitorul Ion Marinescu, de 30 de ani, domiciliat în strada Baia de Fier nr. 1-A, toți din București. Impreună ei întocmesc la 26 Mai 1977 un documentat memoriu pe care-l adresează statelor participante la Conferința pentru securitate și cooperare în Europa de la Belgrad, Consiliului Economic și Social al O.N.U., Președintelui Carter și Congresului American, Comitetului Internațional pentru Drepturile Omului de pe lângă O.N.U., precum și opiniei publice internaționale. Prin acest memoriu ei arătau modul cum au fost puse în aplicare în România prevederile Acordului de la Helsinki și cum sunt respectate în această țară comunistă drepturile omului, constituția și legile ei. Totodată ei întocmesc și scrisori individuale în care explică motivele ce i-au determinat să acționeze în acest mod și în care declară de asemenea că deși nu pot semna apelul lui Goma, se consideră semnatari ai acestui istoric document privind drepturile omului în România. Astfel în scrisoarea lui Nicolae Windisch difuzată de Europa Liberă se spune printre altele: " Sunt tânăr. Experiența de viață m'a făcut să înțeleg adevărata față a societății, în care socialiste par a fi numai principiile, sloganele, cuvintele fals patriotice. Este foarte deprimant, ca la numai 28 de ani, sătul de atâtea abuzuri, de încălcare a drepturilor și libertăților consfințite în constituție și legi, să plec aiurea în lume. A fi Român în România trebuie să te supui orbește partidului. Libertatea conștiinței este negată, dacă citești ești clasat trădător de țară, un mare pericol pentru partid. Imediat intervine mâna dreaptă a partidului-securitatea statului-care decide condamnarea... Imi exprim întreaga adeziune la apelul lui Paul Goma și mă alătur semnatarilor de pretutindeni care cer respectarea integrală a drepturilor și libertăților omului acolo unde acestea sunt încălcate. Ar fi timpul ca statele totalitare să înțeleagă că omul trebuie să fie om și nu o simplă unealtă de producție, că el are o conștiință, că el se naște cu drepturi și libertăți inalienabile".

Memoriul, din care deținem un exemplar, semnat de cei cinci hotelieri, a fost predat ambasadei americane din București și publicat la mijlocul lunii Iunie de revista elvețiană "Die Welt Woche". După difuzarea lui la 30 Iunie de către Europa Liberă, securitatea intră în alertă trecând de urgență la stingerea acestui nou focar contestatar împotriva regimului dictatorial ceaușist-bolșevic.

Prima măsură luată împotriva lor, din ordinul securității bineînțeles, a constat din darea lor afară din serviciu. La 1 Iulie, cei cinci tineri sunt arestați de securitate și timp de 5 zile bătuți și interogați câte 10 ore pe zi, cu scopul de-a-i determina să-și retragă suportul față de mișcarea internaționalistă pentru drepturile omului. Apoi, sub pretextul că nu lucrează nicăieri și că ar fi paraziți brigada de parazitism social a miliției Municipiului București, îi duce în stare de arest la data de 5 Iulie, în fața unei instanțe de judecată, formată dintr'un judecător, doi asesori populari, procuror și grefier.

Judecați în secret, în sală aflându-se doar agenți de securitate îmbrăcați în civil, nu li s'a dat dreptul la un apărător, li s'au respins probele solicitate în apărare, încălcându-se astfel chiar în "palatul dreptății" care trebuie să fie tribunalul, constituția țării, legile ei și principiile de drept de mii de ani.

Simulacrul proces care s'a desfășurat dealungul doar a 15 minute s'a terminat cu obligarea lor în baza legii nr.25 din 1976 la prestarea unui an de muncă la Canalul Dunărea-Marea Neagră, căruia ca unui zeu păgân nemilos, nu-i ajunge cele peste 200.000 de victime din perioada stalinistă și vrea să înghită și generația nouă.

Sentința fiind definitivă, cei cinci tineri români s'au adresat cu memorii procurorului general al R.S.R., Gheorghe Bobocea, pentru ca acesta în virtutea atribuțiilor sale constituționale de supraveghere a respectării legalității socialiste, să declare recurs extraordinar împotriva sentințelor. Până în momentul când scrim aceste rânduri, procurorul general al R.S.R.-ului nu s'a sinchisit încă să declare sau să respingă cererea pentru recurs extraordinar a unor cetățeni care nu au comis nici o infracțiune prevăzută de legile române în vigoare. Ca fost practician al dreptului în R.S.R., citind sentința nr. 3682 pronunțată la 5 Iulie de judecătoria Sectorului 7 al Municipiului București împotriva lui Radu Negrescu, m'am cutremurat de gravele ilegalități pe care le cuprinde fiecare rând și care depășește în cinism, sentințele proceselor politice din perioada stalinistă.

Deși redactarea ei de către judecătorul Giurgiu Liviu, s'a făcut într'un mod cât mai lapidar posibil, pentru a ascunde adevărata vină imputată, totuși în ea se menționează că Radu Negrescu "nu renunță la cererea sa de a părăsi definitiv țara" (de parcă aceasta ar fi o infracțiune incriminată de lege).

După proces, cei cinci contestatari români, au fost duși în stare de arest la o colonie de muncă de la Medgidia, pe traseul noului Canal. La 6 Iulie sosește în colonie în aceleași condiții, Vasile Constantinescu, inginer în vârstă de 33 de ani, domiciliat în București strada Gorgan Spătaru nr. 114 B, iar la 6 August Dragoș Neamțu, desenator tehnic de 21 de ani, domiciliat în București strada Poștașilor nr.4, care se alătură și ei grupului celor cinci hotelieri. Toți șapte redactează apoi împreună un

DOSAR NR.5636 1977 — LEGEA NR. 25 1976

JUDECATORIA SECTORULUI 7 MUNICIPIUL BUCURESTI

Sentința civilă nr.3682
Sedința publică de la 5 Iulie 1977

-.-.-.-.-.-.-.-.-

INSTANTA

Prin sesizarea înregistrată sub nr.5636/1977... Din procesul verbal ca și din fișa privind plasarea în muncă nr.192013/1977 rezultă că Negrescu Radu.- a refuzat expres încadrarea în muncă și că nu renunță la cererea sa de a părăsi definitiv țara.

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
HOTARAȘTE:

Admite sesizarea introdusă... și obligă pe Negrescu Radu, să presteze muncă de timp de un an în cadrul unui șantier de Construcții Investiții din Județul Constanța.

DEFINITIVA SI EXECUTORIE.
PRONUNTATA IN SEDINTA
PUBLICA LA 5 IULIE 1977.

TIMBRU FISCAL

5636/77

Continuare in pag. 5

PENTRU CE PĂRĂSESC ROMÂNII ROMÂNIA?

Urmare din pag. 1

asemenea pașapoarte. Si, totuși, în circa 15 orașe nu poate intra oricine și oricum; au voie numai anumiți cetățeni, cu aprobări obținute la cel mai înalt nivel. Se știe că, în URSS, colhoznicii nu pot părăsi satul, pentru a căuta aiurea o pâine mai puțin neagră. E bine să se știe că situația ''cooperatorilor'' români nu este mai bună.

In dreptul medieval românesc există o noțiune: legarea de pământ, care desemna o realitate; agricultorii erau, ca și pământul arabil, ca și pășunile, și pădurile, un bun imobil al proprietarului. Mai imobil decât, de pildă, vitele, care puteau să devină mobile printr'un simplu act de vânzare-cumpărare. In România socialistă din 1977, oamenii sunt legați de pământ, în ciuda legilor interne și a convențiilor internaționale care prevăd libertatea de mișcare.

Si cu aceasta am ajuns la PASAPORT. Această hârtie nenorocită pe care toți cetățenii din țările capitaliste (deci, din țările unde omul este exploatat, lipsit de drepturi) o poartă în buzunar ca pe orice altă legitimație - de conducere auto, abonament pe calea ferată, permis pentru câine - la noi, în România socialistă a devenit o obsesie la scară națională, un vis, un scop al vieții. In România, un PASAPORT înseamnă infinit mai mult decât un post bun, decât un automobil, decât o vilă. In România, PASAPORTUL a produs stratificări sociale și chiar un anume gen de șovinism (pentru că în urma unor înțelegeri bilaterale cu Israelul și R.F. a Germaniei, evreii și germanii obțin, toți pașapoarte (de emigranți). Toate acestea numai din cauza legislației oarbe, obtuze, îndrăznesc să spun: antipatriotice. Frica de mișcare, spaima că oamenii vor fi ''contaminați'' de realitatea și mentalitatea de aiurea, propaganda ''inversă''- iată motivele pentru care Puterea limitează cât poate (și poate!) plecările.

Si, totuși, se pleacă. Oficial, se pleacă definitiv (prin emigrare) și temporar (turism, studii, vizite, tratament medical). Neoficial ...prin trecerea clandestină a frontierei. Tot... definitiv rămân și ''temporarii''.

Cu tot numărul mic al plecărilor, pierderile de oameni reprezintă un procent îngrijorător, nu numai pentru Putere, ci si pentru țară (două noțiuni distincte, chiar antagoniste). Guvernul a luat măsuri de reducere a ''scurgerilor'', dar fiind măsuri coercitive nu au făcut decât să amplifice, să prefacă în obsesie dorința românilor de a pleca din România. Insăși esența ei, a Puterii, o împiedică să găsească remediul. Care ar putea fi aflat, răspunzând la întrebarea:

Pentru ce părăsesc românii România?

Să nu se creadă că Puterea nu cunoaște răspunsul-soluție. Dar, ca și în cazul agriculturii, de pildă, sau în cel al culturii, nu poate aplica soluția eficace. Si nu o aplică pentru că s'ar nega pe sine.

La întrebarea de mai sus, răspunsul e unul singur - cu două aspecte:

a) Românii pleacă definitiv (emigrează) pentru că aici se trăește prost, în insecuritate, fără drepturi, fără viitor.

b) Românii rămân definitiv (temporarii care nu se mai întorc), pentru că nu sunt de loc siguri că, întorcându-se în țară, vor mai obține vreodată altă ieșire.

Soluția primului aspect ar fi greu de aplicat, economia falimentară și polițienismul generalizat au creat o inerție din care societatea noastră nu se poate zmulge peste noapte. Pentru al doilea aspect, soluția este oul lui Columb: eliberarea de pașapoarte tuturor cetățenilor. Ar scădea vertiginos numărul, nu numai al ''rămașilor'', ci și al emigranților -pentru că actuala legislație îi obligă pe mulți ''turiști'' să solicite emigrarea.

Iată un caz concret, tehnicianul V.M., 30 de ani. ''De copil, din cărți, din filme, am îndrăgit Italia. Imi ziceam că, atunci când voi fi mare, voi vizita Veneția, Florența, Neapole... Inainte de a mă căsători, i-am promis ''alesei'' o lună de miere în Italia. Timp de șapte ani am cerut pașapoarte. Zadarnic. Dar noi voiam să vedem Italia și apoi să ne întoarcem acasă. Si, pentru că așa nu s'a putut, am încercat altfel: am trecut granița clandestin. Ne-au prins grănicerii. Ne-au bătut îngrozitor. De mine s'a ocupat fostul campion olimpic N. Linca, acum ''angajat la grăniceri''. După ce mi-a pus cătușe, Linca m'a anunțat că eu eram'' al 173-lea bandit''. M'a rupt în bătăi. Am fost condamnat la 2 ani - soția la 1 an. Când am ieșit, nu mai aveam nevastă -se căsătorise cu altul - se lecuise de Italia. Eu, deși ''liber'', din calificat, lucrez pe unde pot, ce pot și cât pot adică până se află, la Cadre, că am fost deținut politic. Inainte, habar n'aveam de politică, nu mă interesa, deci nu eram nici contra. Au reușit să facă din mine un dușman. Vreau să plec unde oi vedea cu ochii...''

Regimul ar fi avut un aliat - pasiv - dacă... ar fi putut. Si nu unul, ci milioane. Dar regimul are un deosebit talent din a-și face dușmani din proprii cetățeni.

Nu de bine pleacă - sau vor să plece - românii din România. Nici pentru că ar fi devenit ne-români. Nu toți cei care pleacă - sau vor - au unchi în America. Cu toții știu că, acolo, vor trebui să lucreze din greu, să muncească pentru banii primiți, să se adapteze altui mediu, altor obiceiuri, altui aer. Si, totuși, pleacă.

Pleacă pentru că România socialistă nu are nevoie de oameni. Ci de roboți.

Paul GOMA

PROPAGANDĂ ȘI REALITĂȚI

Urmare din pag. 1

Când e vorba de România de sub stăpânire comunistă, adevărul nu stă în propaganda cu care este asaltată lumea. El stă în realele raporturi ale regimului cu Rusia sovietică și în istoria dramelor și tragediilor întâmplate în umbra închisorilor, lagărelor și beciurilor de securitate. Adică în locurile în care au fost supuși la groaznice chinuri și exterminări, zeci de mii de adevărați patrioți români, acuzați de extraordinara și infama crimă că sunt antimoscoviți și că vreau să fie independenți.

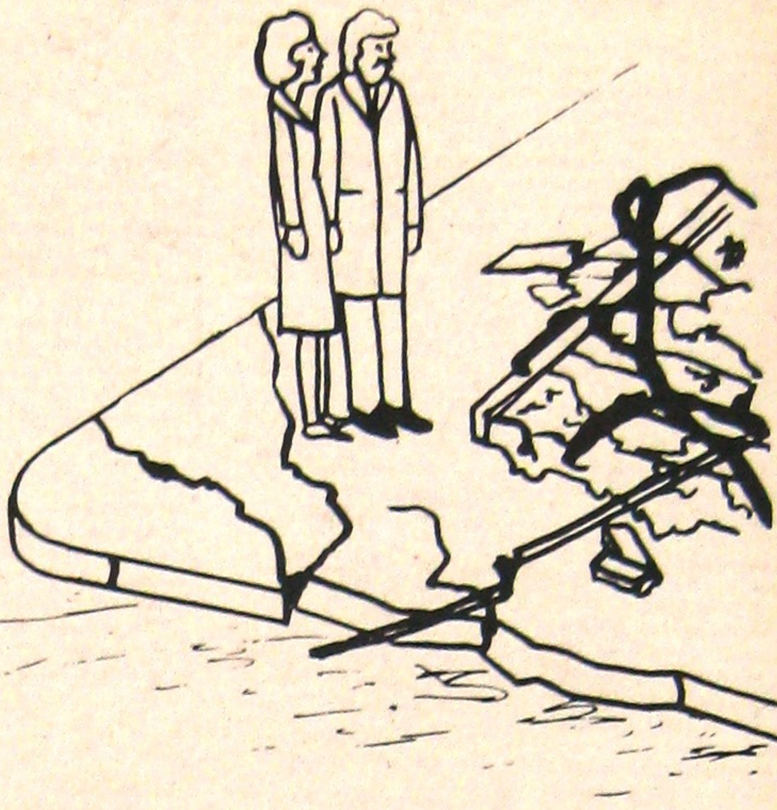
Să nu se uite că acest genocid a fost săvârșit sub răspunderea și conducerea lui Nicolae Ceaușescu. În calitatea lui oficială de însărcinat al Comitetului Central al Partidului cu operațiile organelor de Securitate, între care lichidările politice au constituit problema numărul unu. Iar după ce Ceausescu a ajuns ceeace a ajuns, ca răsplată pentru teribilele și sângeroasele crime de lichidare a românilor cu ținută antimoscovită și independentă, el vine ca să cucerească inima țării și a lumii occidentale cu jocul propagandistic al unei aluri de independență și antimoscovism. Lăsăm pe fiecare dintre cititori să găsească cuvântul de calificare al unui asemenea lucru.

Intâlnirea din Crimeea, de la 5 August, este ultimul capitol care demască propaganda de care vorbim și care arată realitatea, în adevărul ei gol-goluț. Această întâlnire ne arată că Ceaușescu nu s'a prezentat la Brejnev cu ifose de antimoscovit și independent ci, pur și simplu, ca un prepus al centralei comuniste de la Moscova, care s'a dus ca să dea socoteală stăpânului, despre: Cum este înfăptuită înțelegerea încheiată cu Brejnev în 1976; cum decurge procesul de strânsă aservire față de Moscova, în toate privințele; și totodată ca să primească noi instrucțiuni și măsuri în privința producției, ca aservirea să decurgă mai bine. -Aceste probleme, care au alcătuit partea principală din discuțiile dela întâlnire, sună cu totul a altceva decât a antimoscovism și independență.

Independența lui Ceaușescu față de Rusia sovietică e similară cu așa zisa libertate din România. Si una și alta nu sunt nimic altceva decât baloane de săpun și farsă comunistă. Fără reazămul și sustinerea Moscovei, regimul comunist din România se prăbușește în 48 de ore.

Eugen BÂRSAN

NICULIȚĂ INIMĂ DE AUR!

Ne-a sechestrat banii, ne-a oprit pachetele de ajutor, dar în schimb ne-a dat casa înapoi!

Stroe MOLDOVANU

CE SE ȘTIE ȘI CE NU SE ȘTIE DESPRE KARL MARX ȘI GÂNDIREA LUI

Este adevărat că Marx a avut unele idei geniale, dar era o fire teoretic distructivă, pe măsura capacității sale, neavând de fapt nici cea mai mică înțelegere pentru natura umană.

✪

Marx nu a înțeles niciodată ce înseamnă o naționalitate, în consecință nerecunoscând dreptul popoarelor, mai ales al celor mici la auto-determinare. Pentru Marx, lupta națiunilor mici pentru independență națională era ceva de natură reacționară, singurele popoare având dreptul la un stat propriu fiind, după părerea sa, popoarele mari, întinse pe teritorii deasemeni mari.

✪

Referindu-se la Austro-Ungaria, Marx scria că Cehii, de exemplu, sunt un popor pe punctul de a muri, iar Românii sunt retrograzi. Despre peninsula Balcanică, la sud de Dunăre, Marx a scris că este un teritoriu splendid, din nefericire fiind populat de locuitori primitivi și necivilizați. Despre Rusia, a spus la început că este un imperiu reacționar și retrograd. Mai târziu însă, când anumite cercuri occidentale se pare că alesese Rusia pentru ''experiențe revoluționare'', s'a exprimat în termeni mai concesivi față de ea. In legătură cu România, deși Marx a salutat dobândirea independenței în 1877, Engels a spus că este un lucru absurd.

Marx nu a avut nici o urmă de înțelegere pentru naționalitate și naționalism, susținând că sunt concepte create de burghezie, muncitorii neavând nici o naționalitate. In naivitatea lui stupidă, credea chiar că naționalitatea va dispare definitiv odată cu instaurarea societății noi - comuniste. Multe din așa zisele idei geniale ale precursorului comunismului sunt confuze, eronate, sau însușite prin plagiere și în mod greșit dela alți autori.

✪

Din punct de vedere teoretic, comunismul este neinventiv, nefiind în stare să creieze aproape nimic original. Cea mai mare parte, atât din ideologia cât și din terminologia comunistă, a fost creată de filozofi care nu s'au gândit că se va ajunge la lanțul de crime de azi.

Karl Marx are ''meritul'' de a fi compilat într'un singur volum-Manifestul Comunist- tot ceeace se concepuse cu zeci și chiar sute de ani mai înainte. Aflăm astfel cu surprindere că însăși ideia că ''evoluția naturală a capitalismului va duce inevitabil la socialism'' aparține gânditorilor Condorcet, Saint-Simon și August Compte, iar expresia ''socialism științific'' aparține gânditorului Francez Prudhon. Expresia ''exploatarea omului de către om'' îi aparține deasemeni lui Saint-Simon. Ideia că ''muncitorii nu au patrie'' a fost exprimată prima oară în mod critic de Englezul Edward Bulwer, iar mult trâmbițata lozincă ''muncitori din toate țările uniți-vă'', care i se atribuie lui Marx, a fost utilizată cu mult înaintea lui de Germanul Karl Schopper. Alte expresii, cum sunt ''lupta de clasă'' și ''rolul istoric al proletariatului,'' erau cunoscute deasemeni cu mult înainte de a fi ''descoperite'' de ''fantasticul'' Karl Marx. Este demn de remarcat că multe din aceste idei au fost exprimate de gânditori umaniști care nu întrezăreau la vremea aceea monstruoasa interpretare marxistă de mai târziu și criminala lor punere în practică.

✪

In ceea ce îi privește pe Marx, și pe marxiștii care i-au urmat, ei au fost întotdeauna adepți ai violenței de dragul puterii și pentru realizarea cu forța a unei ''lumi noi''. Marx, de exemplu, a afirmat textual că ''socialismul trebuie construit cu muncă de sclavi''. Iar Lenin, Gheorghiu-Dej, Ceaușescu și alții, au aplicat într'adevăr acest lucru. Mai departe, Marx, Engels și Kautski, afirmă din nou textual că ''socialism fără muncă forțată este la fel de imposibil ca lemn de fier și apa uscată''. Când comunismul a trecut de faza teoretică apropiindu-se de cea practică, dustrierul Kautsky afirma cinic: ''dacă sub regimul capitalist muncitorii se bucură totuși de unele libertăți, în socialism toate aceste libertăți vor dispare''. Noi, cei care

Continuare în pag. 7

OGORUL SEMĂNAT DE GOMA DĂ ROADE !

Urmare din pag. 3

memoriu pe care-l adresează senatorului Jackson şi organizaţiei " Amnesty International", despre care scrie la 21 August a.c. şi ziarul englez "The Observer". In acest memoriu după ce se arată hotărârile şi chinurile la care au fost supuşi cei şapte tineri face un aspru rechizitoriu regimului comunist, demascând noua reţea de colonii de muncă de la Canal pe care o denumeşte "Gulagul Românesc".

"Folosirea legii civile nr. 25 din 1976 împotriva disidenţilor, mai ales că cinci dintre noi suntem semnatari ai apelului lui Goma, ne îndreptăţeşte să ne considerăm deţinuţi politici, pedepsiţi pentru delict de opinie", se spune în acelaşi memoriu. In încheiere, contestatarii declară că dacă nu li se vor rezolva favorabil cererile de emigrare, au hotărât să recurgă la un gest disperat, intrând de la 1 Septembrie într'o grevă a foamei, oriunde s'ar afla la acea dată. In afara acestui memoriu colectiv, contestatarii au trimis scrisori individuale adresate atât lui Ceauşescu cât şi opiniei publice internaţionale. In scrisoarea sa, scrisă la 7 August în colonia de muncă de la Medgidia şi adresată lui Ceauşescu, Dragoş Neamţu arată că: "Bazându-mă pe rezultatele Conferinţei de la Helsinki şi pe legile enunţate de Carta Naţiunilor Unite, legi ratificate de d-stră înşivă privind libera emigrare, am informat autorităţile îndrept de intenţia mea de a părăsi România. Văzând că nu primesc nici un rezultat am scris postului de radio Europa Liberă, pentru a arăta şi dovedi autorităţilor române hotărârea pe care am luat-o, considerându-mă semnatar al scrisorii lui Paul Goma. Hotărârea mea de a emigra am luat-o şi o voi menţine cu orice sacrificii".

Intr'o scrisoare către Europa Liberă, care însoţea o serie de acte originale doveditoare, ca sentinţa de condamnare, memoriu pentru recurs extraordinar, copii după cartea de muncă, etc., care dovedeau ilegalitatea trimiterii sale la Canal, Radu Negrescu cerea: "să se difuzeze situaţia noastră actuală din care nu întrezărim vreo scăpare în viitorul apropiat, ci din contră, ne aşteptăm la represalii înăsprite. Incercăm în zadar să luăm legătura cu D-l Paul Goma şi suntem informaţi de acelaşi lucru din partea sa". Aşa cum au anunţat prin memoriul adresat senatorului Jackson, cei şapte români protestatari au început în ziua de 1 Septembrie la orele 1 noaptea o grevă a foamei în locuinţa lui Radu Negrescu din Aleea Compozitorilor nr. 5. Intrarea în grevă i-a fost anunţată telefonic doamnei Gabriela Niţă din Los Angeles care a informat Europa Liberă din Munchen, ştirea fiind difuzată imediat pe calea undelor şi prin telex către toate marile agenţii de presă. La numai câteva ore după aceea, peste 20 de securişti înarmaţi până în dinţi, într'o acţiune inutil de spectaculoasă ca cele din filmele proaste de aventuri, au înconjurat blocul respectiv, s'au postat pe acoperişurile imobilelor din jur, au evacuat lumea din holul şi de pe scările blocului şi apoi au spart uşa apartamentului în care cei şapte contestatari, făceau în mod paşnic greva foamei, nefiind înarmaţi nici măcar cu un briceag. Securiştii s'au năpustit asupra lor, arestându-i şi bătându-i până i-au urcat în dubele ce aşteptau cu luminile stinse în preajma blocului.

In momentul arestării, în apartament se găsea şi Manuela Negrescu, soţia lui Radu Negrescu, care a fost bruscată şi arestată şi ea şi căreia după câteva zile i s'a dat drumul din sediul securităţii din Calea Rahovei nr.59 unde au fost duşi cei arestaţi. De atunci nimeni nu ştie unde se află cei şapte români, iar securitatea pentru a mări teroarea asupra familiilor lor şi a eventualilor simpatizanţi a lansat zvonul că " au dispărut trei din cei arestaţi" (La închiderea ediţiei aflăm că au fost duşi din nou la colonia de muncă de la Medgidia-N.R.).

Iarăşi se pare că partidul comunist prin organul său de teroare care este securitatea, a reuşit să înăbuşe mişcarea contestatară. Iată însă că în occident a parvenit o scrisoare de la un nou grup de contestatari a cărui istorie se aseamănă în mare cu cea a grupului precedent.

Un tânăr român Adrian Mutică, domiciliat în Bucureşti, Calea Victoriei nr. 91-93, nemulţumit de situaţia generală a ţării, care uşor poate fi calificată dezastruoasă dar mai ales de politica p.c.r.-ului faţă de tineret pe care-l consideră un detaşament de sclavi subordonat ordinelor şi politicii comuniste, a înaintat la 14 Iulie 1977, cererea de a părăsi definitiv România, în virtutea drepturilor prevăzute de tratatele internaţionale la care România a aderat. La 20 Iulie a depus la Consiliul de Stat cererea de renunţare la cetăţenia r.s.r.-istă. Aceste cereri le-a reînoit prin memoriile din 25 şi 30 Iulie în care declara ferm că nu doreşte să se mai bucure de "cinstea de a fi un cetăţean al unui stat socialist". Neprimind nici un răspuns, de parcă ar fi scris în limba română guvernului chinez, împreună cu alţi prieteni aflaţi în situaţii similare, au hotărât să aducă la cunoştinţa unor foruri internaţionale şi a opiniei publice mondiale situaţia lor " sperând că în acest fel guvernul român va ieşi din atitudinea sa de ignorare a oricăror drepturi ale cetăţenilor români ". Inainte însă de a reuşi să transmită scrisorile întocmite în acest scop, la 31 Iulie, securitatea a făcut o descindere la domiciliul său, efectuând o percheziţie în baza unui ordin bazat pe un fals denunţ că ar deţine arme, stupefiante şi valută. In realitate scopul urmărit de "harnicii" securişti era confiscarea scrisorilor pregătite să fie depuse la mai multe ambasade, despre care securitatea fusese informată prin "turnătorii" ei. In urma percheziţiei Adrian Mutică a fost "umflat" fără prea multe menajamente sau vre'un ordin de arestare , şi deşi nu se găsise nimic din cele sesizate în falsul denunţ, a fost dus la sediul miliţiei Municipiului Bucureşti unde a fost anchetat timp de 10 ore încontinuu. A doua zi a fost chemat din nou şi reţinut toată ziua la miliţie fără a i se aduce la cunoştinţă vre'o învinuire, iar apoi a fost dus sub pază la oficiul forţelor de muncă al sectorului 6. Aici i s'a întocmit rapid o "repartiţie" de muncă ilegală pentru un şantier aflat tocmai în .....Insula Mare a Brăilei (despre care ziarul nostru a scris în numerele din Iulie şi August). Intrucât, cum era şi firesc, tânărul Adrian Mutică nu s'a prezentat la acel "loc de muncă", la 2 August a fost "însoţit" de doi miliţieni la tribunal, unde împreună cu ceilalţi membri din grupul său, a fost judecat în baza legii nr. 25 din 1976 şi prin sentinţă judecătorească definitivă, au fost legaţi de pământul Insulei Mari a Brăilei pentru timp de un an, întocmai ca iobagii din secolul al XV-lea.

Intr'o scrisoare deschisă adresată lui Ceauşescu prin intermediul postului de radio Europa Liberă, d-l Mutică spune: "Consider că această hotărâre este anti-constituţională şi contra Actului final al Conferinţei de la Helsinki, cât şi Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului. Neţinându-se cont de faptul că o parte din noi suntem bolnavi, am fost duşi cu forţa în Insula Mare a Brăilei, un loc izolat, unde condiţiile de viaţă şi de muncă sunt subumane şi unde nu există nici un fel de asistenţă medicală, lipsind hrana şi apa potabilă. Fiind depuşi în construcţii grav avariate de seism, suntem îndreptăţiţi să credem că aceste practici urmăresc degradarea noastră fizică şi morală. Oare nu este aceasta o tendinţă a autorităţilor române, de a-l considera pe cetăţean un iobag modern, ba chiar sclav ?".

Intr'o scrisoare comună, adresată tot lui Ceauşescu, grupul comunică hotărârea " de a intra în greva foamei, recurgând chiar la sacrificiul final", din momentul publicării ei.

Semnează: A. Mutică; Cristian Ionescu din str. Ghimpaţi nr.19, blocul 8, apt.1; Corneliu Urdărianu, str Ho-şi-Min nr.13, blocul C, apt. 36; Cornel Munteanu de la aceeaşi adresă apt. 63; Adrian Sinca, str. Aleea Ciceu nr.4 ; Constantin Hulduban, str.Vaporul lui Asan nr. 19, toţi din Bucureşti, actualmente deportaţi în Insula Mare a Brăilei. Semnează deasemenea o serie de prieteni, care din fericire nu au suferit aceeaşi condamnare, dar care sunt interogaţi zi de zi, chiar bătuţi şi ameninţaţi cu excluderea din serviciu şi cu aplicarea unei pedepse asemănătoare cu a celorlalţi, pentru simplu fapt că au cerut un paşaport. Aceştia sunt: Gherman Călin Mihai, str.Alunişului nr.180, blocul 1,apt. 141; Angela şi Liviu Bureţiu din Blvd. Dinicu Golescu nr 23-25,blocul B,apt. 80; Cristian Onuţu din acelaşi bloc, apt.82; George Balaure şi Serban Stănciulescu din str. Toamnei nr. 19,toţi din Bucureşti.

La 4 Septembrie 1977, parvenise în occident următoarea scrisoare din partea grupului de mai sus, care este totodată şi ultima noastră ştire despre ei: " Pe data de 2 Septembrie a.c., am fost arestaţi, toţi membrii grupului nostru, în faţa ştrandului Izvor din Bucureşti, inclusiv cei 6 dintre noi, deportaţi în mod abuziv în Insula Mare a Brăilei, care reuşiseră să evadeze şi care se ascundeau pe la diverşi cunoscuţi binevoitori, fiind hărţuiţi în mod sistematic de organele securităţii.... După bătaia de rigoare, după anchetarea şi luarea declaraţiilor, după ameninţarea cu pierderea locurilor de muncă, cei care aveau servicii au fost liberaţi, punându-ni-se în vedere să nu ne mai întâlnim prin casele noastre că altfel ni se vor confisca şi vom rămâne pe drumuri, urmând să dormim pe sub poduri. Aşa că am luat hotărârea să ne întâlnim de acum înainte prin parcuri, deoarece pe acestea nu au decât să le confiste domnii de la securitate. Ceilalţi 6 ce fuseseră condamnaţi la muncă forţată, au fost urcaţi în dube şi duşi la locurile din Insula Mare a Brăilei, după aplicarea unei pedepse cu bătaia la Miliţia din Brăila, deoarece după declaraţiile d-lui comandant al acestei instituţii, pe acolo aşa e obiceiul, statornicit din moşi, strămoşi. Ce vor de la noi autorităţile române? Noi ne-am expus clar scopul acţiunilor noastre. Nu vrem decât un paşaport de plecare definitivă din ţară. Doar un paşaport pentru fiecare dintre noi. Cerem în mod paşnic un paşaport. Acest lucru trebuie să le fie clar celor din securitate. Am fost împiedicaţi să începem greva foamei, dar nu vom putea fi împiedicaţi la infinit".

Acestea sunt faptele. Ele ne-au făcut să afirmăm că ideile lui Goma, de răzvrătire paşnică, folosind împotriva tiranicului regim comunist, legile create de el însuşi, sunt continuate de alţii, ele pătrunzând adânc în conştiinţa multor români.

Ceva parcă s'a schimbat în ţară, începând din această "primăvară a lui Goma". Pe bună dreptate la Bucureşti se spune că în România, anul acesta au fost două seisme: cutremurul de la 4 Martie şi "cazul Goma". De aici din lumea liberă, noi le dorim acestor curajoşi tineri, izbândă, pentru a dovedi lumii întregi, monstruozitatea regimului ceauşist şi tenacitatea românului de a-l înfrunta.

Av. Cornel DUMITRESCU

OMAGIU COLEGULUI GEORGE SION

Re'ntors de la un meci
Citesc sub veioză
O carte scoasă dintr'un seif
Cu poeme de avangardă
Despre gherilă
Si mă gândesc că poetul
Avea dreptate:
" Mult e dulce şi frumoasă"

P.S. "Just tovarăşe" !

Stefan BACIU

TRĂITE ÎN ÎNCHISORILE RESERISTE

VINOVAŢII . . . FĂRĂ VINĂ

I. A. ŞEITAN

Aş putea povesti de foarte multe cazuri, în care românii au ajuns în închisorile şi lagărele comuniste, fără de nici o vină. Ori, pentru o vină căutată şi măsluită. Amintesc dintre ele, ca exemple, ceeace îmi vine cu precădere în minte.

Mă aflam într'una din celulele Securităţii din Timişoara, când a fost adus în ea un ţăran, om în vârstă care purta opinci şi strae bănăţene. L-am întrebat de ce a fost arestat. Şi-am auzit un motiv de care au mai auzisem niciodată. Mi-a spus că a fost arestat de securişti pentru motivul numit de ei "port ilegal de tanc". Auzind un asemenea lucru am rămas perplex.

Rugându-l să mă lămurească, bătrânul ţăran mi-a povestit că în 1944, când nemţii s'au retras, undeva în ograda lui a rămas un tanc nemţesc, părăsit şi stricat, pe care el l-a acoperit cu paie. Iar, din când în când, mai lua de la el câte o piesă, pentru a o folosi la diferite nevoi. Ultima dată, a luat o bucată de tablă mai groasă ca s-o folosească ca plită pentru sobă. Un vecin l-a văzut şi l-a denunţat. Drept urmare, a fost arestat şi condamnat la 3 ani închisoare pentru "port ilegal de tanc".

*

La Canal am lucrat, pe acelaşi şantier, cu un om foarte cumsecade din Sibiu. Il chema Constantin V. Popa, era învăţător, şi de şapte ani ispăşea osânda închisorilor şi lagărelor, fără ca să aibă nici o vină.

Mi-a spus că a fost condamnat pentru "crime împotriva umanităţii". Si anume, pentrucă în 1943 ar fi dat două palme, în oraşul Bârlad, unui evreu, cu toate că el n-a fost, niciodată în viaţa lui, în acel oraş.

Era condamnat la 10 ani de închisoare şi mai avea încă de făcut trei. Dar într'o bună zi a avut totuşi norocul să fie eliberat, pentrucă s'ar fi aflat că adevăratul făptaş ar fi fost Constantin G. Popa din Cluj. La eliberare, nu i-a cerut nimeni niciun fel de scuză, pentru robia anilor de închisoare. In fapt, în acei ani, era cât pe aici să-şi dea viaţa, în perioada epidemiei de dezinterie din Lagărul Peninsula, când singurul medicament la care aveam acces erau rădăcinile de holeră. O buruiană care creştea pe şanţurile lagărului, şi din care făceam un fel de ceai, negru ca păcura.

*

Intr'una din zilele ploioase şi cu noroiul până la genunchi, pe când mă găseam la faimoasa Colonie Peninsula dela Valea Neagră, am fost surprins să văd într'un lot de condamnaţi, care veneau din lagărul de trecere dela Poarta Albă, un bun prieten şi coleg de liceu, care devenise doctor în Bucureşti. Ne-am îmbrăţişat şi l-am întrebat ce motive l-au adus pe aicea.

Mi-a spus că a ieşit cu nevasta-sa la puţină plimbare şi ceva cumpărături, pe Bulevardul Magheru din Bucureşti. Si trecând prin faţa unui cinematograf, au convenit ca ea să se alinieze la coada dela acesta pentru a cumpăra două bilete, iar el între timp să se alinieze la o altă coadă pentru a cumpăra ceva mălai.

După ce s'a despărţit de ea, şi a fost cam la o distanţă de 20 de metri, s'a oprit şi i-a strigat: "Dacă-i tot un film rusesc, nu mai lua bilete". Un securist, care l-a auzit, l-a înhăţat pe loc şi de atunci n-a mai văzut libertatea. După câtva timp de arest a fost condamnat la 5 ani de zile.

*

Si uite aşa, zeci de mii de români care nu făcuseră nimic rău, nici împotriva semenilor lor şi nici împotriva statului comunist, au fost arestaţi de Securitate şi condamnaţi la închisoare şi osânda muncilor teribile din lagărele dela Canal. Pentru a împlini lozinca securiştilor:

"Vinovat, nevinovat, Canalul trebuie terminat".

SĂPTĂMÂNA NAȚIUNILOR CAPTIVE DIN ANUL 1977

In a treia săptămână a lunii Iulie, au avut loc în Statele Unite, diverse manifestațiuni semnificative, în care s'a scos în evidență și s'a făcut cunoscută viața de mizerie și teroare ce o îndură popoarele robite de dictatura comunistă, impusă asupra lor de Rusia Sovietică. Asemenea manifestațiuni au avut loc, în fiecare an, începând din Iulie 1959, când Generalul Eisenhower, Președinte al Statelor Unite, a proclamat a treia săptămână din luna Iulie, dedicată Națiunilor Captive. Președintele Eisenhower a dat proclamația la cererea Congresului, care prin Legea publică Nr. 86-90 din 17 Iulie 1959, a autorizat pe președinte să dea proclamația anuală, "până când libertatea și independența tuturor popoarelor din lume va fi fapt împlinit". Motivele care au determinat votarea legii au fost și sunt încă "politica imperialistă și agresivă a comunismului rusesc - scrie legea - care a adus prin agresiune directă și indirectă la subjugarea independenței naționale" a Țărilor vecine Rusiei și a popoarelor din interiorul Rusiei, cum sunt Estonia, Letonia Lituania, Georgia și altele. Intre ele este arătat și poporul român.

Incepând din anul 1959 au fost promulgate asemenea proclamații anuale de fiecare președinte (Eisenhower, Kennedy, Johnson, Nixon). Președintele Carter a dat această proclamație în ziua de 20 Iulie 1977. Proclamația arată: "țara noastră a fost fondată pe credința adâncă în libertatea poporului de liberă determinare" subliniind faptul că. . "în cursul istoriei noastre am dat viață acestui principiu și a credinței noastre în libertate și drepturi umane"; deaceea Președintele cere poporului american să dedice această săptămână prin ceremonii și manifestații potrivite, arătând lumii că "America sprijină pe toți aceia care caută independența națională, libertatea și drepturile omului".

Cea mai importantă manifestație politică din cursul săptămânii a constituit-o, fără nici o îndoială, Congresul destinat popoarelor captive. Timp de 6 zile, începând dela 18 Iulie până la 26 Iulie membrii acestuia au luat cuvântul în ședințe publice, denunțând imperialismul ruso-sovietic impus asupra popoarelor vecine, precum și dictatura comunistă asupra poporului rus. Dintre senatori au luat parte la dezbateri: Robert Dole, fost candidat republican la postul de vice-președinte al Statelor Unite; H. John Heinz III, Thomas McIntyre, Jr. și Harrison A. Williams. Un număr de 38 membrii ai Camerei Reprezentanților au luat parte la dezbateri. Acestia au fost următorii: Joseph Addabbo, John M. Asbruk, Barber B. Conable, James Cleveland, Silvio O. Conte, Philip M. Crane, Edward J. Derwinski, Joshua Eilberg, Millicent H. Fenwick, Daniel Flood, Louis Frey, Jr., Benjamin A. Gilman, Marjorie S. Holt, Frank Horton, Jack Kemp, Peter H. Kastmayer, Norman Lent, Marc L. Marks, Joseph M. McDade, Lawrence McDonald, Robert McClory, Lawrence Michel, Norman F. Murphy, Henry J. Nowak, Mary Rose Oakar, Richard L. Ottinger, Claude Pepper, John J. Rhodes, Peter W. Rodino, John J. Rousselott, Eldon Rudd, Ronald Sarasin, Newton L. Steers, Jr., Samuel Stratton, Clement Zablocki, John W. Wydler, C.W. Bil Young.

Senatorul Dole a exprimat în esență ceeace cu alte cuvinte au constituit discursurile celorlalți membrii ai Congresului. " In cursul celui de al doilea război mondial- a spus Senatorul Dole- armata sovietică a "eliberat" Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, Germania de Răsărit, Ungaria, Polonia, Romania și Iugoslavia, pentruca apoi să impună cu forța regimuri comuniste asupra popoarelor fără nici o apărare". După război alte zece națiuni au căzut pradă subjugării comuniste. Noi nădejdi în libertate a adus popoarelor subjugate acordul dela Helsinki, care a întărit opoziția împotriva regimurilor comuniste, pentru respect pentru drepturile omului. Senatorul Dole enumeră pe mai mulți fruntași ai mișcărilor pentru drepturile umane din Rusia Sovietică și alte țări captive, subliniind faptul că... "principiul de bază al politicii Americane, moștenită dela înaintașii noștri a fost credința că guvernele sunt formate pentru a servi poporul. In contradicție cu aceasta, politica teoretică comunistă este că omul este servitorul statului". Rostul Săptămânii Națiunilor Captive este să demonstrăm această fundamentală contradicție și mai ales să arătăm că în ciuda unei cooperări cu Rusia Sovietică și cu regimurile comuniste impuse de ea asupra popoarelor captive, să denunțăm noua sclavie și să arătăm mai ales binefacerile regimului democratic care se practică în America. Deasemenea a spus el. . . "să nu uităm Națiunile Captive. Speranța lor fierbinte în libertate și independență este cel mai puternic zăgaz împotriva războiului și întemeiată nădejde pentru o pace dreaptă și durabilă. Este în interesul Statelor Unite să susțină cu multă vigoare aspirațiile juste ale popoarelor captive". (Congressional Record, 7 18 1977, pagina S12207). Intre deputați, Daniel Flood și Lawrence McDonald au făcut ample expuneri privitor la lipsa de drepturi umane în țările captive și la violarea Acordului dela Helsinki, cerând Guvernului să treacă la represalii pentruca să se obțină respectul tratatelor internaționale.

In mai multe state Guvernatorii și în municipii și orașe primarii au dat publicității proclamații speciale, îndemnând lumea să comemoreze Săptămâna Națiunilor Captive. Manifestații organizate de grupuri de Americani originari din țările captive au avut loc în multe orașe, între care New York, Chicago și Los Angeles. In New York manifestațiile s'au desfășurat sub patronajul "Comitetului Săptămânii Națiunilor Captive" și "Adunarea Națiunilor Europene Captive", iar în Los Angeles sub patronajul organizației "Americani pentru Națiunile Captive" Manifestația din Los Angeles a avut loc în fața monumentului "Luptătorului Ungar pentru Libertate" din Parcul MacArthur; condusă de Dr. Olgierd J. Klejnot (Polonia). S'au rostit discursuri de către fruntași politici locali și s'a dat citire Proclamației lansată de conducerea organizației care a patronat manifestația. Ziarul local "Herald Examiner" din 18 Iulie a înregistrat această manifestație.

Președintele Eisenhower în prima proclamație semnată la 17 Iulie 1959 îndemna pe americani să . . . "cunoască bine năpasta țărilor subjugate de Rusia Sovietică și să sprijine cu multă dedicație aspirațiile drepte ale popoarelor captive". După 18 ani același îndemn, dar într'o formă mai voalată, îl face Președintele Carter, îndemnând pe americani să " sprijine pe acei care caută să câștige independența, libertatea și drepturi umane". Rămâne doar, că noi cei ce am pierdut libertatea, să căutăm să mobilizăm și să mișcăm lumea pentru libertatea poporului român; mai ales că sute de frați ai noștri ce trăiesc în România cotropită de dictatura comunistă, - înfruntând teroarea, închisorile și nemaipomenite privațiuni, cer și ei respectul pentru drepturile omului, așteptând dela noi sprijin neprecupețit.

Miron Butariu

O ÎNTÂMPLARE CU PROFESORUL NICOLAE IORGA

Eugen Titeanu, politician din vechea arenă politică a României, povestea prin 1940 următoarea întâmplare cu Profesorul Nicolae Iorga.

Carol al II-lea luase hotărârea de a înființa Frontul Renașterii Naționale ca partid unic în România, și de a crea o uniformă specială de culoare albastru închis, în care să fie îmbrăcați miniștrii, consilierii regali și personalitățile politice din România anului 1938. Profesorul Nicolae Iorga era numit consilier regal. Urma să îmbrace și el uniforma albastră creată de Carol al II-lea, dar a refuzat. In această situație forțele oculte au intrat în joc spre a da satisfacție Regelui.

Moruzov, fostul Șef al Serviciului Secret din România, a prezentat Regelui un dosar pentru unele nereguli gestionare ale Inginerului Mircea Iorga, fiul Profesorului Iorga, care putea duce la o condamnare.

Regele îi însărcinează pe Constantin Argetoianu, și el consilier regal în acea vreme, să-l informeze pe Profesorul Iorga despre dosarul penal al fiului său, și că dosarul este la Majestatea Sa, care, când a aflat, a ordonat să i se aducă dosarul și să înceteze orice urmărire penală, fiind în joc reputația Profesorului Iorga.

Constantin Argetoianu s'a prezentat la Profesorul Iorga și i-a relatat ceeace Regele îi încredințase, dar a completat că Majestatea Sa i-a vorbit în termenii cei mai frumoși despre Profesor, cuvinte de laudă și stimă, și că față de acest gest de mărinimie din partea Regelui, ar fi indicat ca și Profesorul Iorga să-i răspundă printr'un gest, și anume, să îmbrace și el uniforma Frontului Renașterii Naționale, iar la prima ședință a Consilierilor regali să se prezinte în noua uniformă, ceeace ar place foarte mult Regelui și-i va da o satisfacție.

Profesorul Iorga l-a ascultat pe Argetoianu, și-a comandat uniforma F.R.N., s'a îmbrăcat în ea, iar la prima ședință când apare Iorga în uniforma F.R.N., Constantin Argetoianu îl întâmpină, îl măsoară cu privirea de sus până jos și-i spune: Domnule Profesor arătați frumos în această uniformă, vă stă foarte bine în ea, ce ziceți ?

La această întrebare Profesorul Nicolae Iorga îi răspunde: Dragul meu, că am mâncat c.... am mâncat, dar ca să-mi ceri să spun că a fost și bun, e prea mult.

pt. conformitate
I.A.

VICTIMELE CUTREMURULUI ACUZĂ CEAUȘISMUL

Revista bucureșteană " Flacăra " a publicat în numărul său din 8 Septembrie 1977 următoarea scrisoare și două fotografii pe care le reproducem:

FLACĂRA

● EU și soțul meu sîntem acum la vîrsta pensiei. Tragicul eveniment de la 4 martie ni l-a răpit pe unicul fiu, împreună cu soția sa. Spre deosebire de aceștia însă, cei doi copii ai lor nu au fost găsiți. În durerea noastră, am dori să epuizăm toate posibilitățile omenești de investigare ce ne-ar putea readuce acești nepoți dragi ca lumina ochilor, dacă s-ar întîmpla ca ei să trăiască totuși, și prin cine știe ce întîmplare, să fie în grija cuiva. De aceea vă rugăm să ne sprijiniți în acest sens, publicînd fotografiile copiilor, pentru ca, în eventualitatea că vreun cititor al revistei i-ar ști undeva, să ne vină în ajutor. Băiatul — născut la 15 ianuarie 1973 — se numește OLĂNEANU CODRUȚ CONSTANTIN, iar fetița — născută la 7 martie 1975 — se numește OLĂNEANU RALUCA GEORGETA. Copiii, împreună cu părinții lor, au locuit pe strada Brezoianu la numărul 7. (Maria Olăneanu, București, strada Corției nr. 23, ap. 3, sector 3).

Scrisoarea celor doi bunici, tragică prin simplicitatea și durerea omenească ce o conține este unul dintre cele mai zguduitoare documente care acuză conducerea comunistă de la Bucuresti pentru gravele greșeli pe care le-a comis în perioada imediat următoare seismului de la 4 Martie. Desigur că în inimile acestor părinți și bunici de două ori îndoliați la o vârstă înaintată, se mai întrezărește o luminiță de speranță, că poate printr'o minune Dumnezeiască,- numită de gazeta comunistă întâmplare- nepoții au scăpat cu viață. Cine cunoaște însă organizarea de tip polițist a unui stat comunist, cu acea diabolică "EVIDENTA A POPULATIEI", știe că nu este posibilă existența nici chiar a unor copii de 2 și 4 ani ca în cazul de față, care să nu fie în evidența organelor de stat, în cele peste 6 luni care s'au scurs de la dezastruosul cataclism

In spatele acestei speranțe omenești se întrevede însă o durere de un tragism înspăimântător. Nu numai faptul că nu știu care este mormântul celor dragi, pe care să pună o floare sau să aprindă o lumânare pentru sufletele nevinovate ale celor doi copilași ce tulbură bătrânețea îndoliată a acestor bunici, ci însăși chinuitoarea întrebare dacă nu cumva în trupușoarele lipsite de apărare mai pâlpâia încă viața când lamele buldozerelor le-au sfâșiat și amestecat cu resturile dărâmăturilor peste care apoi cu o grabă nebunească s'a așezat pământ negru și s'au semănat flori.

Ordinul dat personal de Ceaușescu ca înlăturarea urmelor cutremurului să fie încheiată cât mai grabnic, pentru a demonstra occidentului capacitatea partidului de a face față rapid la orice situație, ni se pare acum, în urma publicării scrisorii de mai sus, și mai irațional și monstruos de neomenesc ca în acele zile tragice.

Căci într'adevăr, dacă trupurile celor doi copilași, ca și a altor sute de oameni declarați dispăruți, nu au fost găsite, nu se poate ști dacă în ele mai sălășluia sau nu viața dată de Dumnezeu și probabil luată de comuniști în dorința lor oarbă de a folosi în scop propagandistic, chiar și un asemenea dureros eveniment.

In orice caz ele nu se puteau evapora. Azi, în fața acestor dovezi acuzatoare, ne întrebăm cui i-a folosit faptul că după numai unsprezece zile de la cutremur, presa comunistă de la București anunța cu surle și trâmbițe îndeplinirea ordinului dat de Ceaușescu de înlăturare a ruinelor.

Oare conducătorii comuniști nu s'au gândit că mai important este să fie descoperită fiecare victimă, care să fie apoi îngropată omenește în cimitire, după tradițiile și religia ei, unde rudele rămase în viață să le poată aduce prinosul lor de recunoștință ? La fel ca și cei doi bunici de mai sus, sute de familii ale căror rude sunt date dispărute din noaptea de 4 Martie, consideră acele parcuri cu flori organizate din ordinul lui Ceaușescu pe locurile clădirilor dărâmate ca pe niște adevărate gropi comune, și deaceea și astăzi pe acele locuri, cu toată interdicția organelor polițienești, se pot vedea noaptea lumânări aprinse. Iar executanții partidului care au îndeplinit orbește ordinul neomenesc dat de un conducător iresponsabil, sunt considerați cel puțin niște macabri ciocli. De undeva de sus, sufletele acestor doi copilași acuză ceaușismul.

După datina străbună și creștină, noi le spunem: Dumnezeu să-i odihnească în pace !

Decebal NECSULESCU

EUGEN STOIA,

UN COLORIST AL SUNETULUI

"Incă dela primele măsuri, sufletul cucernicului singuratic care așteaptă potirul sfânt se afundă în spațiile infinite".

Sorin ISSVORAN

Baudelaire a publicat în Revue Europeene (1861), o cronică despre "Richard Wagner și Tannhäuser la Paris". Motto-ul de mai sus este, în acest articol, citat din programul de atunci al Teatrului Italian la reprezentarea uverturei Lohengrin.

Il reproduc aici pentrucă ori de câte ori am asistat la un concert dirijat de Eugen Stoia, mi-am amintit rândurile Motto-ului din lecturile de odinioară, starea mea lăuntrică fiind aceeași, adică, a unui cucernic singuratic care primește un potir cu daruri afundându-se în spațiile infinite.

Incă dela primele acorduri ale unui concert dirijat de maestrul Eugen Stoia, am fost aruncat euforic în "lumea" muzicii lui, pe care dacă n'o înțelegeam pe de-a întregul, mă emoționa profund. Nu acesta este rolul muzicii? Să te emoționeze! Să' ți creieze disponibilitatea pentru comunicarea cu domeniile guvernate de spiritul pur.

Imi amintesc de un discurs al lui Edouard Herriot în parlamentul francez din anii anteriori declanșării războiului cel de-al doilea mondial. Vorbea despre un retor a cărui limbă n'o cunoștea, și totuși - spunea Herriot - elocința lui, a retorului, a fost atât de convingătoare încât i-a spus totul, acceptându-i punctul de vedere.

Expresivitatea muzicii lui Eugen Stoia mi-a fost întotdeauna atât de convingătoare, încât, fără să fiu un specialist, l'am admirat și l'am urmărit.

Pentru a'și demonstra teza despre Wagner, Baudelaire își citează două strofe din sonetul "Correspondances". Le redau în traducerea unui poet necunoscut, Stefan Vlădoianu, pentrucă îmi pare o traducere excepțională, cunoscând și traducerea lui Al. Philippide:

Natura e un templu cu stâlpii vii, de unde
Nedeslușite șoapte abia răsbat arare,
Când omul prin pădurea de simboluri pătrunde,
Ele'i aruncă'n treacăt priviri familiare.

Ecouri contopite în depărtări, afund
Intr'o îndelungată adâncă orchestrare,
Ca noaptea, ca lumina de fără de hotare,
Culori, miresme, svonuri, se cheamă și'și răspund.

Baudelaire se oprește aici. Fiind vorba de o traducere inedită și întrucât ilustrează complet teza lui Baudelaire, îmi voi îngădui să le citez și pe celelalte două, adică sonetul în întregime:

Sunt unele parfumuri, carnații de copiii,
Catifelări de flaut, verzi reavăne câmpii
Sau putrede belșuguri ce se revarsă'n spații.

Triumfuri, hăuri, fără de margini, nici contururi,
Ca muscul, ambra, smirna, tămâia, încantații
Ritmând în trup și spirit incandescente-azururi.

Cu aceste versuri ale sale, Baudelaire, vrea să demonstreze că.... "ce que serait vraiment surprenant, c'est que le son ne put pas suggerer la couleur, que les couleurs ne pussent pas donner l'idee d'une melodie et que le son et la couleur fussent impropres a traduire des idees; les choses s'etant toujours exprimees par une analogie reciproque, depuis le jour ou Dieu a profere le monde comme une complexe et indivisible totalite". (. . ."ar fi într'adevăr de mirare ca sunetul să nu poată sugera culoarea, iar culoarea să nu poată da ideia unei melodii, și ca sunetul și culoarea să nu fie în stare a traduce idei, lucrurile exprimându-se din totdeauna printr'o analogie reciprocă, din ziua când Dumnezeu a proferat lumea ca pe o complexă și indivizibilă totalitate").

Concertele dirijate de maestrul Eugen Stoia, și vioara lui, reușesc totdeauna să redea și culoarea și ideia într'o astfel de cuprindere încât le înțelegi și te emoționează fără să fii un specialist.

Aceasta, datorită marii lui sensibilități și vocației sale, dar și a unei munci pe care numai marile pasiuni o fac posibilă. S'ar putea spune că munca lui Stoia este încrâncenată, și că nimic nu'i promite și nu'l satisface mai mult decât orele nesfârșite din fața pupitrului, sau ascultând pe bandă de magnetofon, sau discuri, interpreții și interpretările marilor orchestre ale lumii.

Eugen Stoia se scoală pentru exercițiile și studiul său, la 6 dimineața și nu se culcă până după miezul nopții. In tot acest timp, cercetările, studiul și investigațiile sale sunt necontenite. Adăugându-se și timpul dăruit catedrei și cel al îndatoririlor cetățenești, veți avea o reprezentare exactă a ceeace înseamnează pentru Eugen Stoia o zi de lucru. Pentru Eugen Stoia nu este nimic ca preocupare deasupra muzicii, aceasta absorbindu-i și conștiința lui de teolog. ("Teologia - îmi spune maestrul Stoia - a fost ultimul lucru pe care l-am făcut pentru tatăl meu").

Toate celelalte arte îți vorbesc despre frumos, muzica este frumosul însuși. Iar despre muzică, nu poate vorbi, într'o limbă înrudită, decât dansul și visul.

Concertele dirijate de Eugen Stoia au această particularitate de netăgăduit: elocvența.

Dacă despre un traducător literar se poate spune că este un competitor al autorului, credem că se poate spune cu atât mai mult despre un interpret. Nuanțele sunt cele care dau valoare picturală unui tablou. Tocmai nuanțele și varietatea lor, infinită, dau valoare și muzicii, și mai ales muzicii.

Eugen Stoia este un magician al nuanțelor.

George Enescu spunea despre un interpret pe care'l ascultase și care cântase perfect că perfecțiunea era singurul defect al interpretării. Varietatea tonurilor este ca și viața, într'o continuă mutație. Intr'o permanentă mișcare. Totul este deci, pentru un dirijor, și pentru un violonist, să surprindă nuanța cea mai elocventă, care s'o transmită publicului pentru a-l convinge și emoționa. Când în San Jose, a fost un concert Van Cliburn (pianist celebru cu reputație mondială), în aceeași seară cu un concert dirijat de Eugen Stoia, sala lui Stoia, împotriva tuturor așteptărilor a fost arhiplină. De notat că sala în care concertează Stoia, are aproape 3000 de locuri. Nici cel mai optimist admirator al baghetei și violei lui Stoia, nu s'ar fi așteptat la o astfel de performanță, și până la urmă la un succes extraordinar.

"Măiestria lui Stoia - scria Kansas City Times - este o sursă de conștiință, surprindere și admirație".

Inainte, însă, de a pomeni ceva din palmaresul maestrului Eugen Stoia -câteva date despre acest mare dirjor și violonist.

Este născut la Timișoara, deci în Banat, care a avut o mare tradiție muzicală și care a dat o pleiadă întreagă de compozitori și muzicieni. (Sabin Drăgoi, Tiberiu Brediceanu, Filaret Barbu, Ion Vidu, ale cărui coruri au fost și au rămas celebre, etc.)

Urmează liceul și Conservatorul de Muzică. Studiază vioara cu Brendeisz teorie și compoziție cu Drăgoi și face cursuri speciale cu celebrul muzicolog și folclorist ungur Bela Bartok, care a contribuit la revolutionarea limbajului muzical modern, prin transfigurarea elementelor folclorice.

Primele concerte, Eugen Stoia le dă la vârsta de 14 ani.

Işi continuă studiile la Facultatea de Teologie de pe lângă Universitatea Regele Carol II, și Conservatorul de Muzică și Artă dramatică de Stat din Cernăuți. Studiază cu Alexandru Garabet, mai târziu decan al Conservatorului Ciprian Porumbescu din București, apoi cu George Enescu.

Licențiat cu distincție al Facultății de Teologie, diploma o obține la Conservator cu nota 10.

Este numit profesor la liceul "Stefan cel Mare" și la Conservatorul de Muzică și Artă dramatică din Cernăuți, la vârsta de 21 ani.

Concertează cu mare succes în Bucovina, Moldova, Basarabia, și Radio București în repetate rânduri.

Protejat al marelui compozitor Paul Constantinescu, primește o bursă pentru "Academia Chiggiana" din Siena.

A fost deasemenea, redactor muzical al ziarului "Neamul Românesc" al lui Nicolae Iorga.

Mai târziu, primește bursa "Humboldt", și studiază cu Georg Kullenkampf și Max Stub la "Hochschule fur Muzic" din Berlin, și "Mozarteum" din Salzburg. Este numit apoi profesor de violină și muzică de cameră la Conservatorul din Innsbruck (Austria). Cu o bursă a Municipiului Innsbruck, studiază cu George Enescu la Paris.

Cu profesorul Fritz Weidlich face dirijoratul și concertează cu mari succese în Austria, Germania, Elveția, și Italia.

In sfârșit, primește o ofertă de concert-maestru la orchestra Filarmonică din St. Louis, în Statele Unite, unde a funcționat doi ani.

Actualmente, Eugen Stoia, este director la programul de corzi al Colegiului orașului San Jose, dirijor al Orchestrei Colegiului și al Orchestrei de cameră, și director al Departamentului de Muzică, al colegiului Evergreen Valley din San Jose. Eugen Stoia este și fondatorul Orchestrei Filarmonice din Fremont și profesor de muzică al Colegiului orașului San Jose, California.

Timp de 12 ani a fost la Universitatea din Kansas în Departamentul de Muzică.

In 1953 a concertat la Carnegie Hall. In August 1975 a fost invitat cu întreaga sa orchestră de 120 instrumentiști de Guvernul Republicii Chineze Formoza, pentru a da o serie de concerte. Toate cele cinci concerte date de Eugen Stoia, s'au bucurat de succese remarcabile. A fost primul ansamblu de muzică clasică ducând la ocuparea tuturor celor 2400 locuri din sala Sum Yet Sen Memorial Hall, din Taipei. Concertul s'a dat în scop filantropic pentru Centrul de reeducare al handicapaților.

Robert Wong, criticul muzical din Taipei, a declarat că n'a auzit o performanță de viori atât de mătăsoase la ton, și bogate armonii de violoncel, "care ne-a dat o idee despre ceeace înseamnează o orchestră de prim ordin".

Concertele lui Stoia au avut un răsunet atât de mare, încât primăria orașului San Jose a decretat ziua de 7 Septembrie "ziua oficială a ansamblului simfonic al tineretului din San Jose", sărbătorindu-se anual poate pentru secole de aici înainte.

Este dificil de consemnat întregul cortegiu al triumfurilor sale, dar nu putem trece cu vederea succesele excepționale obținute în Mexico City, unde a concertat ca invitat oficial al Statului Mexico, invitație făcută prin Departamentul de Stat. Deasemenea tot prin Departamentul de Stat, Guvernul Japonez l-a solicitat pentru mai multe concerte, la Tokio și în alte centre importante ale Imperiului. Ovațiile cu care toate aceste concerte au fost răsplătite, au indicat nu numai virtuozitatea lui Stoia, dar și renumele de care se bucură pe toate meridianele. Trebuie să mai notăm și cererea unui reprezentant al Departamentului de Stat pentru concertele lui Stoia, imprimate pe bandă, pentru a fi difuzate pe toate continentele prin posturile de radio ale Vocii Americii.

In fine iată și câteva opinii ale criticilor muzicali despre arta dirijorală a maestrului Stoia: New York Herald Tribune prin pana specialistului său scrie: "Tonuri calde și grațioase, tehnică pură și fluidă", iar Chicago Daily Tribune îl remarcă printr-un "ton extraordinar de dulce și o mare îndemânare".

Neue Zuricher Zeitung, din Elvetia, îl felicită pentru "strălucita abilitate artistică".

Trebuie să mai adaugăm că maestrul Stoia, cântă aproape săptămânal la posturile de radio din San Francisco și că în Statele Unite este o autoritate muzicală.

Romain Rolland, își sfârșește cartea sa despre celebrul muzician francez Lully: "Este gloria Franței faptul că sufletul ei complex nu se mărginește la un singur ideal; și până la urmă, esențialul nu e ca acest ideal să ne aparțină, ci ca el să fie măreț".

Cu toată desconsiderarea oficialităților române de astăzi, maestrul Eugen Stoia este gloria României (de ieri), și cântă astăzi spre gloria poporului român de totdeauna, și spre gloria generosului popor american și pentru idealurile noastre comune de viață liberă și măreață.

Sorin ISSVORAN

CE SE ŞTIE DESPRE KARL MARX

Urmare din pag. 4

am cunoscut toate acestea pe pielea noastră, ne-am dat seama de aspectul criminal al comunismului, atât teoretic cât și practic. Ne înspăimântăm însă, că occidentul este orb și inconștient și nu-și dă seama pe ce drum merge. Este înspăimântătoare și afirmația făcută de Lenin cu mulți ani în urmă, și anume: "Capitaliștii își vor vinde singuri frânghia cu care vor fi spânzurați, fiind în stare să se sinucidă pentru un dolar". Tot Lenin a afirmat că la început comuniștii vor lua Europa; apoi vor comuniza Asia, și treptat Africa și America Latina. In cele din urmă, afirma diabolic și genial Lenin, "America va cădea singură în mâinile noastre ca un măr răscopt". Este uluitor să vedem azi că planurile comuniste elaborate cu zeci de ani în urmă sunt aplicate acum atât de perfect, iar Occidentul și America preferă să doarmă. Se pare că într'adevăr înainte de acel sfârșit biblic care va sosi într'o zi, Dumnezeu i-a dat toată libertatea lui Satan pe pământ. Comunismul nu mai poate fi explicat și înțeles altfel, decât acceptând că este ultima invenție a lui Satan pentru distrugerea lui Isus, supunerea Omului și satanizarea pământului. În lucrarea sa "A fost Marx un satanist?" pastorul Wurmbrand arată de altfel că Marx a fost într'adevăr adept al religiei lui Satan; scopul său recunoscut fiind să-și însele toți adepții și să se prăbușească împreună cu ei în mijlocul iadului. Internaționala comunistă și satanistă se zbuciumă acum drăcește pentru mai mult decât atât; ei vor să facă întreg pământul un iad. Dumnezeu va nimici însă comunismul înainte de a-l lăsa să cucerească întreg pământul.

REDACȚIA (Secția de cercetări)

BISERICA CREȘTINĂ

CU ARIPI SPRE HAR:

RUGĂCIUNEA SMERITĂ

Dintr'un loc de frunte în templu, unul, carele postia de două ori pe săptămână și plătia zeciuiala veniturilor lui, se ruga (fără să se plece: Cartea cea Mare zice că "stătea drept") spunând lui Dumnezeu, că el nu e hrăpareț, nici nedrept, nici necredincios în căsătorie, că "el nu e ca ceilalți oameni".

Nebăgat în seamă de nimeni, într'un colț umbrit de zidurile aceluiaș templu, cutremurat la gândul CUI îi grăiește și ars de focul fărădelegilor lui, un altul, fără a îndrăsni să ridice privirea spre Ceruri, abia a fost în stare să murmure printre lacrimi: "Doamne, ai milă de mine, păcătosul".

Rugăciunea fariseului a fost măturată din templu și dusă de vânt spre locuri pustii. A vameșului a fost înălțată în fața tronului Celui Prea Inalt.

Căci numai rugăciunea adăpată din smerenie este primită.

★

E greșit să se creadă, că numai cei săraci cu duhul sunt capabili de smerenie. Oamenii de seamă ai științei sunt smeriți. Privind măreția universului, Einstein a exclamat aproape cu evlavie: "Human beings, vegetables, or cosmic dust, we all dance to a mysterious tune, intoned by an invisible piper" (Ființe umane, vegetații, sau praf cosmic, noi toți ne mișcăm după acordurile pline de mister ale unui maestru nevăzut).

Decât, rugăciunea trebuie să se împletească nu numai cu smerenie, ci și în credință. Credința însă e dar dela Dumnezeu. In fața acestui adevăr, întrebarea nu poate să tacă: ce se întâmplă cu rugăciunea puțin credincioșilor; o fi ea zadarnică?

Una din cele mai zguduitoare rugăciuni rostite vreodată a fost a unui ins slab de credință. Având un fiu bolnav, el s'a rugat Mântuitorului să-i vindece copilul.

Isus i-a cerut credință, credință tare.

Acest cuvânt al Domnului a amuțit șoaptele gloatei înconjurătoare. Dintr'o-dată s'a lăsat o mare tăcere. Toți voiau să prindă răspunsul celui căruia i s'a adresat Christos.

Isus cunoștea măsura credinței omului. Totuși, nu fără rost i-a cerut mai mult decât avea; mulțimea trebuia să audă exprimată din gura acestuia VOINTA pentru dobândirea credinței neștirbite -- voință, pe care Domnul a cetit-o în inima lui.

Ca un țipăt a isbucnit din biata ființă umană mărturisirea credinței șovăitoare, ca și setea istovitoare a voinței de a crede neclintit -- sete și voință îmbrăcate în haina rugăciunii inimii cutremurate de durerea neputinței:

"Cred, Doamne, ajută necredinței mele!"

O fi înțeles gloata ceeace voia s'o dăscălească Invățătorul și cu acel prilej? Căci, pe lângă vindecare, prin primirea rugăciunii puțin credinciosului VOLNIC să creadă, El a aruncat colac de salvare tuturor cari, nefiind învoiți să se lase amăgiți de necredința sau de puțina lor credință, VOR să creadă în Dumnezeu și în dărnicia Lui mântuitoare.

Unul din marii sfinți a lămurit faptul acesta bine de tot: "Dumnezeu nu vrea mai mult dela noi decât actul voinței libere; RESTUL, EL IMPLINESTE".

Dacă acest act al voinței, liber consimțit, este, însuși Duhul lui Dumnezeu te va învăța cum să te rogi, golind mintea de priceperea ei mărginită, ca și de înrâurirea simțurilor, și umplând apoi golul cu lumina Lui, căci numai aceasta este lumină, precum scris este:

"Intru lumina Ta (numai) vedem lumină".

★

Rugăciunea e pregătirea necesară pentru a primi cum se cuvine harul.

Teologii spun, că harul e energia necreată a lui Dumnezeu împărtășită întru Duhul Sfânt de Isus Christos. Dar e deajuns să știi, că harul e darul lui Dumnezeu.

Mare este puterea harului: el trage graniță între duhuri, deschilinind gândurile de Dumnezeu voite de cele semănate de diavol. Prin har ni se dăruiește credința, prin har suntem iertați de păcate, prin har ni se dă puterea să iertăm și să iubim semenii (inclusiv dușmanii), numai prin har e cu putință să ne naștem din nou (în înțelesul cuvintelor Domnului către Nicodim), prin har suntem în stare să preamărim cum se cuvine pe Dumnezeu; iar minunile tot din harul Domnului se săvârșesc. Dar singura cale de dobândire a harului e rugăciunea -- rugăciunea smerită.

★

Indemnul stăruitor al sfinților acesta este: ca umbra însoțească pe om rugăciunea. Mare binecuvântare rugăciunea asemănătoare untdelemnului văduvei, adică aceea care se înnoiește mereu. Unii cred, că aceasta înseamnă să nu mai faci nimic altceva decât să te rogi.

Greșit.

Doar un exemplu din nenumăratele, al lui Pavel bunăoară, care a fost unul din cei mai activi apostoli, ar fi suficientă lămurire. Pentru Pavel rugăciunea a fost ca respirația: el se ruga și când împletea rogojini.

Această permanență în rugăciune nu e numai din vremea apostolilor. Ea a continuat în toate veacurile până în zilele noastre. Se spune că, poate, Dumnezeu mai ține în viață lumea aceasta pentrucă încă mai sunt de acei, cari se roagă neîncetat. Dar Dumnezeu nu urgisește nici pe acei, cari rup și numai parte din zi închinându-se: El a răsplătit și pe muncitorii viei, cari au lucrat mai puțin.

Totuși, (fie-ne bine aminte!) cei cari nu suntem în stare să ne rugăm fără încetare, n'avem nici o scuză întrelăsând să ne rugăm când lumina ne deschide pleoapele, în cursul zilei, ca și în ceasul când ne învăluie umbrele înserării.

Pentru cine se roagă zi de zi, rugăciunea e o desfătare a inimii, de care nu se mai poate lipsi. Pe drept cuvânt a spus-o un om al lui Dumnezeu: "Cel, carele și-a făcut cărare prin grădina plină de mireasmă a rugăciunii, poate trăi zile întregi fără hrană, dar nu fără rugăciune."

Dacă, deci, din neștiință (rugăciunea zilnică e lege), sau din lene, nu ai luat hotărîrea fermă de a pleca zi de zi genunchii în rugăciune smerită, nu mai amâna, la această hotărîre ASTAZI. Căci nimeni nu-și cunoaște clipa morții.

Implinind acest legământ cu voință neînfrântă, vei fi ajutat să alegi și să pășești pe calea strâmtă care duce la viața vecinică, și vei fi împărtășit cu bucurie nouă, cu totul necunoscută ție. O bucurie, care te va face să înalți, fericit, cuvânt de recunoștință și de preamărire Domnului darurilor, înfrățindu-te cu graiul psalmistului:

. . . SI GURA MEA VA VESTI LAUDA TA. . .

Liviu ARBORE

Troițe in Transilvania

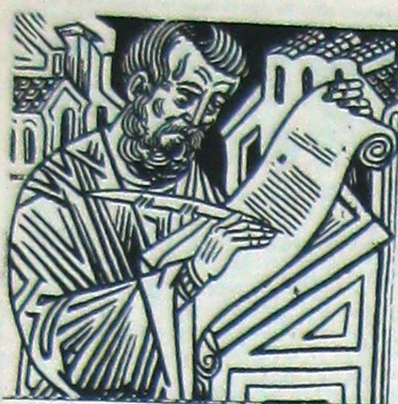
PURTÂND MAI DEPARTE

(Episcopului Valerian Trifa, la 25 de păstorire pe ogorul lui Hristos cel biciuit de marxiști)

Un sfert de veac trecu ca și un vis. . .
de păstorire pe altarul sfânt. . . .
Cu crucea'n frunte,
duci mai departe
credința ca un munte -
Cuvântul cristic ce-a înfrânt
mormânt. . . . .
și suferințele - calvarul greu,
unde a curs sânge nevinovat,
binecuvântat
de omenire. . .
de îngeri
și de Dumnezeu.

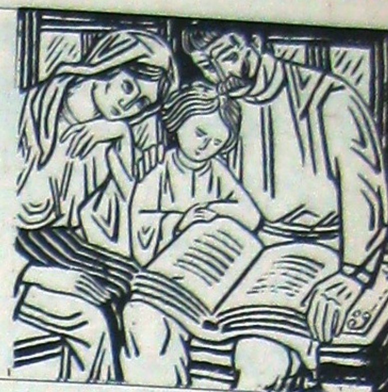
Un sfert de veac ai semănat lumină,
lovit de viperi, iscarioteni. . . .
sbucniți din întunerecuri de tină,
ca să distrugă flacăra divină,
speranța învierii Neamului
încătușat prin temniți grele
de mucegai și gratii fără stele. . .
Un sfert de veac ai semănat lumină . . .
Si-acum noi îți dorim, Prea Sfinte,
Tărie carpatină. . .
Si tot așa cu Dumnezeu'nainte
în duhul sfintelor morminte!. . . .

Alexandru SILISTREANU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

ACADEMIA ROMÂNĂ

STUDII ȘI CERCETĂRI

SFATUL DOMNESC ȘI ADUNAREA STĂRILOR ÎN PRINCIPATELE ROMÂNE

de

GHEORGHE I. BRĂTIANU

ÉVRY
COMPAGNIE FRANÇAISE D'IMPRESSION
1977

● Când se va scrie istoria exilului nostru, - și se va scrie cândva!- fără doar și poate că va fi scos în evidență rolul pe care l'au jucat editurile și editorii de cărți în limba română, dela acel început admirabil făcut de Editura "Cartea Pribegiei" din Valle Hermoso, Argentina cu cărțile ei mimeografiate, ca și cele publicate de Biblioteca Română din Freiburg, Germania; la "Carpații" din Madris, Spania, care a dat exilului pe lângă o serie de retipăriri prețioase, și o seamă de opere originale de calitate, apoi "Colecția Dacoromania" tot din Madrid, Colecția Soc. Academice Române (Roma-Munchen), Fundația Regală Universitară Carol I, (Paris), Asociația Culturală Româno-Spaniolă (Salamanca), Drum (U.S.A.), Biblioteca Asoc. Culturale Române din Hamilton, Canada și până la mai recentele tiparnițe ca Apoziția (Munchen), Rigmor (Madrid) și I. Cușa (Paris), care s'a îngrijit și cu tipărirea valoroasei cărți a lui Gh. I. Brătianu: " SFATUL DOMNESC SI ADUNAREA STĂRILOR IN PRINCIPATELE ROMÂNE " (446 pagini).

Vor zice unii: ce rost anume a avut publicarea acestei cărți care se ocupă de un trecut ce interesează doar un număr restrâns de români de peste hotare și de ce nu s'au tipărit mai de grabă 2 sau 3 cărți de actualitate, fie istorică, fie literară?!

Răspunsul nu poate fi de cât unul: cine nu-și cunoaște trecutul istoric, nu se poate integra unui prezent luptător. Retipărirea celor 3 volume din "Istoria Românilor din Dacia Traiană" de A.D.Xenopol, traduse din limba franceză de N.S.Govora și apărute în Editura "Carpații", au servit imens exilului, ceea ce s'a dovedit deja de mult.

Același lucru poate fi spus și despre volumul de față al lui Gh. I. Brătianu, în paginile căruia, exilații vor găsi un material istoric documentar de o rară și nespusă valoare.

Nu, cartea aceasta nu s'a tipărit numai pentru un număr restrâns de specialiști în materie, ci "pentru tot natu" care vrea să cunoască trecutul țării în care a văzut lumina zilei, căci, este fără îndoială, o adevărată comoară de informații extrem de puțin cunoscute de massele largi ale exilului.

Stiind că numărul de exemplare ce s'au tipărit din această carte nu este prea mare, cititorii noștri care nu și-au rezervat-o de mai înainte, dar ar dori s'o aibă, se pot adresa direct editorului: Ioan Cușa, 54 Av. Rene Coty, 75014 Paris, France.

Ca încheiere, ținem să precizăm, ca unii care avem bună cunoștință de cauză, că, nici una din editurile de peste hotare de cărți românești, n'a făcut cândva vre-un profit din cărțile tipărite. Ba dimpotrivă, s'au pierdut bani aproape cu fiecare tipăritură, golurile fiind umplute din propriul buzunar al îndrăzneților cutezători în aceste aventuri editoriale.

De aceea am spus-o la începutul acestor rânduri, și o repetăm iarăși: când se va scrie istoria exilului nostru, laurii aprecierii vor fi puși în primul rând pe frunțile acestor îndrăzneți ce cu mari sacrificii personale, s'au străduit să tipărească peste hotare, cărți în limba mamei noastre.

Unde-mi vei fi tu oare, frate de exil, care te-ai rezumat a-ți aduna "bani albi, pentru zile negre" în acea supremă clipă de mare judecată a istoriei?. . .

CRONICAR

● Dacă nu citeam în articolul d-lui Radu Negoițescu "Discursul", (Cuvântul Românesc, An. 2, Nr. 16), declarația lui Laurențiu Fulga făcută revistei "Luceafărul", că: "Nu vom accepta niciodată libertatea circulației drogurilor sau a literaturii porno, a modelor de viață hippy sau recrudescența mizeriei filosofice pe teritoriul României", nu ne-am fi ocupat niciodată de acest roman al dânsului, pentru simplul motiv că, nu numai că nu i-am găsit nici un fel de merit literar, dar nici măcar n'am reușit să-l citim până la sfârșit acum câțiva ani când l-am primit, plictisindu-ne. Citindu-i însă mai sus pomenita declarație, ne-am amintit de câteva scene din romanul său, care, după cum se va putea vedea mai jos, îi desmint afirmația făcută. Ca atare, am făcut un mare efort, citindu-l din scoarță'n scoarță.

"Moartea lui Orfeu", e, fără doar și poate, unul din cele mai morbide romane din câte au apărut în ultimul timp în R.S.R., în care, instinctele sexuale sunt întinse ca o coardă, până la extrema extremelor, adică violul unor minore. Primul, în gând numai, iar al doilea, în faptă.

Iată-l pe cel dintâi, pe cel din imaginația bolnavă a autorului:

". . .Ii despletește mai întîi părul, (. . .) Apoi, la fel de calm, îi deschide bluza, nasture după nasture, fără grabă, anume pentru a se îmbăta pe îndelete de taina pielei ce i se-arată, și abia după aceea, cu un alt gest sacru, i-o spulberă în vînt. Pe cînd centura ce-i înconjoară fetei mijlocul îi dă destulă bătaie de cap, dar nerăbdarea îi este răsplătită de ușurința cu care fusta se desface aproape de la sine din copci, să rămînă pe asfalt cu toate semnele ce-au fost și vor mai fi. Si iată sosit rîndul cămășii, ireale ca un abur, sub care țipă sînii și se zbat, neverosimil de apropiați unul de altul, cu atît mai năucitoare umbra adîncă dintre ei: "Lasă-mi-i! Te rog, te implor, lasă-mi-i". Dar nici acum nu trebue bruscat nimic, ba dimpotrivă, chiar dacă ea se apără sau doar mimează că se apără, mai întîi o bretea, și primul sîn să țâșnească din strînsoare ca un mic soare orbitor, apoi cealaltă bretea, și celălalt sîn de asemeni, pentru ca o dată cu aburul cămășii să se lepede și jartierele, și ciorapii, și ultimul petec dantelat - nimic să n-o mai interzică privirii hămesite, dorului dement.

"Si ce i-ar mai rămîne gîndului, atunci, decît s-o culce la pământ și în văzul lumii, ori nevăzut de nimeni (parcă vede lumea ce fărădelegi săvîrșește gîndul cuiva?) s-o aibă". (Pagina 88).

Tinem să subliniem că romanul este scris la persoana întâia, după cum se va putea vedea din următorul pasaj (pagina 229), în care este descris violul în faptă, mărturisit mai târziu în paginile romanului:

". . .Pe ea am descoperit-o mai tîrziu, după ce rătăcisem în neștire prin cimitir, (. . .) Dormea cu mîinile adunate sub creștet, cîteva șuvițe de păr gălbui lipite de tîmpla umedă, și trupul răsucit ușor pe o parte, doar cu un picior destins de sub genunchiul celuilalt, și n-avea pe ea decît o zdreanță de rochiță de stambă, prinsă în doi nasturi, nici pantalonași pe ea n-avea, astfel că se desfoia ochilor mei aproape goală, cu atît mai năucitoare în puritatea ei. Sînii abia de-și vesteau rotunjimea, iar la încheietura coapselor abia de se bănuia puful puberin, și am rămas înmărmurit dinaintea ei, (. . .)"

Pasajul de mai sus, este repetat aidoma, la pagina 242. Ceea ce, credem, documentează insistența autorului de a sublinia fapta respectivă.

Până aici deci, ceea ce privește desgustul d-lui Laurențiu Fulga, față de "literatura porno", pe care, după cum s'a putut vedea, el însuși face caz de ea în scrierile sale.

Mai este însă ceva în acest roman al lui Laurențiu Fulga, ce, credem, trebue subliniat, și anume, aceste rânduri de la pagina 123:

"Actul meu era de o mare lașitate, recunosc, dar n-aș mai fi putut rezista dacă nu m-aș fi reintegrat lumii aceleia, sublime sau de rînd, depravate sau excepționale, de la polul celălalt al morții". . .

Integrându-se însă acelui "pol", Laurențiu Fulga, care, după cum o afirmă în acest roman, de câteva ori, n'a avut curajul să se sinucidă, la drept vorbind, s'a sinucis moralmente.

CRONICAR

NOVISSIMA VERBA

- Tovarășilor de la Asociația " ROMANIA "-

Noi, purtăm de decenii, pe ariile lumii
Icoana'nsângerată a Tării Românesti
Căci îi simțim aevea, pe buze, izul humii
Si'n suflete ecouri de chemări strămoșești !

Pribegi, printre noroade, ce pentr'un blid de linte
Isi vând întâetatea, călăului din veac,
Noi, sus pe parapete, cu mâinile pe flinte
Așteptăm, zi și noapte, plecarea la atac !

Trăind, doar din înfrângeri și raze de lumină,
Noi, bem puteri eterne din sânuri de-aurori
Si nu întindem mâna, acelor ce'n ruină
Imping frații de-acasă făcându-i cerșetori !...

Ne doare depărtarea prin zările străine,
Dar și mai mult ne doare, că Neamu-i în nevoi;
De-aceia cu'ndârjire, loviți de uri haine,
Mergem drept înainte, făr'a căta'napoi !

De n'om avea norocul, ca în apusul vieții
Să ne hodinim truda, alături de părinți,
Vom ști pleca senini, ca Dacii și ca Geții,
Dar, nici-când nu ne-om vinde, pe treizeci de arginți !

Nu ne'nspăimântă gândul, că în vre'o "Haceldamă"
Ne vor săpa străinii, mormânt de băjenari;
Ci'ncrezători în "Mâine", noi știm că Tara Mamă,
Si-o strânge "Răspântia", de prin "Tarini de-olari"

Traian MIRON

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

DIN ISTORIA DE ACUM O SUTĂ DE ANI

PARTEA A ŞASEA

Prof. Mircea MILESCU

La 6 Februarie 1878, Parlamentul Român votează cu aclamaţii moţiunea prin care România refuza să cedeze Rusiei Basarabia de sud, declarând pământul românesc intangibil, denunţând Europei agresivitatea ruşilor care garantaseră integritatea României abia cu zece luni în urmă.

Era o sfidare adresată cererii Rusiei, era o situaţie cu totul nedorită la Londra şi Viena cu toate că prezenţa ruşilor în Balcani produsese alertă în ambele capitale.

Dar Nota românilor coincidea calendaristic cu schimbarea lui Lord Derby la Foreign Office. Noul ministru Lord Salisbury va împinge criza ruso-britanică până la punctul de război. Englezii erau decişi să-i scoată pe ruşi din Balcani, de lângă Constantinopol şi Bosfor.

Austria voia să împingă înapoi frontierele Bulgariei Mari, Serbiei şi Muntenegrului, păstrându-şi Macedonia, Bosnia şi Hertegovina ca sfere de influenţă.

Cei mari se învrăjbeau şi din cearta lor spera Brătianu şi Principele Carol că vor putea salva ceea ce era al lor, adică Basarabia.

Kogălniceanu, un clar-vizionar prevedea că România în situaţia Europei de atunci, va trebui să sacrifice sudul Basarabean ca preţ al independenţei aşa cum Italia sacrificase Nisa şi Savoia în favoarea Franţei ca preţ al unificării naţionale.

Existau toate motivele de indignare naţională, dar nu exista nici un ajutor dinafară, pentru că la sfârşitul lui Mai, criza ruso-engleză se sfârşeşte. Lordul Salisbury şi Contele Shuvalov semnează un memorandum de înţelegere, principalele diferenţieri dintre Rusia şi Anglia sunt rezolvate, rămânând doar mici detalii de frontieră în Balcani, care vor fi discutate la viitorul Congres. La 6 Iunie, Elliot semnează o a doua înţelegere, cu Andrassy, care acceptă ocupaţia rusă în Bulgaria pentru şase luni şi trecerea trupelor ruseşti prin România pentru perioada respectivă. In ambele documente, se specifica faptul că Dobrogea nu va deveni teritoriu rusesc, dar în ce priveşte Basarabia, Anglia nu va provoca război pe acest motiv.

Astfel problema Basarabiei fusese decisă în preliminariile Congresului care au dat satisfacţie atât Angliei cât şi Austriei: ruşii se retrăgeau din Balcani în următoarele şase luni.

Imperiul Otoman rămânea pe mai departe de strajă intereselor britanice în orientul apropiat. Congresul de la Berlin urma să fie o simplă punere în scenă a hotărîrii Marilor Puteri.

In privinţa cedării Basarabiei, Bismark sfătuia pe Brătianu să nu opună nici o rezistenţă. România urma să fie recompensată cu participarea la Congres şi recunoaşterea independenţei.

Criza dintre marile puteri se terminase, lucrările Congresului, sub preşedinţia "samsarului onest" Bismark, începeau la 10 Iunie 1877.

România n'a fost admisă la Congres, pe motiv că nu era un stat independent, suveran. I s'a permis să trimită totuşi delegat, care să prezinte punctul de vedere românesc. La 1 Iulie, în cea de-a zecea sesiune, au fost audiaţi cei doi delegaţi români M. Kogălniceanu şi I.C. Brătianu care prezentau un memoriu în apărarea cauzei româneşti.

Cu vocea tremurând de emoţie, marele romantic Kogălniceanu dăduse citire memoriului bazat pe cinci puncte care cereau dreptul de a ne păstra sudul Basarabiei în faţa cererii ruseşti, de a sfârşi tranzitul rusesc prin România, de-a recâştiga Delta Dunării şi de a-şi primi independenţa de stat şi recompensă de război.

A fost ascultat şi Brătianu care rosti o scurtă cuvântare ca apoi după toate regulile protocolare să fie conduşi afară.

Nu mai era nimic de sperat, amputaţia României era hotărâtă de Rusia, Austria, Anglia şi Germania.

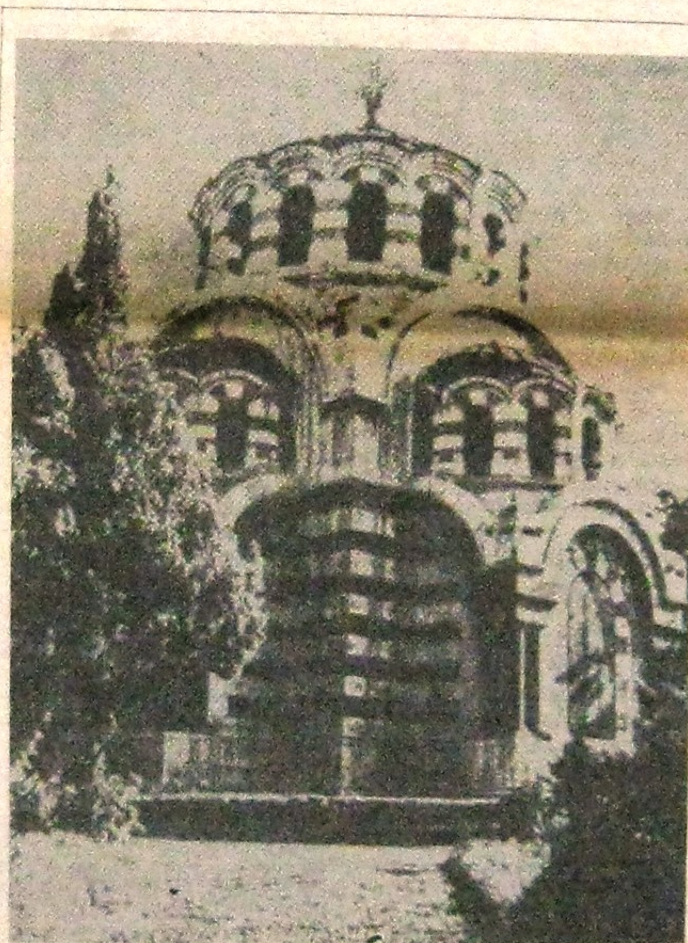
Anglia primise Ciprul, Austro-Ungaria avea în administraţie Bosnia şi Herţegovina. Ruşii pierduseră aproape în întregime clauzele tratatului de la San Stefano.

Acum, nu găseau nici diplomatic, nici de cuviinţă să refuze Rusiei această mică pradă, Basarabia.

Jocul Europei era împlinit, aşa cum spunea Brătianu: "Toate marile puteri ne încurajau în rezistenţa noastră contra ruşilor, ca apoi să poată, sacrificându-ne la sfârşit, să obţină concesii de la ruşi pentru ei înşişi".

Articolele 44 şi 45 ale Tratatului cereau retrocedarea sudului Basarabiei (Ismail, Cahul, Bolgrad) Rusiei şi România primea drept recompensă Dobrogea până la Constanţa.

Numeroase critici ulterioare au condamnat aranjamentul Congresului. Lui Gladstone îi revine cinstea de-a fi salvat onoarea conştiinţei Britanice prin numeroasele interpelări şi acuze aduse guvernului de a fi "vândut libertatea Basarabiei, Rusiei", de a fi transformat Camera Lorzilor într'o tribună a ideilor de libertate şi progres naţional.

MAUSOLEUL SOLDAŢILOR ROMÂNI CĂZUŢI LA PLEVNA

Mai rămânea acum chestiunea recunoaşterii independenţei de stat, care avea să ofere guvernului român cea mai spinoasă şi delicată problemă. Recunoaşterea independenţei României era condiţionată prin Articolul 44 de înlăturarea tuturor restricţiilor constituţionale privind diferenţierile religioase. Articolul VII al Constituţiei de la 1866 specifica: "numai străinii aparţinând religiei creştine pot obţine naturalizarea", ceea ce elimina automat minoritatea evreiască din România de la dreptul de cetăţenie. Articolul respectiv provocase multă agitaţie la timpul său, mai ales în Franţa, iar Cremieux, fondatorul organizaţiei "Alliance Israelite" oferise guvernului român generosul împrumut de 25 milioane franci pentru a acorda prin noua constituţie drepturi politice minorităţii evreieşti. Chiar şi intervenţia personală a lui Napoleon III a rămas fără rezultat.

Problema evreiască s'a agravat în perioada anilor 1870' când relaţiile cu Germania erau din ce în ce mai proaste în ciuda legăturilor dinastice dintre cele două ţări. Concesiile germane de căi ferate în care avea şi Bismark acţiuni, (trustul Stroussberg) erau controlate de marii bancheri evrei Hansemaan şi Bleichroder, apropiaţi prieteni ai Principelui Bismark.

Acum, la Berlin, Bismark presa guvernul român să rezolve imediat chestiunea căilor ferate şi chestiunea evreiască, în care scop nu i-a fost greu să obţină sprijinul lui Disraeli, Waddington, ministrul francez şi celorlalţi.

Parlamentul român era în derută, Lascăr Catargiu şi Generalul Florescu atacau violent Guvernul şi Congresul, iar Brătianu ameninţa cu demisia întru cât o schimbare în Constituţie nu se putea face atât de rapid.

Singur Principele Carol menţinea calmul spiritelor agitate deja prin pierderea Basarabiei.

Bismark fulmina împotriva românilor ameninţând cu intervenţia armată a Puterilor Europene, regretând că Românii sunt prea departe şi nu le poate administra o biciuire pe care o merită.

Chiar şi cei mai liberali deputaţi, foşti sprijinitori ai cauzei evreieşti erau exasperaţi de măsurile impuse de Congres înainte de-a recunoaşte independenţa câştigată cu sânge, sacrificii şi glorie pe câmpul de luptă.

Lord Salisbury al Angliei şi Andrassy al Austriei urgentau acordarea independenţei României, care nu mai era de loc în starea de a mai face concesii Marilor Puteri după pierderea Basarabiei.

Problema nu şi-a găsit rezolvare până la 18 Octombrie 1879 când Parlamentul român, sub presiunea Marilor Puteri va da satisfacţie lui Bismark în problema căilor ferate şi va modifica Art. VII al Constituţiei dând drepturi politice depline evreilor.

Congresul se încheiase de mult. România a pierdut Basarabia în favoarea Rusiei, acţionarii Prusaci îşi încasaseră dividentele, Evreii îşi primiseră drepturi politice, iar chestiunea recunoaşterii independenţei era încă suspendată undeva pe sub cupolele Reichstagului Bismarkian.

Acesta era rezultatul net al luptei româneşti de la Plevna.

Abia la 20 Februarie 1880, după un an şi şapte luni de la încheierea Congresului, sosesc notele diplomatice de recunoaşterea independenţei de către cele trei puteri.

Se încheia un capitol de istorie. In războiul împotriva Semilunei, România dăduse un exemplu de vitejie şi dragoste de libertate. La Congresul de la Berlin puterile Europei oferiseră o strălucită lecţie de cinism, nedreptate şi brutalitate morală. De fapt, fiecare oferise ceea ce putea şi avea din plin.

Congresul luase hotărâri vitale peste voinţa şi aspiraţia popoarelor din Balcani, creind consecinţe grave pentru întreaga Europă. România va fi prima care va avea de înfruntat aceste evenimente.

Prof. Mircea MILESCU

SCHIMBURI ROMÂNO-RUSE

Eugenia UȘERIU

Guvernarea popoarelor este cea mai grea meserie a timpurilor istorice. Din păcate, de când este lumea și pământul, cu mici întreruperi, oamenii au fost conduși de persoane care nu au cunoscut arta conducerii.

La sfârșitul celui de al doilea război mondial au fost împărțite la Yalta zonele de influență ale Europei. Stăpânii care au decis soarta continentului erau ființe bizare: reprezentantul Rusiei, un personagiu apocaliptic flămând și crud; trimisul Americii, un negustor fără perspective; ambasadorul Angliei, un laș cătrănit în mijlocul decadenței vertiginoase a imperiului britanic; exponentul Franței, un trubadur sărac printre cabotini autarhici.

Cetățeanul care citește în memoriile premierului englez împărțirea zonelor de influență ale Europei, rămâne uimit, indignat și speriat. Faimosul om de stat englez dăruia Rusiei 90% din România. La întrebarea-i îngăimată: "Oare cum vor primi românii această situație. . ." i-a răspuns președintele Americii, simplu, automat: . . .'Românii trebue să se înțeleagă cu Rușii. . .". Desigur că împăratul roșu a fost surprins și plăcut impresionat de generozitatea colegilor din vest și nu a întârziat să intre în posesia prăzii de război.

Începând cu anul fatidic al României, 1945, stăpânii dela răsărit au elaborat, răspândit, publicat și impus noi pagini de istorie sclavilor români. Printre multele daruri pe care ni le-ar fi făcut au decis că Slavii din Sud și Rușii au încreștinat pe români, i-au învățat scrisul, le-au dat literatura, arta, știința și că adevărata lumină îi vine Țării exclusiv prin, și dela Rusia.

Că Rușii au decis aceasta, nu miră pe nimeni care zăbovește în citirea documentelor din istoria universală. In fiecare pagină, perfidia și minciuna se găsesc obositor și insolent în istoria rusească; este la fel de înțeles că în mijlocul neamului nostru s'au pripășit corifei care au repetat și repetă ca papagalii ceeace le comandă stăpânul, dar este greu de tolerat, în fața oamenilor și a lui Dumnezeu, slugărnicia verminei românești moderne care-i oferă monstrului mai multă jertfă decât îi cere.

Printre multele lămuriri date în această problemă de publicațiile din exil, revista Cuget Românesc din Buenos Aires - Argentina, în vârful condeiului profesorului Dumitru Găzdaru, este analizată succint contribuția românilor la progresul cultural al slavilor. Eruditul filolog și românul cu rădăcini sănătoase în pământul vieții românești precum și în ogorul culturii universale, documentează și lămurește aceste probleme pe care Rușii le-au impus României după al doilea război mondial.

Eusebiu din Cezareea ne spune că creștinismul a fost adus în părțile României de Sf. Apostol Andrei. In secolul al 2lea, coloniștii creștini din imperiul roman s'au amestecat cu Dacii lui Zamolxe. Inscripții de pe teritoriul românesc, ruini de biserici, cronici străine ori locale dinaintea sosirii primilor slavi din nord-estul Europei împrăștie simplu întunericul apocaliptic al nefericiților ruși. Vechiul nărav rusesc a mai elaborat teoria glumeață că ne-au pricopsit cu literatura, arta și știința lor. In această problemă, paralel cu informațiile românești, ar fi bine de amintit ce spun Germania de răsărit, Finlanda, Țările Baltice, precum și nemulțumiri înăbușite, crescânde și justificate ale poporului chinez. Timp de șase secole, foamea sălbatecă de stăpânire teritorială a rușilor a păgubit pe toți vecinii lor.

Schimburile cultural-economice de bună vecinătate sunt un proces obișnuit și constructiv între popoare. In acest caz special, schimbul a avut exclusiv direcția dela vecini către Rusia. Prin cotropirea teritoriilor, în toate punctele cardinale, și-au însușit cultura, tradițiile poporului desmembrat, dându-le identitate rusă. Arta rusă, din secolul 10-14 este o sucursală a Bizanțului, orientată de Teophanus, clădită de mulțimea călugărilor ori artiștilor laici în special italieni ori greci, care cutreerau Europa în lung și în lat. Străini anonimi au îmbogățit cu talentul și munca lor arta religioasă cunoscută ulterior ca patrimoniu exclusiv rusesc. Secolele 15 și 16, prin documentele istorice, arată un deosebit respect al conducerii rusești combinat cu prietenie față de vecinii moldoveni ori valahi.

Să vedem însă care a fost aportul cantitativ și calitativ dăruit de români Rusiei, în artă, știință, etc.

Petru Movilă, din familia domnitorilor moldoveni Movilești, a fugit în Rusia din cauza persecuțiilor stăpânirii turcești. Eruditul prelat, devine mitropolit al Kievului unde înființează o academie teologică și filozofică, precum și o tipografie. Printre publicațiile lui este de menționat "Mărturisirea ortodoxă" care devine piatra de temelie pentru orientarea ortodoxiei în general și folositoare clerului rus nepregătit și înclinat spre superstiții periculoase. Până la începutul secolului nostru, în fiecare an, se făceau procesiuni la mormântul marelui educator și părinte sufletesc de mulțimea nesfârșită de credincioși. Frumos obicei , acum uitat, al unui popor nefericit izbit de contraste dureroase.

Nicolae Milescu Spătarul îi urmează prelatului moldovean, ca întemeietor al etnografiei ruse, profesor al lui Petru cel Mare și al nobilimii lui dornică de cultură europeană, precum și ambasador al țarului în China. Descrierea Chinei și Jurnal de Călătorie în China, atât de folositoare intereselor politico-economice rusești, îl conturează pe moldoveanul pribeag ca Marco Polo al secolului 17.

Poliglot și istoriograf, teolog și filozof, topograf, diplomat abil, etnograf, educator, sfătuitor politic și traducător, Nicolae Milescu Spătarul este altă valoare românească ce a îmbogățit cultura rusească.

Pare că o soartă stranie a făcut ca la 3 ani după moartea lui, (în 1708) să se refugieze în 1711, domnitorul erudit Dimitrie Cantemir împreună cu floarea intelectualității moldovene. După nefericita bătălie dela Stănilești, Cantemir duce în spate jugul pribegiei, chinuit de dorul eliberării Moldovei de sub stăpânirea turcilor. Prin scrierile sale care i-au făcut faimă europeană instruind și clasa nobililor ruși, a fost amestecat în dramaticile dispute religioase care au zguduit Rusia lui Petru cel Mare. "Loca obscura in catechisi", scrisă în 1720 în limba rusă, a fost cartea de căpătâi didactică a ortodoxiei rusești în problema protestantismului răspândit de prelatul rus Teofan Procopovici.

După moartea principelui exilat, fiul său Antioh, născut în Constantinopol, este unul dintre intelectualii care au pus bazele literaturii rusești. Este considerat ca unul din clasicii ruși, iar scrierile lui apar chiar și azi, în manualele didactice de literatură.

Pe lângă aceste piscuri intelectuale, se găsesc răspândiți pe teritoriul rusesc milioane de români ori descendenți de ai lor, deportați din Basarabia, Transnistria, fie de pe vremea țarilor, ori a imperialismului comunist de azi. Datele istorice arată cele 12 invazii rusești în România în ultimii 250 de ani, iar statisticile rusești menționează existența elementului românesc în masa rusească. Mai bine de o jumătate de mileniu, elite române au îmbogățit patrimoniul cultural rusesc. Este curios faptul că în prezent, românii din Rusia sunt numiți "moldoveni", socotiți ca un grup etnic -special- rus, în partea de vest a imperiului roșu. Din păcate nici noi nu am avut curajul, ori posibilitatea să clarificăm această problemă, a maselor de români și a valorilor lor culturale; ne-am mulțumit să ne spunem necazurile între noi văitându-ne ca bocitoarele. Să sperăm că generațiile viitoare vor face mai mult decât trecutul.

Să vedem acum ce ne-au oferit vecinii noștri din răsărit.

In secolul al VI-lea, când au sosit în părțile noastre, poporul român își avea identitatea lui culturală și creștină. Este adevărat că românii nu erau constituiți ca stat cu centralizare administrativă, din cauza năvălirilor răsăritene ori nordice care i-au obligat să se refugieze în păduri ori în munți. Chiar și după al doilea război mondial, codrul și muntele au fost locurile de refugiu ale celor vânați de stăpânirea dușmană neamului.

După creștinarea rușilor, la sfârșitul secolului al IX-lea, constituirea lor ca stat a fost împiedicată de teroarea domniei lui Genges-khan. Această stăpânire a dispărut, dar dragostea de teroare se pare că s'a altoit pe structura rusă care este practicată și în zilele noastre.

Limba folosită de publicațiile vestului european a fost cea latină, practicată în diplomație, în scrieri și în cultul religios. Se pare că din cauza neînțelegerilor religioase, provocate de schisma din 1054, românii au adoptat alfabetul chirilic, întocmit de călugării din Salonic, Metodiu și Chiril, pentru publicarea cărților de cult necesare catehizării

Continuare in pag. 16

MICROPORTRETE

"NENEA" GHIȚĂ SOARE

Obicinuia să ne aducă la "Universul Literar" fragmente de proză, știri din teatru, amintiri, portrete, zvonuri și șoapte de la "Național", unde era actor. Cu toate că era cu mult mai în vârstă, "nea" Ghiță Soare fusese adoptat de grupul nostru tineresc, pentrucă era simpatic, glumeț și "pilangiu".

Modest din fire, nu își dădea aere de vedetă, ci-dimpotrivă--șlefuia cu migală și răbdare micile roluri care i se încredințau în mod regulat. La un moment dat, grație legăturilor pe care le aveam cu Nichifor Crainic, izbutisem, în urma repetatelor sale insistențe, să obțin numirea lui ca unul din crainicii de la postul de radio București, unde, curând, impresionanta lui voce se făcuse cunoscută în toată țara: "Aici este radio București și radio România".

Deseori îl sâcâiam în legătură cu anumite știri politico-propagandistice pe care era silit să le transmită, vrând-nevrând, cu același ton convingător, și "nea" Ghiță se scuza în mod invariabil cu aceste cuvinte: "Nu eu, coane Fănică, papagalu"! Ce pot să fac, papagalu?!". Firește că îl "înțelegeam", și de multe ori când aud la radio un crainic cu inflexiuni asemănătoare vocii lui (cum a fost cazul, ani în șir, la Rio de Janeiro, cu Heron Dominguez, faimosul "Reporter Esso") mă gândesc, nu fără melancolie, la "papagalu" lui nea Ghiță Soare de la "Universul Literar".

LACHE, ZAHARIA și BULUM

Erau doi, ușierii de la "Universul Literar": unul era un ardelean tăcut, "blond", cu ochii albaștri, venit în "Regat" de pe lângă Mediaș, unde familia lui era răspândită în mai multe sate, oameni gospodari, țărani, ba chiar un popă.

Zaharia Nobil era, mi se părea mie, oarecum exilat la București, "și nu-i plăcea să vorbească nici de familie, nici de Mediaș, nici de părintele Nobil, pe care Tata îmi spunea că îl cunoscuse". Sedea pe banca de lemn lustruit de la intrarea redacției, ducea manuscrisele la tipografie, aducea cafele, și când afla câte o pauză în agitația zilei, scotea din buzunar o tabacheră mare, de argint, din care își răsucea o țigaretă blondă ca părul lui cârlionțat, încet, tacticos, umezind marginea foiței cu vârful limbii. Câte odată, când îl vedeam stând în picioare, lângă ușe, mi se părea că stătea aplecat asupra coasei.

Celălalt ușier era originar din Tei: mic, buzat, cu ochii negri jucându-i în cap, tuciuriu, volubil, vorbăreț, îl chema Firache Neagoie, dar îi plăcea să fie chemat pe numele de "Lache". Cunoștea pe toată lumea care venea la redacție, de la Ionel Teodoreanu la Leonida Secrețeanu, colecționa autografe și cărți, având un dar-așì zice special-pentru a identifica între nenumărații vizitatori pe poeți, cărora le arăta o deosebită simpatie. In schimb, pe prozatori îi trata rece, ca să nu mai vorbim de "ziariștii de rând", pe care îi trata de la egal la egal.

Simpatia aceasta se manifesta în primul rând prin felul de-a vorbi: pe poeți îi numea, invariabil, "un domn poiet" în timp ce prozatorii erau numiți, pur și simplul, Biberi, Fulga, Murgescu sau Papilian. De exemplu, Lache introducea capul pe ușe, zâmbind, și spunea cordial: "Don' Baciu, e afară un don poiet, mi se pare că din provincie: poa' să intre?". Si, înainte de-a primi răspunsul, deschidea ușa cu un gest larg, și-în mod invariabil-intra poetul cunoscut sau nu: Emil Botta sau Mircea Streinul, Virgil Carianopol sau Radu Gyr, ba chiar poeți noi ca Florin Lucescu sau Ioanichie Olteanu.

Cazul prozatorile era deosebit: când venea câte unul, Lache se uita la el de sus în jos, intra în birou, deschizând ușa cu grije, și se adresa, după circumstanțe, lui Victor Popescu, Constantin Fântâneru (pe care, ca și tipograful Florescu, îl numea "Fântânelu"), Mihai Niculescu, Radu A. Sterescu sau Constantin Postelnicu: "A venit Fulga: Ce facem cu el? Să mai aștepte?". Cu "ziariștii de rând", chiar când erau "autori" ca Valeriu Mardare, Grigore Olimp Ioan sau Ion Dragomir, treaba se schimba radical, pentrucă erau, pur și simplu, "Valeriu, Olimp sau Dragomir". Dacă aceștia, vrând să intre în redacție, pe care atât Lache, cât și Zaharia o păzeau cu un zel de cerberi, nu-i ofereau o țigare sau un bilet de teatru, Lache nici nu lua cunoștință de ei, cetind ziarul cu mare atenție, sau intra, distrat, în redacție, unde se îndeletnicea cu golirea sistematică a scrumierelor, ștergerea prafului, sau, cu așteptarea unor corecturi inexistente. Târziu de tot, mai mult în trecere, informa: "E afară Valeriu de la întâiu'. Să vină mai târziu?"

Atât Lache, cât și Zaharia priveau cu o admirație greu de ascuns, ba chiar cu un fel de respect magic, pe colegul lor de la etajul întâi, care păzea cu strășnicie birourile direcției. Era un negru african, autentic, îl chema Bulum și vorbea perfect românește, însă cu un ecou în care mie mi se părea că sună stranii tobe și tamtamuri din cine știe de Zanzibar sau Dahomey. (Privindu-l, îmi aduceam aminte de o faimoasă epigramă a nepotului lui Cincinat, sublocotenentul de marină și excelent poet, Mircea Pavelescu:

"Negrul șef din Zanzibar
adora grozav copiii.
Mici, în sânge,
la grătar.")

Mai mult în glumă, Victor Popescu, "patronul" nostru, a încercat să obțină "mutarea" lui Bulum de la birourile direcției la etajul trei, la "Universul Literar", lucru pe care acesta l-a refuzat cu îndârjire. Am auzit că ar fi spus, extrem de vexat, că el lucrează la "Universul" nu la. . . balamuc. Se referea desigur la proaspăt apărutul volum de șarje al lui George Voinescu (cel cu stea pe "i") "Balam Palace Hotel", marele succes de librărie al acelor ani.

Ștefan BACIU

1877 – CENTENARUL – 1977

RĂSBOIULUI DE INDEPENDENȚĂ AL ROMÂNIEI

CAPITULAREA LUI OSMAN PAȘA, CU ÎNTREAGA SA ARMATĂ, DIN PUTERNICA FORTĂREAȚĂ DE LA PLEVNA.

Comandor Mircea PETRU

A doua zi după căderea Rahovei, la 10 Noiembrie, la Marele cartier general al Domnitorului Carol I, la Poradin, are loc un consiliu de război la care participă Domnitorul Carol, Marele Duce Nicolae și generalul rus Eduard F. Totleben cu scopul de a stabili împreună o serie de măsuri privind cooperarea în continuare a armatei române și ruse.

Cu această ocazie Domnitorul Carol I, îi informează cum s'au desfășurat luptele de la Rahova. Se ajunge la concluzia că victoria trupelor Române de la Rahova va avea o influență decisivă asupra capitulării Plevnei, unde se va decide soarta războiului și că până în Februarie 1878 războiul se va termina.

MARELE CARTIER GENERAL AL DOMNITORULUI CAROL I LA PORADIN, LANGA PLEVNA

Valentin Baker, care a luptat în rândurile armatei turcești, într'o lucrare a sa " The Defence of Plevna 1877 " își exprimă convingerea că fără ajutorul forțelor românești întreaga armată rusă care lupta la nordul Balcanilor ar fi fost inevitabil împinsă spre Dunăre.

După căderea Rahovei, în urma unor acțiuni cu caracter local s'a restrâns treptat, treptat, cercul din jurul Plevnei asediate și s'a intensificat activitatea de fortificare a zonei cu redute și șanțuri de comunicații.

Ziarul german "Deutsche Zeitung" și "Neue Freie Press" din Viena relevă tenacitatea ostașilor români astfel:..."Intocmai ca albinele, ostașii români sapă mereu înainte.....Trebue recunoscut că soldatul român s'a dovedit în război egal cu cel mai bun soldat european...", iar "Times" afirmă că dacă Plevna va cădea, rușii vor datora izbânda, în cea mai mare măsură cooperării aliaților lor, românii...".

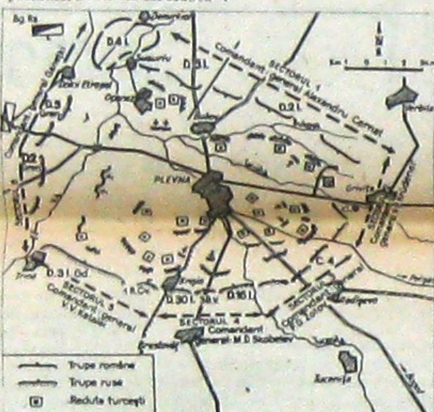

GENERALUL GEORGE MANU
COMANDANTUL ARTILERIEI ROMANE

Paralel cu activitatea de fortificare a zonei, pentru a zădărnici mișcările forțelor otomane prinse în cercul din jurul Plevnei, artileria română de sub comanda Generalului George Manu, care împreună cu artileria rusă forma un "inel de foc" în jurul Plevnei, ținea sub foc nodurile de comunicații și pozițiile inamice din raza ei de acțiune sau executa foc de sprijin al infanteriei din zona de luptă.

La 19 Noiembrie, Marele Duce Nicolae comunică Domnitorului Carol părerea sa potrivit căreia, odată cucerită localitatea Caras de către trupele ruse, consideră că se poate executa un asalt general asupra Plevnei.

La această propunere, Domnitorul Carol răspunde: "Osman pașa nu mai poate să stea mult timp în Plevna și că, prin urmare, nu e nevoe încă decât de puțină răbdare...și astfel nu vom mai sacrifica vieți omenești..." La rândul său, generalul rus Totleben nu împărtășea nici el părerea Marelui Duce referitoare la executarea unui nou asalt asupra Plevnei "al cărui rezultat nu se poate cunoaște, pe când prin blocadă se va face desigur prizonieră armata turcească".

TRUPELE ROMANO-RUSE IN DISPOZITIV DE LUPTA, LA 28 NOIEMBRIE CAND TRUPELE LUI OSMAN PASA AU INCERCAT SA SPARGA BLOCADA

Situația deosebit de grea a trupelor otomane încercuite este prezentată astfel de Generalul de divizie Mouzaffer pașa, precum și de William V.Herber, ofițer în armata otomană a lui Osman pașa, în "The Defence of Plevna 1877", London, 1895, pag.342:...un cerc de foc strângea Plevna. Proviziile aproape epuizate. Reducând chiar rațiile nu mai era hrană decât pentru maximum 15 zile. In aceste condiții, Osman pașa a convocat la 18 Noiembrie, seara, pe toți comandanții de divizie și brigăzi, hotărându-se în unanimitate ieșirea "în forță" din încercuire.

In ziua de 26 Noiembrie, din informațiile obținute de la dezertori otomani rezultă că Osman pașa se pregătește să spargă blocada: se împart trupelor rații pentru patru zile;..se dau 150 de cartușe fiecărui ostaș; pe șoseaua Plevna-Sofia se formează o avangardă de 5.000 ostași etc.

In ziua de 27 Noiembrie, Generalul Alex. Cernat, comandantul Armatei de operații române ce ocupa sectorul 1, în urma informațiilor obținute de la comandanții trupelor din avanposturi, anunță telefonic pe Domnitorul Carol, comandantul Armatei de asediu, că în Plevna domnește o agitație cu totul neobișnuită și că otomanii întind pod peste râul Vit. Comandantul Armatei de asediu, Domnitorul Carol, ordonă generalului rus Ganetki, comandantul sectorului 6 de la aripa dreaptă a sectorului 1 ocupat de trupele române, să intre în dispozitivul de luptă, deoarece "după toate probabilitățile ieșirea reală a lui Osman pașa trebue să se îndrepteze asupra acestui sector unde se află șoseaua Plevna-Sofia și drumul spre Vidin.

In aceeași zi, către ora 20, Colonelul Sachelarie, comandantul brigăzii române de la nord-est de Opanez informează că la Plevna se observă o importantă concentrare de forțe turcești, cu numeroase focuri de bivuac.

In cursul nopții de 27 spre 28 Noiembrie, trupele române sesizând replierea trupelor otomane ocupă reduta Grivița 2, în cursul dimineței, la ora 8, anunțând trupelor vecine că unitățile Diviziei a 2-a română înaintează spre Plevna, urmărind inamicul.

Pentru a sparge încercuirea Plevnei- și ulterior să execute retragerea- Osman pașa strânge trupele în cursul nopții organizând întreaga armată, de circa 50.000 oameni, în două grupări.

- Prima grupare, cea mai puternică, cu misiunea de a străpunge cercul trupelor aliate de pe stânga râului Vit în sectorul 6 și a deschide drum spre Sofia- întocmai după cum Domnitorul Carol prevăzuse;

- A doua grupare, destinată a servi ca ariergardă, cu misiunea să apere spatele și flancurile primei grupări, pe care apoi trebuia s'o urmeze, după două ore, pentru a asigura reușita retragerii tuturor trupelor. Intre cele două grupări se intercalase convoiul armatei de 1.000 de trăsuri, 4.000 de cai, precum și populația musulmană din Plevna.

In dimineața zilei de 28 Noiembrie prima grupare încearcă cu disperare să-și deschidă drumul în sectorul 6 prin unitățile de grenadieri ruși, reușind chiar să rupă prima linie- exterminând două regimente aflate pe poziție. Trupele otomane se avântă în luptă pentru a cuceri o a doua linie de apărare. Situația devine critică pentru ambele tabere. Atunci, Divizia 4-a română comandată de Generalul D. Racoviță, întărită cu rezervele de la o brigadă din Divizia 3-a infanterie română, înaintează și atacă trupele otomane din față și flanc. Concomitent artileria română deslănțuește un foc violent asupra grupării a 2-a și a convoiului de căruțe cu muniții și bagaje. Astfel gruparea 2-a angajată în luptă de trupele române nu mai putea interveni în sprijinul primei grupări.

ATACUL TRUPELOR ROMANE ASUPRA REDUTEI BUCOVA

In sectorul 1, Divizia 2-a română comandată de Generalul Cerchez, după ce ocupă Grivița 2 continuă înaintarea spre Bucova și dezarmează slaba garnizoană turcească ce se afla acolo. Turcii care se retrăgeau din fața trupelor noastre nu opuneau o rezistență dârză, ceeace era firesc dat fiind rolul lor de ariergardă. Generalul Cerchez continuă înaintarea cu unitățile Diviziei sale și cere Colonelului George Angelescu, comandantul Diviziei a 3-a să participe la acțiune cu trupele de sub comanda sa.

ATACUL TRUPELOR ROMANE ASUPRA INTARITURILOR TURCESTI DE LA OPANEZ-28 NOV.1877

O luptă aprigă s'a încins pe înălțimile de la Opanez, unde o brigadă otomană de sub comanda lui Edhem pașa avea misiunea de a proteja spatele aripei drepte a grupării a doua turcă. Unitățile române au luat cu asalt prima linie de redute, obligând pe turci să se retragă pe întăriturile centrale. In această situație, Generalul Cernat trimite pe Colonelul Stefan Fălcoianu, șeful Statului Major, cu misiunea să regrupeze trupele disponibile și să coordoneze acțiunile acestora într'un atac hotărâtor asupra Opanezului și Văii Bucovei. Aici, unitățile române au executat o serie de manevre de mare efect, fapte de arme glorificate de pictorul N.Grigorescu în tabloul "Lupta de la Opanez".

Numai în această luptă căzură în mâinile trupelor noastre un pașe, peste 2.000 de prizonieri, arme, muniții și 3 tunuri. După această victorie, unitățile Diviziei a 2-a și a 3-a continuă înaintarea din spre Bucova direct asupra Plevnei. Regimentul al 6-lea linie sub comanda Lt.Colonel Algiu este cea dintâi unitate care intră în Plevna.

Concomitent cu succesele trupelor din Sectorul 1, se produce și contraatacul forțelor române și ruse din sectorul 6, gruparea întâia otomană fiind atacată din spate de Divizia a 4-a română din Escalonul II și din față de Divizia de grenadieri rusă.

RANIREA LUI OSMAN PASA, IN TIMPUL LUPTELOR DE LA PLEVNA

In iureșul bătăliei, Osman pașa, supranumit Gazi-Victoriosul- este rănit de un glonte care i-a străpuns pulpa stângă și i-a ucis calul arăbesc roib; este transportat lângă o căsuță lângă moară, pe drumul ce duce la Plevna, pentru a primi primele îngrijiri de la medicul său.

RANIT, OSMAN PASA INCERCUIT LANGA OPANEZ DE TRUPELE DIVIZIEI A 2-A, COMANDATE DE COLONELUL CERKEZ

Inaintând cu Divizia 2-a spre Vit, Generalul Cerchez ajunge foarte repede la locul unde se afla Osman pașa, înconjurat de mai mulți pași, comandanți de divizii și brigăzi. Prin intermediul medicului său, un armean, care știa franțuzește, Osman pașa declară că după ce a făcut tot ce datoria-i poruncea, dorește ca să știe condițiile sub care este primită predarea sa și a armatei sale.

CASA DE LANGA OPANEZ IN CARE LA 28 NOIEMBRIE 1877 S'A PREDAT OSMAN PASA

Comandantul Armatei de asediu, Domitorul Carol, fiind informat că Osman-pașa s'a predat, transmite știrea Țarului Alexandru al II-lea: " Osman pașa e rănit și prizonier; el s'a predat românilor și se află acum în acea casă albă de lângă Vit".

GENERALUL MIHAIL CRISTODUL CERKEZ, COMANDANTUL DIVIZIEI A 2-A, ALE CAREI TRUPE LA 28 NOIEMBRIE 1877 AU PATRUNS PRIMELE IN PLEVNA.

Ulterior sosesc în acel loc generalul rus Strukov și comandantul sectorului 6, generalul Garnetki, care-i cer lui Osman pașa să capituleze fără condiții. " După lupte îndârjite, întreg frontul- aflând de capitulare- ridică steagul alb la ora 14, predându-se în masă forțelor aliate".

CAPITULAREA PLEVNEI

La cererea generalului rus Radetki, comandantul sectorului 6, Colonelul Grigore Polizu formează o gardă de tăria unui escadron, pentru a escorta pe Osman pașa și ceilalți generali otomani care-l însoțeau, până la Bogota la cartierul Marelui Duce Nicolae.

In "Istoricul Regimentului 3 călărași", Colonelul Polizu relatează: " La 4 km. de oraș, am fost întors din drum, când Marele Duce și Domnitorul nostru au sosit cu suitele respective lângă trăsura lui Osman, spre a-l vedea.

INTALNIREA DOMNITORULUI CAROL CU OSMAN PASA

"Plevna căzuse ! și odată cu ea căzuseră în mâinile aliaților 10 generali, 130 ofițeri superiori, 2.000 de ofițeri inferiori, 43.200 de soldați, 77 de tunuri și un număr mare de arme și muniții."

Odată cu căderea Plevnei a luat sfârșit unul din cele mai dramatice episoade ale războiului, cu consecințe decisive pentru desfășurarea ulterioară a operațiilor.

In urma luptelor din 28 Noiembrie, câmpul de bătălie și- mai cu seamă podul de peste Vid- era acoperit de morți și muribunzi. Turcii au pierdut aproximativ 3.500 de oameni, morți și răniți; dar și pierderile noastre au fost simțitoare, mai ales acelea a grenadierilor ruși, circa 1.800 morți și răniți; pierderile românilor au fost mai puțin însemnate: aproximativ 102 de morți.

5 bani

ALU DOILEA SUPLIMENTU ROMANULU

9 Ore séra

PLEVNA. — Lupta a fostŭ mare, Osman a fostŭ rănitŭ ș'apoi a capitulatŭ fără nicĭ uă condițiune.

Capitularea lui Osman cu armata sa de la Plevna a constituit o nouă ocazie în care s'a evidențiat valoarea contribuției armatei române la înfrângerea forțelor otomane: " Strălucitele izbânzi obținute la Plevna- îi scria Marele Duce Nicolae Domnitorului Carol- sunt datorite în mare parte cooperațiunii vitezei armate române..." iar Țarul Alexandru al II-lea în telegrama adresată Domnitorului României, spune : "Rezultatul a fost desăvârșit și mă bucur de strălucita parte ce armata Alteței-Voastre a luat întru aceasta."

A doua zi 29 Noiembrie toate ziarele românești și numeroase ziare străine publică articole în care se elogiază vitejia și spiritul de sacrificiu de care au dat dovadă luptătorii români în timpul bătăliei de la Plevna și se relevă entuziasmul populație României la aflarea vestei că Plevna a căzut.

In ziua de 30 Noiembrie la comandamentul Armatei de asediu sosesc neîncetat rapoarte de la comandanții de unități și mari unități, care dau detalii asupra desfășurării luptelor de la Plevna; deasemenea sosesc telegrame de felicitări din numeroase țări ale Europei prin care se elogiază bravura ostașilor români în luptele de la Plevna.

DEFILAREA PRIZONIERILOR TURCI DIN PLEVNA INCHINATA, IN FATA DOMNITORULUI CAROL I.

Pe un platou de pe malul stâng al Vitului, pe locul unde în ziua de 28 Noiembrie s'au desfășurat sângeroasele lupte, are loc, pe ziua de 2 Decembrie, o paradă militară; cu această ocazie Domnitorul Carol dă Ordinul de zi 172 pe armata română, în care spune: " Ostași, străduințele voastre, nobile și eroice, suferințele ce ați îndurat, sacrificiile sângeroase ce ați făcut cu sângele și viața voastră, toate acestea au fost răsplătite și încununate în ziua în care îngrozitoarea Plevnă a căzut înaintea vitejiei voastre, în ziua în care cea mai frumoasă oaste a sultanului, cel mai ilustru și brav general al său, Osman biruitorul a fost biruit și a depus armele înaintea voastră...și cartea veacurilor va păstra din neștersele ei foi numele acestor fapte, alături de numele vostru...Tinerii vor vedea în voi exemplu însuflețit al datoriilor viitoare, iar măreața figură a României va privi mândră și liniștită, că veșnică-i va fi viața, pe cât va avea fii cu inimile calde și brațe voinice ca ale voastre...Carol-

NOI AMĂNUNTE PRIVIND NEMULȚUMIRILE DIN VALEA JIULUI

In numărul trecut am informat cititorii noștri despre nemulțumirile minerilor din Valea Jiului. Intre timp s'au aflat noi amănunte despre cele întâmplate acolo. Se pare că motivul concret al nemulțumirilor l-a constituit noua reglementare a pensiilor, Legea nr.3, publicată în Buletinul Oficial nr. 61 din 8 Iulie 1977, care s'a adăugat vechilor nemulțumiri privind normele de lucru și condițiile proaste de viață.

Prin această nouă lege a pensiilor, muncitorii din categoria 1-a, categoria în care intră și minerii, puteau ieși la pensie doar la 52 de ani, față de 50 cum prevedea vechea lege a pensiilor.

Nemulțumirile spontane s'au manifestat în același timp la mai multe centre miniere din bazinul carbonifer al Văii Jiului, fără a exista o legătură organizată între ele.

Minerii au refuzat să iasă din abataje și nu au permis încărcarea cărbunelui excavat. Au fost trimiși la fața locului mai mulți demnitari ai partidului în frunte cu Ilie Verdeț- membru al Comitetului Politic Executiv al C.C. și prim-vicepresedinte al Consiliului de Miniștri precum și Constantin Băbălău, membru al C.C. și ministru al minelor. Minerii au refuzat să discute cu trimișii partidului și au cerut să vină Ceaușescu personal la fața locului.

Tot în cadrul acestor nemulțumiri, înainte cu câteva zile de vizită, Ceaușescu a semnat o nouă lege a pensiilor care poartă tot numărul 3 și a fost publicată în Buletinul Oficial nr. 82 din 6 August 1977. Această nouă lege însă, nu a fost adoptată de Marea Adunare Națională care și-a încheiat lucrările la 1 Iulie, din care cauză nici legea veche nu a mai putut fi abrogată, competența abrogării revenind exclusiv Marii Adunări Naționale. Astfel în momentul de față, în România comunistă există o situație paradoxală și nemaiîntâlnită nici măcar în noile state africane. Două legi care poartă același număr, ambele semnate de Ceausescu, ambele publicate în Buletinul Oficial, cu diferențe evidente între ele și totuși amândouă perfect valabile din punct de vedere legal.

Această anomalie a celor două legi paralele, vine să complice și mai mult hățișul legislației pensiilor și asigurărilor sociale cu care partidul a blagoslovit poporul nostru muncitor.

Pentru desfășurarea în bune condiții a vizitei, în localitățile de pe traseu, au fost aduși cu autobuze speciale mii de securiști și activiști de partid din județele învecinate. Comitetele județene de partid Gorj și Mehedinți au dat dispoziții organizațiilor de bază p.c.r. din întreprinderile nemiere din zonă să facă o amplă mobilizare a salariaților lor la mitingurile cu conducătorul partidului și statului.

Au fost confecționate numeroase panouri cu fotografia "celui mai iubit fiu al poporului" și lozinci adulatoare printre care trebuie amintită cea mai stupidă dintre ele, după părerea noastră, care a fost și scandată de grupele de agitatori special instruiți în acest scop: " Ceaușescu prim-miner ! ".

In aproape toate cuvântările sale din vizita respectivă, Ceaușescu a căutat să dea vina pe organele locale, care chipurile nu ar fi reușit să informeze pe deplin masele despre umanismul socialist ce străbate noile legi în țara noastră. Sub decorul și ambianța operetistică în care s'a desfășurat "vizita de lucru-fulger" în județele Gorj și Mehedinți se află însă adevărul amar al nemulțumirii minerilor, componentă a nemulțumirii generale a unui popor subjugat de peste 33 de ani.

C.D.

CRONICA TIMPULUI

18 AUGUST
FERICIREA PRIN CONTRAST

Am citit în ziare că guvernul de la București a sărbătorit cei 100 de ani de la proclamarea independenței României printr'un decret de amnistie, în urma căruia au fost eliberați 19.000 de deținuți. In afară de aceștia, alți 9.500 cetățeni arestați nu vor mai fi anchetați și judecați.

Această ultimă prevedere a decretului mi se pare destul de ciudată. Nu înțeleg cum poți să ierți pe cineva fără să știi pentru ce?

In orice caz este o inovație în materie de drept, căci este pentru prima dată în lume când niște acuzați au fost amnistiați înainte de a fi condamnați.

Se poate însă să fie vorba de aplicarea celebrei metode a fericirii prin contrast sau a pantofilor strâmți.

Plecând de la ideea că fericirea este ceva relativ, poți să faci pe un nefericit fericit, făcându-l mai nefericit decât era înainte și apoi readucându-l pur și simplu la starea inițială.

Să presupunem de pildă că un cetățean este deprimat de munca istovitoare, salariul microscopic, ședințele interminabile, cozile incomensurabile, etc. Omul se consideră atât de nenorocit încât simte că viața nu mai are pentru el niciun rost. Când deodată, ca un trăznet, îi cade în cap o năpastă mai mare decât toate celelalte. Este arestat și acuzat de o vină imaginară, să zicem, că ar fi stat de vorbă cu un cetățean străin (de preferință american). Degeaba caută el să se desvinovățească, arătând că nu l-a văzut în viața lui pe acest om. Există declarații precise la dosar care relatează cu lux de amănunte unde, când și cum a avut loc convorbirea, ce s'a discutat și ce secrete de stat au fost divulgate. (Să zicem, dinamica producției de hârtie higienică).

Condamnarea este asigurată. Opt ani muncă silnică pe puțin.

Omul este lăsat să fiarbă câteva săptămâni în care a pierdut orice speranță de salvare și dintr'odată, pac! - surpriza. Este anunțat că este liber și că poate să se prezinte la vechiul loc de muncă.

Nici nu-i vine să creadă. Tramvaiul hodorogit și supra-aglomerat i se pare un Rolls Royce, munca patriotică la strânsul gunoaielor, o partidă veselă de picnic. Pur și simplu, zburdă de fericire.

Așadar, o metodă ingenioasă prin care poți să faci fericiți oamenii, fără a schimba de fapt nimic.

După părerea mea, Academia de Stiințe Politice "Stefan Gheorghiu" din București ar trebui să ia în mână această problemă și să o frământe, cât mai bine și cât mai științific. După care să vină cu propuneri pentru aplicarea ei pe o scară cât mai largă.

20 AUGUST
CINE ARE DREPTATE?

Astăzi am expediat următoarea scrisoare:
Tov. Vadim Golovanov
Agenția sovietică de știri NOVOSTI
Moscova

Stimate tov. Golovanov,

Am citit cu mare interes articolul Dvs. din ziarul New York Times intitulat "Cine are dreptate?", în care arătați că presa sovietică apără mai bine interesele cetățenilor decât ziarele capitaliste avide de senzațional și că regimul sovietic, spre deosebire de capitaliști, asigură adevăratele drepturi ale omului, adică acelea care sunt esențiale pentru fericirea sa.

Eu nu vreau sa vă contrazic. Dar am o propunere.

Dece să ne pierdem vremea în polemici inutile? Dece să cheltuim atâtea miliarde de ruble pe rachete balistice intercontinentale și submarine atomice? Să tranșăm această chestiune în mod pașnic.

Iată deci care este ideea mea:

Să dărâmăm Zidul Rușinii de la Berlin și să desființăm gardurile de sârmă ghimpată cu curent de înaltă tensiune, precum și câmpurile de mine, care despart Europa de Est de Europa de Vest. Si să lăsăm lumea să meargă unde vrea, așa cum de altfel prevede și Acordul de la Helsinki, realizat la inițiativa guvernului sovietic.

După un an de zile, să facem socoteala și să vedem: câți au trecut într'o parte și câți în cealaltă.

Astfel vom avea un răspuns exact, stabilit pe o bază științifică, la întrebarea Dvs.: Cine are dreptate?

Vă rog deci a supune această propunere, care este în spiritul principiilor leniniste a întrecerii pașnice între cele două sisteme, forurilor Dvs. competente de Partid.

Vlad Angelescu
New York, U.S.A.

23 AUGUST
DORIM EGALITATE DAR NU PENTRU CĂȚEI

Scînteia, organul P.C.R., a publicat un articol în care ia apărarea partidelor comuniste din Vest, din așa zisa fracțiune "euro-comunistă".

Euro-comuniștii zic că nu mai vor să recunoască pe Papa de la Moscova și nici dreptul său de a excomunica pe eretici. In schimb, Leonid Brejnev l-a afurisit pe Santiago Carrillo, leaderul comunist spaniol, care după ce că e pluralist, a mai scris și o carte cu tot felul de calomnii la adresa Uniunii Sovietice.

Scînteia jubilează.

Vedeți? Domnul (pe atunci tov.) Nicolae Ceaușescu a spus asta încă de acum 10 ani. Fiecare partid comunist trebuie să aibă dreptul să-și aleagă propriul său drum spre comunism și nimeni nu este îndreptățit să-l ție de rău pentru aceasta.

Partidul Comunist Român (adică d. Ceaușescu) nu trebuie să fie tutelat sau admonestat de nimeni, căci aceasta ar fi un amestec în afacerile interne ale poporului român (adică tot d. Ceaușescu).

Partidele comuniste frățești trebuie să fie egale în drepturi, să se respecte reciproc și să nu se atace unul pe altul, nici verbal, nici cu tancurile.

Pentru a respecta adevărul istoric, vreau să amintesc că aceste principii au fost formulate deja, încă înaintea d-lui Ceaușescu.

După cum se știe, dulăul Samson s'a ridicat acum mai bine de 100 de ani împotriva tiraniei lupilor, urșilor și leilor și a cerut ca toate aceste dobitoace să nu mai atace pe dulăi, ci, în conformitate cu principiile democratice, să se considere cu toții egali. Să se aibă - cum s'ar spune - ca frații.

Cățelul Samurache, auzind aceste frumoase cuvinte, le-a aprobat cu entuziasm, dar drept răspuns a mâncat pe loc o chelfăneală strașnică. Nu de alta, dar ca să țină minte pe viitor că egalitatea e bună, dar nu pentru cățel.

p. conf. B Vlad ANGELESCU

ȘTIRI ȘI FAPTE ÎNTÂMPLATE DE MOSCOPOL COMENTATE

ANIVERSARE DE SUBJUGARE

La Douăzeci și trei August,
Robii, cu silă și desgust,
Și-au serbat "eliberarea"
Și Sovieto-subjugarea,

Aplaudând pe tirani
Ce-i țin robi de zeci de ani
De frică ca ei, mâine,
Să nu-i scoată din pâine...

CREDINTA CU DOUA FEȚE

Ceușev, credință are,
Si în Cruce și în Stea;
Căci el, DOUA Calendare
Tipărește'n Reserea:

Unul, pentru cei de-afară,
Care-i plin cu Sfinți Creștini,
Și-altul, pentru cei din Țară,
Plin cu "Sfinți", Sovrom-Cretini..

UN PROVERB ETERN CE AZI NU-I "MODERN"

E din vremuri bune,
Un proverb ce spune:
"Cei ce poartă jugul
Si-a trăi mai vor,
Merită să-l poarte
Spre rușinea lor" !

Proverbu-i demodat;
Căci azi, în Sovrom-Stat,
Sunt robi cu RENUME
Ce-o duc foarte bine
Și le place jugul,
Fiindcă n'au rușine...

UN PROVERB MODIFICAT PENTRU CEI DIN SOVROM - STAT

Comuniștii reproșează,
Celor ce-i exploatează,
Că mărfurile lucrate,
Nu-s de bună calitate...

Dacă Comuniștii vor
Mărfuri după placul lor,
Să-i dea lumii subjugate
Si LEFURI de calitate:

Altfel, ei nu vor avea,
Mărfuri bune NICIODATA;
Fiindcă robii le vor da,
DUPA PLATA SI RASPLATA !

"ORIGINA SĂNĂTOASA" CU-ADEVARAT SĂNĂTOASĂ

In Țara Comunistă,
Zisă Socialistă,
Sunt de-origină sănătoasă,
Românii de clasă aleasă,
Ce-și lasă casa și masa
Și o iau...LA SĂNĂTOASA !

O ȘTIRE CUTREMURATOARE DE LA CUTREMURUL CEL MARE:

In Țară, n'au fost sinistrați,
Tovarășii Miniștri;
Căci ei, nu pot fi sinistrați,
Pentrucă SUNT SINIȘTRI.

Jean MOSCOPOL

DIN VIAȚA NOASTRĂ

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

LĂSAM SĂ VORBEASCA MĂRTURIILE

In numărul de față vom scrie numai despre cele auzite și pățite de cei ce s'au întors recent din România.

Cea mai optimistă părere: " In ultimii doi ani nu s'a schimbat nimic"! (D-l N.I. din Livonia, Mich.)

Familia J.P. care și-a vizitat rudele pentru a 5-a oară: " Măsurile de securitate n'au fost niciodată atât de severe".

Toți, inclusiv cei care au legături cu regimul dela București, au fost bucuroși când s'au întors...." o țară mai bună ca America nu există în întreaga lume".

VORBA DULCE NIMIC N'ADUCE!

Un vizitator din Detroit, ajuns la hotelul Intercontinental din Bucuresti, a încercat să cheme la telefon pe fratele lui care este directorul unei mine de cărbuni din Transilvania.

Stia numărul de telefon așa că a cerut operatoarei să-i dea legătura.

- Așteptați, liniile sunt ocupate, vă chemăm noi când vom avea linia liberă.

- A așteptat vreo oră și a chemat din nou. Altă operatoare dar același răspuns: "așteptați, liniile sunt ocupate.."!

A tot încercat și tot așteptat o jumătate de zi, până când îi veni o ideie ! A ridicat telefonul și cu ton răstit, ordonă: " Aici directorul minelor, pune-mă în legătură cu ing. P. dela minele din.... "

- Imediat d-le director !

George DONEV

Când ofițerul din fruntea companiei a dat cu ochii de spectatorul din mașină l-a salutat imediat și a dat ordin soldaților să defileze ca la paradă !

Cel mai nedumerit a fost însă cel salutat, subita atenție din partea soldaților îi dăduse puține griji, dar misterul a fost rezolvat mai târziu. M.O. purta o șapcă de golf pe vizirul căreia era o stea aurită, insigna de ofițer superior în armata sovietică.

****

ȘI TOTUȘI SE "CIUPEȘTE"!

Circulația tramvaielor și a autobuzelor în București este relativ bună (până la 11 seara). Iată mărturia unuia întors din Capitala României: " Eram obosit. luasem autobuzul ca să merg vreo trei stații. Până mi-a venit rândul să plătesc biletul (cam vreo 5 cenți bani americani) ajunsesem la destinație.

Taxatorul m'a întrebat unde merg, dar când a aflat că mă cobor la prima stație, și-a lungit gâtul, a făcut ochii roată, a băgat banii în geantă, dar a uitat să-mi dea biletul".

Această " ciupeală " nu este ceva nou. Inainte de al doilea război mondial, directorul dela S.T.B. (Soc. Tramv. din Buc.) găsise soluția ca să oprească furturile: A angajat ca taxatori la tramvaie numai legionari.

A fost o perioadă scurtă, dar a fost singura perioadă când la tramvaiele din București a domnit cinstea.

****

"GENERAL" FARĂ SĂ ȘTIE!

Ing. M.P. închiriase o mașină și pornise cu familia dela Timișoara către Lugoj ca să-și viziteze rudele. Cum a ieșit din oraș s'a întâlnit pe șosea cu o companie de soldați ce se îndrepta către Timișoara.

M.P. a tras mașina la marginea drumului, a deschis geamul, așteptând ca să treacă soldații. Gândurile lui zburau cu ani în urmă: fusese sublocotenent în armata română și luptase pe front.

****

PROMISIUNI P.S.R-ISTE

Deși s'a anunțat că nu mai este nevoie să schimbi $ 10.00 pe zi, totuși se fac excepții.

Unor vizitatori, care nu merg în grup sau cu avioanele românești, li se cere această taxă dacă nu pot face dovada " originei românești " (faptul că te-ai născut în România nu-i destul). Dovada originei, afirmă autoritățile din țară, se poate obține numai dela Ambasada Română din Washington.

Deasemenea unii vizitatori n'au putut dormi la "rude îndepărtate":mătuși, nepoți, etc.

Cazurile ce ni s'au adus la cunoștință s'au întâmplat la Brașov, Timișoara și Constanța.

****

CU POLIȚAII DUPĂ TINE . . . !

Un fruntaș al Uniunii și Ligii mi-a atras atenția:

- In Tribuna României (nr. 114, pag. 10) este o fotografie cu inscripția " A Delegation of the Union and League of the Romanian Societies of America..."

In fotografie sunt 31 de persoane, grupul românesc a fost de 26, deci 5 persoane în plus despre care ziarul de " cultură gratuită " nu menționează cine sunt.

Aceasta confirmă părerea persoanei care a declarat: "am fost întotdeauna întovărășiți de...ăia" ! (De agenții securității ca să fim preciși".)

****

CINE SUNT ACEȘTI OAMENI?

EU. PREOTEASA

In 24 Iunie 1927 șase flăcăi au înființat organizația naționalistă "Legiunea Arhanghelul Mihail" având ca șef pe Corneliu Zelea Codreanu. Data este istorică în calendarul creștin iar numele pare predestinat. In biserica ortodoxă, în 24 Iunie se sărbătorește nașterea Sfântului Iona Botezătorul, "Inainte Mergătorul", iar legiunile oștilor cerești nevăzute și neînțelese de săraca minte omenească, sunt în grija Arhanghelului Mihail.

Cu siguranță tinerii fondatori nu au calculat cu interes speculativ data ori numele, ci au fost mânați de intuiție.

De 50 de ani această organizație profund creștină, născută din aluat uman multimilenar și crescută pe piscuri de lumină românească își merge drumul ei anevoios. Aproape toată lumea dinafara ei a încondeiat-o ca pe cea mai mare răufăcătoare a României.

Să le luăm pe rând.

Democrația românească până în 1933 a persecutat, a pedepsit și a făcut cunoscut lumii întregi că această organizație este un grup de copii cu apucături criminale. Regele Carol al 2-lea între 1933-1940 a încercat exterminarea legionarilor. A reușit parțial să-i ucidă fizic, dar sămânța sănătoasă plantată de Corneliu Codreanu a rodit și continuă să rodească. Guvernul Mareșalului Antonescu le-a dat identitatea de delicvenți naționali. O parte din ei au fugit în Germania, unde guvernul lui Hitler i-a închis în lagăre de concentrare, socotindu-i ca o piesă de șantaj politic în relațiile cu guvernul militar român. Majoritatea celor care au rămas în Țară au fost condamnați și au umplut închisorile. Din acești deținuți, mulți au fost duși în "Centre de reeducare" și trimiși pe front. Cei care au rămas în închisori au fost preluați de regimul comunist.

Din 1945 până în prezent, guvernul fără Dumnezeu din Țară a încununat cu coroană de martiri pe mare parte din cei ce rămăseseră neuciși de guvernele anterioare. Persecuțiile fizice ori morale, de nedescris, au fost aplicate atât legionarilor cât și familiilor lor.

Ca bizară și amară situație, s'au întâlnit și s'au înfrățit în închisori, după al doilea război mondial, democrați, legionari, ba chiar comuniști idealiști. O bună parte din lumea democratică, fugită în vest, îi consideră pe legionari ciumați, la fel cum autoritatea legală îi prezenta pe pandurii lui Tudor, flăcăii lui Iancu, etc. Presă și studii ciuntite naționale ori internaționale din 1927 până în prezent n'au încetat să-i descrie ca: tineri nepregătiți, vânduți lui Hitler, Musolini, amantei regelui Carol, continuând apoi ca trădători de țară, criminali de război, etc.

Este necesară o analiză corectă a acestei probleme controversate, pentru tineri ori bătrâni care doresc să știe "adevărul".

Secretul personagiului mitologic, regele Midas, l'a cunoscut omenirea prin mijlocul frunzelor care au repetat șoaptele frizerului sclav: "Midas are urechi de măgar". Odiseia Mișcării Arhanghelului Mihail va continua să fie cunoscută atât din gură în gură, cât și din scripte cinstite ca o avere a neamului românesc.

Zbuciumul multisecular istoric, a adus României în secolul trecut independență, regalitate și regat, la care s'a adăugat în 1920 prin pacea dela Versailles întregirea teritorială. Gospodăria internă și externă a României Mari avea nevoie de noi elite pentru integrarea Țării în concernul european și internațional. Dinpăcate, slăbiciunile omenești au apărut în clasa conducătoare ca ciupercile după ploaie. Este greu de spus dacă a fost aceasta altă încercare a destinului în vârtejul apocaliptic, ori o reînviere tristă a corupției fanariote. Legăturile dintre clasa conducătoare și popor au fost întrerupte.

In această grea cotitură istorică a apărut Legiunea Arhanghelul Mihail, ca o reacție naturală născută din rezervele sănătoase ale neamului românesc.

Corneliu Codreanu a preconizat politica faptei și nu a vorbei. Disciplină spartană, grefată pe creștinism curat, "Omul nou", constituie temelia pe care s'a ridicat edificiul legionar pornit dela icoana Arhanghelului Mihail. La apelul lui, a răspuns mare parte din țara românească, ca militanți ori simpli simpatizanți dar și rău intenționați. Pe drumul ei au apărut probleme uneori peste măsură de dureroase. Acestea de fapt fac parte din neghina care năpădește orice ogor; este o rânduială a vieții de pe pământ pe care numai Dumnezeu o știe.

Se pun acum câteva întrebări:

Dacă democrația i-a denigrat și i-a ucis.

Dacă nazismul i-a disprețuit, i-a umilit și i-a persecutat.

Dacă comunismul și întreaga lui "Coloană a cincea" s'a străduit și permanent încearcă să-i extermine, CINE SUNT ACESTI OAMENI?

In fața celor 5 decenii ale Legiunii Arhanghelului Mihail, în care clasicismul educației s'a amestecat cu prigoane aspre, în care întemeietorul ei a fost ucis de forțele răului, aproape toată elita exterminată, se împlinesc cele scrise de Ionel Moța: "Cea mai puternică armă este propria noastră cenușă."

Legiunea Arhanghelul Mihail a supraviețuit, nesocotește în drumul ei orice impostură și-și continuă drumul în istorie.

Cântărind trecutul cu măsura sufletului, această organizație reprezintă un strigăt de viață pentru români și pentru omenire sub protecția și cârmuirea Arhanghelului Mihail.

EU. PREOTEASA

IN MEMORIAM

In ziua de 19 August 1977, în mod subit, de criză de inimă, a încetat din viață Liviu Mureșan.

S'a născut în Sălaj, în 31 Ianuarie 1913, fiul Preotului Grigore și Regina Mureșan.

De profesie inginer. Căsătorit cu Alexandra Mureșan, născută Filipescu, au o singură fiică, Letiția Mureșan.

A emigrat în Canada în anul 1952, stabilindu-se la Montreal.

A fost înmormântat în 25 August a.c. și cu această ocazie Păr.Petre Popescu, a rostit acest cuvânt funebru:

Intristată familie, întristați frați,

Fulgerător, Liviu Mureșan, ne-a părăsit. Ne va trebui multă vreme să ne obișnuim cu această grea pierdere. Suntem încă tulburați și suntem încă stăpâniți de cele întâmplate. Il vedem în locul de veșnică odihnă și nu ne vine să credem.

Liviu Mureșan n'a fost omul marginal, nici insensibil și nici indiferent față de problemele locale și românești. El a trăit în inima comunității noastre și s'a identificat în toate fibrele ființei lui cu drama neamului și a exilului românesc.

Puțini sunt cei ce pot spune, că în această pribegie, lungă amară și plină de deziluzii, au rămas fideli până la moarte și credinței străbune și neamului.

Liviu Mureșan n'a precupețit nici un sacrificiu pentru frumoasele și scumpele idealuri românești și creștinești, în a căror lumină a crescut, s'a educat și pe care nu le-a părăsit niciodată. A închis ochii pământești, servindu-le cu o fidelitate exemplară.

Ideile și atitudinile lui românești, care nu admit compromisuri și nu admit jocul în două părți, l-au făcut incomod. Aceasta este soarta stegarilor, celor ce strigă în pustie, la răspântiile vieții, nu vă vindeți pe un blid de linte, ori cât de dulce ar fi el.

Liviu Mureșan, era profund sincer față de crezul românesc, pe care l-a servit până în ultima clipă, cu pasiune, fără teamă și cu vehemența marilor tribuni.

El a fost fiul reprezentativ al Ardealului pătimirilor seculare, și ca formație intelectuală, și ca atitudine românească și ca reacțiune față de cei fără caracter, și față de cei înblânziți de promisiuni deșarte.

Viața lui a fost o lungă plângere în surdină, revărsată în admonestări, tâlcuită în dorința de a face ceva pentru cei rămași acasă, sau oftată în rugăciuni către Dumnezeu. Viața lui s'a înmuiat în jale și s'a mângâiat cu visul. El devenise în comunitatea noastră de aici, simbol, în ceea ce aspiră și neamul și biserica românească.

Temperament pasionat, plămădit din sănătatea robustă a țăranului ardelean, optimist și senin, păstrând în ochi lumina unui romantism tineresc, el era între noi, omul idealului, iar în vinele lui svâcnea sângele fierbinte cu descărcări ancestrale.

Din această comunitate, voia să facă o redută, în care liliecii de noapte să-și frângă armele lor cele mai bune.

Fiu de preot, cu soră măritată cu preot, din familie levitică, el a fost atașat total bisericii, pe care a iubit-o, a respectat-o și căreia i-a dăruit anii lui frumoși.

El a venit aici la Montreal, cu această moștenire duhovnicească, pe care n'a ținut-o ascunsă, căreia i-a dat viață prin exemplul personal, iar prin îndemnurile și retorica lui, convingea pe românii noi sosiți aici să se lipească cu sufletul și cu viața de biserica străbună. El spunea în toate împrejurările că la dogoarea acestei moșteniri duhovnicești a crescut Neamul, supraviețuiește astăzi, iar pentru noi ca pribegi este singura salvatoare să ne țină împreună ca români și creștini. Restul era considerat de el ca apariții stranii, suspecte și nefirești, față de sufletul și aspirațiile neamului.

Dacă aș vrea să vă spun apelul lui Liviu și să vă rezum gândirea și simțirea lui, eu n'am găsit alte cuvinte mai potrivite ca ale lui Aurel Mureșianu, care scria așa în Gazeta Transilvaniei, din 1907: "Stați neclintiți la postul care v'a chemat soarta, nu așteptați dela nimeni nici mulțumire, nici recunoștință, ci în bine și în rău, țineți sus și tare steagul mântuirii neamului nostru, ca să-l vadă cei loviți și să-l recunoască, ca să nu se risipească și să nu piardă nădejdea în izbândă".

Dv. Stimată Doamnă Mureșan și ție Dragă Letiția, în numele tuturor celor ce au venit aici și au umplut până la refuz Sanctuarul nostru și în numele nostru personal, vă rugăm să acceptați sincerele noastre condoleanțe și mărturia că pe Liviu l-am iubit ca pe un frate.

In veci să-i fie pomenirea lui în neam și în neam.

Preot Dr. Petre POPESCU

O STATISTICĂ A DREPTURILOR OMULUI!

Radu CAMILIAN

In ultima vreme, se vorbeşte tot mai mult şi pe tonuri tot mai ridicate despre drepturile omului. In grijile lumii de azi, abordarea acestei probleme este relevantă şi ea nu s'ar fi pus dacă n'ar exista comunismul, şi anume comunismul rusesc. Căci problema drepturilor omului a fost legiferată mai demult: din 4 August 1789 de Revoluţia Franceză, din Decembrie 1948 prin Charta ONU, iar acum doi ani la Helsinki, ţările vestice, după lungi şi grele tratative, au reuşit să o înscrie încăodată pe ordinea de zi a unor întâlniri internaţionale. Iar azi la Belgrad, respectarea drepturilor omului, este din nou pe agendă. Insă între 1789 şi acest an, problema omului a mai făcut obiectul a numeroase tratate internaţionale şi ca să dăm numai un exemplu, vom cita problema prizonierilor de război, care şi ei sunt oameni. In afară de convenţiile mai sus scurt amintite au mai fost şi alte înţelegeri mai necunoscute, dela ţară la ţară, dela om la om, multe din ele având ca obiect aceiaşi problemă a drepturilor omului. Si consider că cei ce militează pentru această problemă, politicieni, state, naţiuni, scriitori, filosofi sau simpli indivizi, îşi fac o onorabilă datorie care va fi plătită cândva printr'un tribut de recunoştinţă morală.

Am spus dela început că fără comunismul rusesc nu s'ar pune azi problema drepturilor omului. Afirmaţia mea poate pare curioasă dacă ne amintim că doctrina comunistă proclamă omul ca cel mai preţios capital. Cum însă a înţeles comunismul rusesc să respecte acest principiu de bază al existenţei sale, o vom spune mai jos. Si pentru a nu ocupa spaţiul grafic al acestei publicaţii ne vom servi de o metodă statistică unde sunt numai cifre fără multe comentarii.

Si ca să nu fim bănuiţi de o manipulare incorectă a termenului de "statistică" sau a cifrelor ce prezentăm, vom începe cu însăşi autorul "statisticei", Stalin. Căci nu altul, ci el a spus: "un mort este o tragedie, un milion de morţi o statistică". Iar după 60 de ani de viaţă, zi de zi mai extinsă şi mai cuceritoare, se cade să cercetăm măcar superficial şi cu datele ce sunt azi oficiale, dacă nu cumva genialul a făcut o glumă sinistră în care excela. Nu. Din nenorocire spunea adevărul, mai ales că era în măsură să-l cunoască, fiind dela începutul revoluţiei şef. Timp de 60 de ani revoluţia comunistă rusă ilustrează cu fapte această statistică în aşa fel, că azi nu mai exi stă vreun dubiu asupra veracităţii ei.

In primii ani după 1917, câteva milioane de oameni au fost omorâţi ca duşmani de clasă, conform lozincii comuniste că duşmanul de clasă trebuie distrus fizic, iar scrierile celor scăpaţi de măcel o confirmă. Alte vreo câteva milioane au murit de foame din cauza dezorganizării societăţii. Aceasta ca o introducere în principiile statisticei, înainte de a întra în fondul problemei.

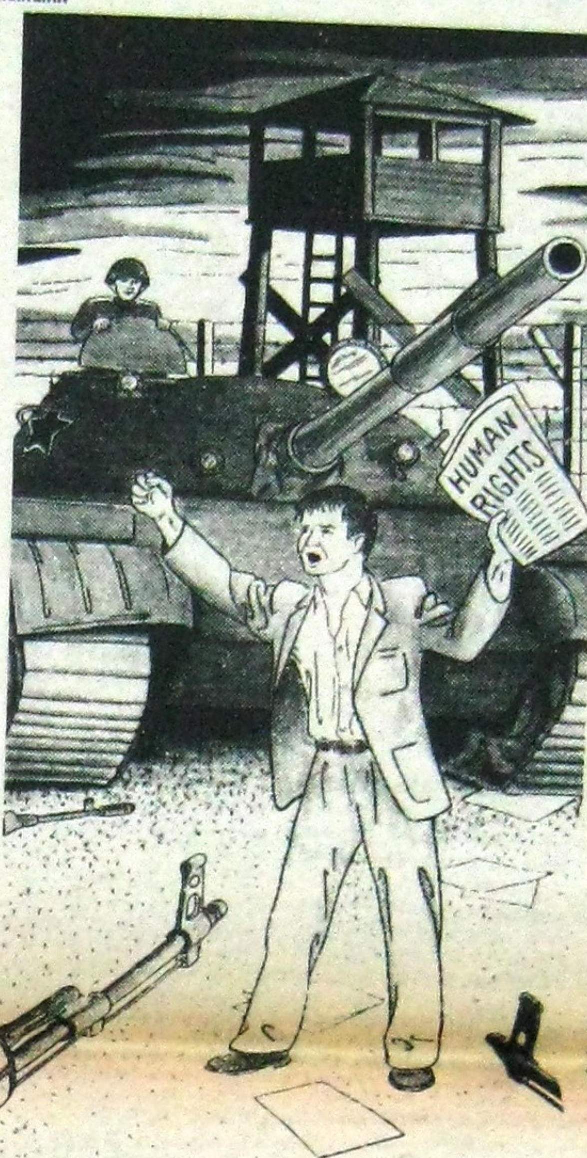
Dupăce revoluţia s'a înscăunat şi a deslănţuit masacrele la o scară corespunzătoare cu principiile şi uriaşa întindere rusă, a urmat la rând problema lichidării ţăranilor, făcuţi peste noapte chiaburi-culaci-cum zic comuniştii, adică elita muncitorilor agricoli. Intr'o discuţie personală între Churchill şi Stalin, acesta din urmă a mărturisit premierului englez, care reproduce în Memoriile sale, că "din cauza unei dureroase necesităţi" (colectivizarea agriculturii), a omorât pur şi simplu 10.000.000 - 20.000.000 de ţărani ruşi. Remarcaţi uşurinţa aproximaţiei între 10 şi 20 de milioane de oameni, deşi colectivizarea acestei agriculturi nu a pus nici azi pe masa rusului mai multă pâine sau carne.

După ţărani, a venit rândul unei recolte nu mai puţin bogate în morţi: procesele de epurare ale armatei. Se ştie azi numai (aproximativ) că au fost omorâţi 250-300 de generali, dar sutele de mii de cadre inferioare şi superioare sau de simpli soldaţi, rămân necunoscute. Intre timp alte sute de mii şi milioane, mureau prin închisori sau în lagăre de muncă forţată. Aşa că îi putem da crezare lui Trotzky, când afirmă cu cinism, în memoriile sale, că până la plecarea lui din Rusia (1930) a semnat moartea a 30.000.000 de ruşi şi notaţi că epurările militare nu începuseră. Iar în Rusia, în afară de familia imperială, de prinţi şi alte grade nobiliare, se mai aflau bancheri, industriaşi, mari comercianţi, mici negustori, diplomaţi sau înalţi demnitari, precum şi un numeros cler ortodox şi toţi trebuiau să moară. Aşa că şi Churchill şi Trotzky, n'au spus adevărul decât pe jumătate, dar au spus. A început al doilea război mondial. Ce au pierdut ruşii împotriva Finlandei pe care au atacat-o în 1939 în chip banditesc, adică bolşevic, nu se ştie, căci mai mulţi ruşi mureau în continuare în puşcării şi lagăre de concentrare şi aici statistica are o lacună regretabilă. Dar din 1941, când după o înfrăţire cu Germania nazistă, tactică desigur de ambele părţi, această statistică stalinistă-deci valabilă şi azi-capătă anumite contururi, iar asupra lor merită să privim cu puţină răbdare.

Căci la finele războiului germano rus, după 1945, ruşii au acuzat-şi îi credem sinceri că 20.000.000- de cetăţeni ruşi au murit, adică soldaţi şi partizani. In acelaşi timp, nemţii care s'au luptat cu tot globul pe mare, în aer şi pe uscat, au pierdut un sfert din paguba rusă. Nu negăm cifrele acestor statistici, căci ele sunt azi, oficiale. Din partea germană, vinovat este Hitler, şi este scris peste tot. Din partea rusă, a recunoscut-o Hrusciov, într'o şedinţă secretă, a cărei copie nu se cunoaşte nici azi, iar el este mort. In orice caz este vorba de incapacitatea conducerii militare (pe care Stalin o lichidase), precum şi a unor deficienţe de ordin logistic şi strategic şi tactic, lichidate tot de Stalin. De aceea l-a şi dat afară din mausoleu, ceeace reprezintă o foarte economicoasă consolare pentru ruşi. Să nu uităm, asasinatul a peste zece mii de ofiţeri polonezi dela Katyn, pe care Molotov, adjunctul lui Stalin, îi califica, drept cadavre străvechi, arheologice, deşi aveau carnete de economii la bănci. Alte milioane de polonezi au murit prin alte părţi, ale uriaşei Rusii, cu aceleaşi drepturi ale Drepturilor Omului, de tip ruso-comunist. Si n'am terminat încă statistica Drepturilor Omului de rit rusesc. Intr'un război, cad prizonieri de o parte şi alta. Nemţii au avut ruşi, ruşii nemţi.

Prizonierii ruşi din Germania, s'au întors, care au vrut, acasă. Si nu trebuie să uităm a reaminti "cea mai mare crimă umană" o spune un rus, Soljeniţîn, că un milion dintre aceşti prizonieri, au fost livraţi ruşilor împotriva voinţei lor, deşi toate Drepturile Omului, indiferent în ce stare se aflau, trebuesc recunoscute. Despre soarta acestui milion de ruşi, nu ne mai putem preocupa azi, în faţa atâtor milioane de morţi-omorâţi ai istoriei comunismului rus. Căci s'ar zice că este treaba lor internă şi nu vrem să ne amestecăm în asemenea treburi curat ruseşti. Dar c întrebare, rămâne valabilă şi deşi nu sunt cetăţean german, o pun: ce s'a întâmplat cu soldaţii nemţi căzuţi prizonieri şi cu alţii care, deşi persoane civile, au fost deportaţi în Rusia? Căci defunctul Cancelar german Adenauer, cu tot geniul lui politic şi diplomatic şi cu toată vizita la Moscova în Septembrie 1955, nu a putut smulge din mâna ruşilor mai mult de câteva mii de oameni, din milioanele deţinute acolo, în condiţii inumane. Si totuşi aceşti oameni, prizonieri de război, sau deportaţi, termen nerecunoscut azi, îşi aveau drepturile lor, internaţional recunoscute prin tratate semnate în primul rând de ruşi. Dar ruşii semnează orice tratat, fără a-l respecta. Si, între timp, oamenii au murit, sau îşi doresc moartea câţi vor mai fi. Dar cum în Rusia se mai aflau alte milioane de prizonieri sau deportaţi din alte ţări-Japonia fiind o pleaşcă-pe unde vor fi murit sau vor mai trăi asemenea oameni ce au lăsat în ţările respective familii şi copii?

Infine războiul s'a terminat, monolitul democraţiilor populare sau socialiste la ordinul Moscovei, a început să se crape: 1953 la Berlin, 1956 în Polonia şi Budapesta, 1968 la Praga şi se va crăpa în continuare. Mai este cazul să amintim cum au respectat ruşii Drepturile Omului în ocaziile susmenţionate? Mai este oare cazul să spunem că permanent peste 120.000.000 oameni din ţările est-europene trăiesc de peste 30 de ani într'un infern de care orice om normal se cutremură? Numai comunismului rus, i se pare totul normal în prelungirea şi extinderea acestui infern, care intră în statisticile lui, ca simple cifre, după teoria lui Stalin care nu a pierdut nimic din groasnica ei valabilitate. Alte comentarii sunt inutile.

Că în aceste luni la Belgrad, ruşii sunt dispuşi să discute şi chiar să semneze orice acord asupra combaterii puricilor, a protejării caprelor, sau mai ştiu eu ce reduceri de arme atomice şi neamestecuri ici şi acolo, sunt gata, căci şi aşa nu le vor respecta. Dar ca să discute măcar, problema Drepturilor Omului, asta nu! Căci aici stă tot secretul imperialismului comunist rus! In clipa când aceste drepturi vor trebui impuse lumii întregi, capitaliste sau comuniste, va dispare şi comunismul şi blocul ţărilor socialiste, sau populare, va dispare însăşi marea uniune a republicilor socialiste sovietice compusă din zeci de naţiuni şi limbi şi care aşteaptă numai această clipă. Riscul cu consecinţele lui este mult prea grav pentru Rusia, dar mai ales pentru comunism-înseamnă moartea. Singurul adevăr! Sute de milioane de oameni omorâţi, dar între o căpăţână de varză exportată sau un om, primează varza ce aduce devize. Omul poate vorbi şi aici stă pericolul pentru statistică. Ori ea, îşi cere drepturile ei de cifre cu şase zerouri, după Stalin!

Să ne scuze cititorii că am redat aceste cifre: sunt ruseşti. Si la urma urmelor, sunt şi ei oameni ai unui mare popor, pe care comunismul îl animalizează.

Radu CAMILIAN

SCHIMBURI ROMÂNO-RUSE

Urmare din pag. 11

slavilor. Ca un revers politic, românii au adoptat limba rusă în cult şi diplomaţie. Incă dela început, mânuitorii de condei români au fost conştienţi că acest alfabet nu se potriveşte limbii române. Abia în secolul trecut, împotriva vehementelor proteste ruseşti, elita lingvistilor în frunte cu Ioan Heliade Rădulescu a reinstalat alfabetul latin în scrierea română.

Rafinamentul francez, subliniază un mic aspect plastic rusesc. Cuvântul obială, pe care l'am împrumutat dela ruşi, este tradus în limba franceză cu. . . chausette ruse. Ii lăsăm pe specialişti să spună mai mult despre aceasta. In literatura română, Ion Creangă scrie în Popa Duhu: "Ruşii din lavra Mănăstirii Neamţului s'au puiezit ca şi holera adusă în Moldova pe cozile cailor ruseşti la 1828. . ." Mai recent, Mihail Sadoveanu, povestitor hâtru a publicat în 1929 romanul Baltagul. Autorul pune în gura lui Nechifor Lipan aprecieri privitoare la vecinii noştri: prezentându-i pe polonez, ungur, sârb, etc., iată ce scrie despre rus: "Când Dumnezeu a făcut lumea . . . pe rus l'a învrednicit să fie cel mai beţiv dintre toţi şi să se dovedească bun cerşetor şi cântăreţ la iarmaroace. . ." Această subtilă analiză este logic că nu a mai apărut în retipăririle cărţii până în anul 1975. Adevăratul portret al rusului trebuia -ipso facto- eliminat.

In faţa celor 32 de ani de stăpânire diabolică în România, în care timp a avut loc cel mai mare genocid din istoria noastră, fiinduciși fizic ori moral majoritatea intelectualilor contemporani, fiind denigrate valorile spirituale trecute ori prezente, fiind spălat creierul tinerei generaţii care fuge peste graniţă ca să devină oameni, ne întrebăm cum îi mai rabdă Dumnezeu?

Viitorul va analiza mai amănunţit aceste sporadice aspecte ale amărăciunilor româneşti, pentrucă "scripta manent" iar Dumnezeu încearcă pe cel ce-l iubeşte.

Eugenia USERIU

RECTIFICARE

In fragmentul "Capcană?", publicat în numărul 17, pag. 15 din ziarul nostru s'a strecurat o regretabilă greşeală anume în coloana a treia, al doilea alineat "Dekabriştii..." rândurile 13 şi 14: "…. dealtfel şi pe Ţarul Alexandru II". Nu este vorba bine'nţeles de Alexandru al doilea, ci de Ţarul Alexandru Întâi Pavlovici, adversarul lui Napoleon, ţar a cărui moarte la Taganrog, în 1825, a rămas până astăzi învăluită în mister, ea dând naştere la legende, unii autori ruşi pretinzând că Alexandru I, s'a făcut pustnic şi că a murit mult mai târziu în Siberia.

Ca şi fratele său Constantin pe care Dekabriştii intenţionau să-l proclame ţar, Alexandru a avut ca profesor şi educator pe elveţianul Frederic Cesar de la Harpe, adept al teoriilor filosofilor dela sfârşitul secolului al 18-lea. Sub influenţa lui la Harpe, Alexandru I, a vrut şi el să elibereze sistemul de guvernare din Rusia, încurajând prin aceasta pe ofiţerii care au iniţiat conspiraţia dekabristă.

I.V.E.

FARA ARMÂNEASCĂ

NIDA BOGA

Zahu PANA

E pasionantă și riscantă desțelenirea! Oameni cu scaun la cap-aromâni get beget - din fundul fotoliilor unde i-a aruncat câte o diplomă sau succesul în afaceri, au prohodit cu lacrimi de crocodil decesul limbii materne. N'au prea vorbit ei niciodată ca lumea această limbă, împleticiți în atâtea străinisme, dar se credeau necesari să-și dea o părere pe care nu le-o cerea nimeni.

S'a întâmplat mai de mult și cu protipendada din Tara Românească și Moldova același lucru. Când domnița Ralu Caragea deschidea teatrul de la Fântâna Roșie, cine din ciocoii de atunci mai credea în capacitatea de expresie a limbii române? Dar lângă retorta neamului, timpul, pregătea tiparele în care urmau să toarne incandescentele versuri: Alecsandri și Eminescu, Coșbuc și Goga, Arghezi, Barbu, Blaga și nesfârșita cohortă a celor ce au fost, sunt și vor fi, condeierii sufletului românesc.

Exemple se găsesc cu duiumul și la alte popoare! Când Eduard al III-lea, cu buclucașa jartieră s'a adresat asistenței: "Honni soit qui mal y pense", nu prea credea nici el în capacitatea de expresie a limbii engleze, cum nici Petru I, când i-a tuns pe ruși și le-a tăiat bărbile, nu prea avea încredere în limba rusă. Cele două limbi însă, își dispută astăzi supremația lumii!. . .

In ceeace privește vorbirea aromână, după pleiada de scriitori care s'a afirmat pe la sfârșitul secolului trecut și începutul secolului xx, reprezentată prin: Constantin Belimace, Nuși Tuliu, Nicolae Batzaria, Zicu D. Araia, Nicolae Velo, Marcu Beza și alții, mulți aromâni au fost tentați să creadă că s'a consumat ultima fază a culturii în dialect, urmând ca de acum înainte, afirmarea să se facă în limba literară daco-română. Exemplele nu lipseau și erau citate cu orice ocazie. Se amintea de Iosif Vulcan și Octavian Goga, de St. O. Iosif și Panait Cerna, iar din cei mai vechi, era citat Mitropolitul Dosoftei. Rezultatul a fost că tinerii poeți au început să scrie în limba literară. Este suficient să amintesc o parte dintre cei mai cunoscuți și anume: ostracizatul N. Caratana, I. Zeana, I. Caranica, Theodor Zuca, Teohari Mihadaș, Ion Cutova, H. Cândroveanu, Tache Zega, Atanase Nasta, și alții, iar din exil, Ion Cușa și D. Bacu. Talentul acestor poeți a adus o contribuție la îmbogățirea culturii românești, dar pentru massele de aromâni din Sudul Dunării, care nu apucaseră să învețe limba literară, nu au fost de vreun folos. Faptul că cei care au emigrat în România s'au asimilat în marea familie românească, era un fenomen natural, căci în ultimă instanță acesta a fost scopul colonizării. Contactul cu culturile străine din Sudul Dunării era însă dezastruos pentru aromâni, căci toate popoarele Peninsulei Balcanice, urmăreau desnaționalizarea lor.

Se părea că prevestirea cioclilor se va adeveri, dar au intervenit zânele bune, care au izgonit ciuma înstrăinării limbii.

Apariția volumului de poezii a lui George Murnu "Bair di cântic armânesc" în 1931, a demonstrat tuturor, puterea de expresie a graiului armânesc.

După această carte, cel care va aduce o mare contribuție literaturii aromâne, este incontestabil Nida Boga.

Leonida T. Boga - care a dorit să-și semneze opera scrisă în dialect, Nida Boga - s'a născut în orasul Veles din Macedonia în 1886. Studiile elementare le-a făcut în Macedonia, iar în București își termină studiile superioare. A fost ani îndelungați profesor de istorie și geografie în Basarabia. Aici s'a simțit atașat de frații lui proaspăt eliberați de sub tirania rusească, făurindu-și un țel din dezvoltarea idealurilor naționale atât printre elevi cât și printre oamenii adulți. S'a atașat de basarabeni, i-a iubit ca puțin alții, contopindu-și propriul său destin, cu soarta românilor de peste Prut.

Scriitor prodigios - pe lângă lucrările publicate a rămas un mare volum de manuscrise - pe lângă versuri, proză, teatru și studii de specialitate, a ținut și o imensă corespondență foarte interesantă. Din lucrările apărute, vom menționa: volumul de versuri "Intomnare", studiile etnografice și statistice despre "Românii din Macedonia, Epir, Thesalia și Albania" și "Românii din Serbia și Bulgaria", iar în colaborare cu prof. univ. I. Minea, publică "Despre Iane, mare ban de Craiova. Si ceva despre Mihai Viteazul" și "Cum se moșteneau moșiile în Tara Românească până la sfârsitul secolului XVI. Contribuțiuni la istoria vechiului drept în Tara Românească" vol I și II. In Macedo-română au apărut lucrările: "La hane" comedie în versuri, "Revoluționarii" comedie în proză și "Cântițe", versuri.

Opera sa cea mai de seamă însă, rămâne epopeea "Voshopole" în peste 150 sonete, imortalizarea vieții și civilizației aromânilor din Moscopole, oraș care la începutul secolului XVIII, număra peste 60.000 locuitori, cetate de cultură unde a luat ființă prima Academie de științe din Peninsula Balcanică. Distrusă de turci în ultimul atac din 1769, Moscopolea ruinată a rămas Zidul plângerii al Jerusalimului valah. Strunindu-și cuvintele în tiparele și cadența sonetului, Nida Boga, ne descoperă lumea de legendă a întemeietorilor, ruptă din fondul primar balcanic, încărcată cu energii și durități, imagini ce ne duc în vremea de demult a eroilor lui Homer. Versul scapără scântei, iar din codrii necălcați de om, ies din bârlog jivine la vânat. Pe aceste locuri, vor suna clopotele Moscopolei. Invierea, iar în anii de restriște chemarea la apărare. . .

Impetuoasa dezvoltare a Moscopolei, e prinsă sugestiv în versurile: "Tu an di trei ori oile canda-afeată" (De trei ori parcă fătau oile pe an) "Cupiile crescu", iar rezultatul acestui spor este ilustrat în sonetul "Cărvănarlli aduc flurii":

"Samarlu'mplin s'nu-l aiba- nu-i mulare
cu mință i flurii di Veneție
ți s'lli ascundă cărvănarlu știe
că amintate suntu cu sudoare."

"Nu-i mulă fără de samarul plin
cu galbeni grei bătuti în Venetie
ce să-i ascundă cărvănarlu știe
că's câștigați cu trudă și în chin")

elaborarea ciclului Voshopolea, a durat ani îndelungați și grei.

Nida Boga, se pensionase de mult. S'a retras la Ploiești, unde a avut nefericirea să-și îngroape fiica pe care a iubit-o și care îl îngrijea. Incărcat de ani, de amintitiri și de durere, s'a retras într'un orășel din Moldova, de unde trimitea mesaje literare prietenilor și celor dornici de frumos. Gândirea lui limpede. înregistra tot ce era nou și valoros pentru neamul său. O comunicare apărută într'o revistă din Grecia, prin care se anunța că s'a găsit o icoană datând din anul 1424, cu o inscripție în aromână, în caractere grecești, i-a trezit entuziasmul. Era o atestare a limbii noastre. înainte de căderea Constantinopolului. Anii treceau însă greu și el se lupta cu vârsta și neputința.

Când boala îl dobora, se retrăgea la Mânăstirea Agapia, unde era îngrijit mai omenește de călugărițele care îl cunoșteau.

De la un timp. corespondența sa - singura plăcere care îi mai rămăsese - a intrigat organele securitățiii locale, care nu vedeau cu ochi buni simpatia de care se bucura bătrânul poet albit de ani și gârbovit. Lipsiți de comploturi și de senzațional, agenții securității îmbâcsiți de romane polițiste de duzină, au mizat pe o mare organizație subversivă al cărui fir era în mâinile nevinovatului poet. La 86 ani, este trezit în miez de noapte de zgomote brutale în ușă. Inarmați până în dinți, agenții securității i-au răvășit manuscrisele - întreaga lui comoară - ca după aceea să le ridice cu toptanul ca material subversiv. Nu s'a găsit un singur cuvânt instigator în miile de foi confiscate, dar poetul a murit fără să-și mai vadă o pagină înapoi. Erau acolo opere întregi! Corespóndență valoroasă care ar fi rămas Academiei Române, cum a rămas întregul fond Tache Papahagi, dar pe cine din conducătorii politici ai României de astăzi îl mai interesează documente literare și istorice?

Umilit, șocat, bolnav, Nida Boga. s'a stins din viață în Aprilie 1974. Ultima lui scrisoare - în dialect- fusese scrisă cu eforturi grele. Nu se putea ridica să stea la masă pe scaun. Mâinile îi tremurau. -Rândurile erau strâmbe și literele chinuite. Stia că va muri! In câteva locuri, scrisoarea era pătată. După literele decolorate, am înteles că erau lacrimi căzute pe hârtie. "E ultima scrisoare pe care o scriu". . .

Prietenii au așteptat alarmați, dar nimeni n'a aflat când a murit. Nicio înștiințare de nicăieri Lunga tăcere a sihastrului i-a făcut să apeleze la primăria orașului care le-a comunicat că "Numitul Boga T. Leonida, a decedat și a fost înmormântat". . . Trecuseră câteva luni de la moartea sa.

L'a înbrățișat pământul moldovenesc și *au lăcrimat tăcut peste mormântul său. frunzele întristatelor toamne!*

Fii. candela albă. hârtie pe care îi scriu numele. în locul lumânărilor neaprinse la sicriul lui.

Zahu PANA

THIMELLILU

Voshopolea thimellilu că-l băgară
Uiarlli, ș'numa poate ca s na-aspună
Aclo lă fu scriată să s'adună
Si-a lor vinită mult s-lă hibă-ambară.

Tuț cu tămbarea viniră pi-anumiri
și-cu păne sumulaie tu tisagă,
Tu mănă cu vărtoasă nă ciumagă,
Cu căpri și-oi pi dzeadzite s'li numiri.

Vahi nu eara piată, niți stane,
Apanghe nu-avea omlu, pravda, cănilli,
Sirinlu țer eara a lor dăvane.

Hirbea pădurle'mpline di agrime,
Di frică ma nu para știu Armânilli
Nu va să știbă niți di țăngrime.

TEMEIUL

Voshopolei temeiul că-i durară
Oierii, precum numele o spune;
Le-a fost ursit acolo să s'adune
Si'n veci să fie obștea ce'nchegară.

Au poposit cu zeghele pe umeri
Si pâine neagră pusă în desagă,
In mână cu vârtoasă o ciomagă
Iar capre și-oi pe dește să le numeri.

Si n'au găsit o stâna oarecare
Nici adăpost să mâie vita, câinii,
Seninul cer le-a fost invelitoare.

Fierbeau pădurile de-atâtea fiare
Dar nu prea știu de frică aromânii
Si nici de ger nu-și fac sperietoare

Traducerea: Zahu PANA

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

HAZ DE NECAZ

Zor de Deștept.

Ca orce brav comunist, nea Nicu erea deștept de Mic copil. Intr-o zi sa sculat prea tàrziu ca să meargă la școală.

— Gândeștete căci e fuarte inportant să te trezești devreme. mai bine cu Noaptea in Cap decât cu lenea la picoare. Un băieat care sa sculat în Zor de zi a avut norocu să găsească pă strada un portofel plin de bani, — zise tacsu.

— Se prea poate tăticule, însă vasăzică căci acelu care la pierdut sa sculat și mai de vreme.

Odată la școală profesoru la întrebat unde locuiește

— Cu frate-miu.

— Dar frate tu unde șade?

— Cu mine

— Mare zevzec mai iești! Spunem unde locuiești tu și frate-tu?

— Impreună!

Odată la un restaurant cu Muzică la pitești, șefu lăutar la întrebat:

— Doriți o bucată de Léhar?

— Nu neică Doreco o bucată de Brânză de brăila!

Când a venit prima oură la Bucurașt, la întoarcereu la pitești, pretinii la întrebat:

— Cum leu plăcut la capitală, bă Nicule?

— Aiurea în tramvai! Ce săm placă? Am plătit treizeci de lei o cameră la otel.

— Dar în schimb ai văzut lucrurii multe și Frumoase

— Drept să vă spui, după ce mă costase atâția gologani, am vrut ca să Profit de odaie, care nam mai iesit în orașu până la plecarea spre Casă!

Glume

* Pe vremea când Maurer era prim ministru a dat o recepție la reședința sa. Ceaușescu s'a dus singur. Când s'a întors acasă Leanca a început să-l întrebe:

- Ia spune Nicule, ce toaletă avea Madam Maurer ?

- Nu știu Lenuțo, că eu mi-am făcut nevoile în grădină.

* După sărbătoarea lui 23 August.

- Tovarășe Niculiță, cum se face că n'ai fost la ultima aniversare a zilei eliberării de către comuniști ?

- Cum ? A fost ultima ? Păi dacă știam că-i ultima veneam negreșit.

* In România s'a descoperit medicamentul contra cancerului cu rezultate sigure. Cauți o publicație românească recentă, fără poza lui Ceaușescu și fără nici un cuvânt despre el. O fierbi în apă de ploaie și băutura o iei pe stomacul gol.

Cetățeanul:- Ei ! Dar unde poți găsi o asemenea publicație !

* Mâncătorie comunistă: CIOARA a mâncat BOBU care i-a căzut ca o PACOSTE la BURTICA.

* Ceaușescu de vorbă cu nepoata sa Neta:

- Cât câștigi pe lună, Neto ?

- Două mii de lei, bruto !

* La școală profesoara întrebă:

- Copii, cine poate să-mi spună ce este comunismul ?

- Ionel: Comunismul este un cățel !

- Profesoara: Cum așa ?

- Ionel: Păi nu spune așa tovarășul Ceaușescu: " și nu uitați tovarăși CĂ-ȚELUL nostru este comunismul".

* Intr'unul din raidurile obișnuite care le fac soții Ceaușescu cu elicopterul deasupra țării.

La un moment dat Leanca aruncă afară 100 de lei.

- Ce faci Lenuță ?, întreabă Nicu.

- Am făcut și eu fericit un om, zice Leanca.

Câteva momente mai târziu, Nicu, ca să nu se lase mai prejos, aruncă pe fereastră 200 de lei.

- Dar tu ce faci Nicule ?, întreabă Leanca.

- Am făcut și eu fericiți doi oameni ! zice Nicu.

In timpul acesta, pilotul elicopterului se gândea:- Dacă v'aș arunca eu pe amândoi, aș face fericiți 21 milioane de oameni !

Epigrame

Ion CICALĂ

UNUI STÂNGIST CAMUFLAT

Dânsul vrea să ne convingă
bătăios precum cocoșul,
că'n materie de politică
e un incolor...pe roșu !

****

CEL DE AL 33-LEA 23 AUGUST
(după întâlnirea din Crimeia)

A crede'ncep și eu să'nclin
de când citesc à fond Scânteia
că suntem liberi de Cremlin
dar dependenți ni-s de Crimeia.

****

ACELUIAȘI

Demult știind din care priză
se-alimentează cu curent
nu mi-a fost nici o surpriză
culoare-i de...independent.

****

CENZURA SAU CONTROLUL DE PARTID

Când elimină cenzura
și introduce controlul
e alt semn că dictatura
e'n progres de-a rotocolul.

****

UMOR

Se anunță în clasă vizita inspectorului Păpurică. Fiecare elev trebuie să-i spună ceva interesant. Ionel vine cu o idee extraordinară:

"Cățeaua noastră Molda, a fătat ieri cinci cățel, iar eu am să le fac educație comunistă. Cred că tovarășul inspector va fi bucuros".

"Foarte bună surpriză Ionele" zice profesoara.

Din păcate, inspectorul Păpurică, a venit peste o lună. Invățătoarea surprinsă de vizita lui târzie, îl împinge pe Ionel să-i spună surpriza. Si Ionică începe: " Cățeii pe care i-a fătat Molda acum o lună de zile sunt foarte frumoși iar eu am început să le fac educație democratică"....

"Vai de mine Ionele ! Mie mi-ai spus altfel" aproape strigă stupefiată învățătoarea. Ionel mirat răspunde foarte sigur de el:

"Vă rog să mă iertați, dar nu le mai pot face educație comunistă pentrucă...au făcut ochi deja"

Ceaușescu a comandat unuia dintre consilierii săi să-i "confecționeze" un discurs de o jumătate de oră, pe care să-l rostească la " Ziua Minerului ". După miting Ceaușescu furios i-a zis consilierului: " Ți-am zis să-mi scrii un discurs numai de o jumătate de oră și tu mi-ai făcut unul de o oră și jumătate! "

Consilierul răspunde umil: "Eu l-am făcut de o jumătate de oră tovarășe Secretar General, dar am greșit și v'am dat toate trei exemplarele!"

★

Petrolul pentru luminatul caselor se poate obține doar în schimbul ouălor de găină. Intr'un sat din Banat, Vasilică a învățat la școală că lumina ne vine de la poporul rus prin partidul comunist și că fiecare produs din țară este considerat ca o bucată de aur pe care rușii ni-l dăruiesc

Iată ce recită Vasilică la serbarea de 23 August:

Țucu-ți c...l tău găină că prin tine-avem lumină
Trăiască poporul rus că lumină'n c.r ț-a pus....

★

Când avea trei ani, Ceaușescu s'a îmbolnăvit grav. Dus la doctor acesta a diagnosticat: " Suferă de o afecțiune la creier. Ori moare, ori rămâne tâmpit".

Și nu a murit !

RĂTOIUL EXILAT

ANUL VI,OUL Nr. 3

Cum ar fi scris Octavian Goga poeziile dacă ar fi fost născut în America.

THE "HORN" SOUNDS FAMILIAR

Si după "horn" l-am cunoscut
Si cum fumam, nici n'am știut,
Cum am sărit si m'am zbătut,
Să ies de după "bar".

Dar așa, el este, nu știu cum,
Când m'a văzut că-s beată'n drum,
A dat cu "carul" în felinar
Si rău ce-mi pare acum !

p. conf.

Dono-RATOIUL

SPORT

• Campionatul de fotbal, Divizia A, este în plină desfășurare. După 6 etape în fruntea clasamentului se menține, neînvinsă, echipa din Pitești. Rezultatele neasteptate pentru unii, se datoresc formei sportive deosebite a lui Dobrin, care se pare joacă ca în zilele lui bune, când era punctul de atracție a meciurilor de fotbal.

CLASAMENT

1. F.C. ARGEȘ	6	3	3	0	13–8	9
2. Politehnica Timișoara	6	4	1	1	11–8	9
3. Steaua	6	3	2	1	12–5	8
4. Sportul studențesc	6	4	0	2	7–6	8
5. A.S.A. Tg. Mureș	6	3	1	2	15–9	7
6. Universitatea Craiova	6	2	3	1	7–4	7
7. F.C. Olimpia	6	3	1	2	9–7	7
8. F.C. Constanța	6	3	0	3	9–7	6
9. Dinamo	6	2	2	2	7–5	6
10. F.C. Petrolul	6	2	2	2	7–6	6
11. C.S. Tirgoviște	6	3	0	3	5–7	6
12. Jiul	6	2	1	3	6–8	5
13. S.C. Bacău	6	1	3	2	5–9	5
14. Politehnica Iași	6	1	2	3	5–7	4
15. F.C. Corvinul	6	1	2	3	6–9	4
16. U.T.A.	6	1	2	3	5–8	4
17. F.C. Bihor	6	2	0	4	6–13	4
18. F.C.M. Reșița	6	1	1	4	5–14	3

•

REZULTATE TEHNICE

Univ. Craiova	– C.S. Tirgoviște	2–0 (1–0)
Steaua	– A.S.A. Tg. Mureș	3–1 (2–0)
F.C.M. Reșița	– Sportul studențesc	0–2 (0–2)
S.C. Bacău	– F.C. Corvinul	3–1 (0–0)
F.C. Petrolul	– F.C. Constanța	4–1 (1–0)
Politehnica Iași	– Politehnica Timiș.	0–1 (0–1)
Jiul	– F.C. Argeș	1–1 (1–0)
Dinamo	– U.T.A.	3–1 (1–0)
F.C. Olimpia	– F.C. Bihor	2–1 (0–1)

•

TROI- tricou de culoare închisă, provoacă derută în rândurile apărătorilor de la A.S.A.-Tg.Mures.
(Fază din meciul Steaua-A.S.A. Tg.Mureș)

••

ROMÂNIA — GRECIA 6-1 (4-1)

• La 21 Septembrie s'a disputat la Bucuresti partida amicală de fotbal dintre echipele României și Greciei, câștigată de români cu 6-1.

Jocul a fost la discreția echipei româniei, care a dominat majoritatea timpului, înscriind șase goluri și ratând cel puțin tot atâtea. Cel mai bun din echipa României a fost Dumitru, care a stăpânit cu autoritate mijlocul terenului dirijînd jocul echipei române și participând și la acțiunile de atac.

Iată autorii golurilor: min. 7 Dumitru; șut de la 17 m; min. 22 Boloni; min. 29 Karavitis (Grecia), din lovitură liberă; min. 32 Dumitru; min 42 Boloni, șut de la 25 m.; min. 77 Dumitru, după ce fentează adversarii; min 80 D. Georgescu, șut de la 16 m.

DUMITRU, înscriind al treilea gol al echipei ROMANIEI.

Arbitrul francez Rene Vigliani a condus foarte bine următoarele formații :

ROMANIA : Moraru (min. 78 Cristian)- Cheran, Sătmăreanu, Sameș, Vigu- DUMITRU, BOLONI (min. 83 Balaci), ROMILA- Crișan (min. 46 Troi), D.GEORGESCU (min. 83 Peniu), Zamfir (min. 46 CRISAN).

GRECIA : Sterioudas- Pallas, Ravousis (min. 46 Pellios), KARAVITIS, Iosifisis- Livathinos (min. 46 Paraschos- min. 77 Papaioannou), DELIKARIS, Kypastas- Anastopoulos, GALAKOS, Mavros (min. 64 Orfanos).

••

• La Campionatele mondiale de canotaj, disputate timp de 9 zile la Amsterdam, echipajul femenin de 4+1 vâsle al României, compus din Veronica Jugănaru, Aneta Marin, Felicia Afrăsiloaia, Maria Moșneagu și Elena Giurcă, a obținut medalia de argint, clasându-se în urma echipajului R.D.G.

La 4+1 rame feminin, echipajul României a cucerit medalia de bronz. Medalia de aur la această probă a fost câștigată de echipajul R.D.G.

CUPELE EUROPENE LA FOTBAL

• La 15 Septembrie a.c. s'a disputat manșa I-a a primului tur în cupele europene, la care au participat și patru echipe românești, astfel:

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

Dinamo – Atletico Madrid 2–1 (1–0)

• La Bucuresti, în fata a peste 45.000 de spectatori, s'a disputat partida dintre echipele Dinamo și Atletico-Madrid, câștigat de Dinamo cu scorul 2 : 1.

D. GEORGESCU, înscriind golul victoriei.

Echipa Dinamo a prestat un joc foarte frumos, cu atacuri organizate cu meticulozitate pe spații largi, care a surprins pe toată lumea, și în special pe echipa din Madrid. Din echipa Dinamo, Tălnar, un jucător foarte tânăr, provenit din Divizia C, a fost o mare revelație la debutul său pe plan internațional.

Iată cum s'au marcat golurile: în min.14 VRÂNCEANU la deposedat de balon pe Pereira, a făcut o cursă rapidă pe extremă, șutând dintr'un unghi dificil la poartă. Reina n'a putut reține balonul, care a intrat la colț, în plasă. Atletico egalează în min. 58, prin PEREIRA, care a șutat din apropiere o minge respinsă de Stefan la un șut puternic a lui Ruhen Cano.

Golul victoriei a fost înscris în min. 73. de D. GEORGESCU, care a reluat cu capul în poartă mingea trimisă de Tălnar direct din corner.

Arbitrul turc Ok Hilmi, ajutat la tușe de compatrioții săi T.Telat și O. Yulgor, a condus, cu destule greșeli, următoarele formații :

DINAMO: Stefan- CHERAN, SATMAREANU II, Dobrău, Lucuță- I. Marin, MATEESCU, (min. 62 I. Moldovan), Custov- TĂLNAR, D.GEORGESCU, VRÂNCEANU.

ATLETICO: Reina- Marcelino, PEREIRA, EUSEBIO, Capon- Robi, LEAL, Marcial (min.27 Alberto)- Aguillar (min. 85 Benegas), Ruben Cano, AYALA.

••

IN CUPA CUPELOR

Olympiakos Nicosia – Univ. Craiova 1–6 (0–1)

• Pe stadionul G.S.P. din Nicosia, în fața a 4.000 de spectatori, s'a disputat partida dintre formația locală Olympiakos și U. Craiova, câștigată de echipa craioveană cu 6:1. Jocul nu a pus probleme craiovenilor care au prestat un joc bun, câștigând cu destulă ușurință. Iată autorii golurilor: min. 12 BALACI, după ce a depășit prin dribling trei jucători adversi; min. 51 CARTU; min. 54 BALACI; min. 61 MARCU, a driblat portarul; min. 81 CRISAN; min. 84 ARISTODOU (Olympiakos) din lovitură liberă de la 11 m; min. 86 IRIMESCU.

••

IN CUPA U.E.F.A.

A.S.A. Tg. Mureș – A.E.K. Atena 1–0 (0–0)

• La Târgu-Mureș, A.S.A. a disputat o victorie la limită, 1:0, în fața echipei A.E.K. Echipa din Târgu-Mureș a evoluat sub posibilități, mijlocașii echipei, Varodi și Pâslaru, acționând pripit și făcând multe greșeli, a făcut ca echipa să apară ruptă în două. Singurul gol al partidei a fost marcat de FANICI în min. 81.

•

C.F. Barcelona – Steaua 5–1 (3–0)

• Pe stadionul Lou Camp din Barcelona, în fața a peste 50.000 spectatori, echipa spaniolă F.C.Barcelona a învins Steaua cu 5:1 . Echipa bucureșteană a jucat sub posibilități făcând multe greșeli în apărare. Singurul jucător din echipa Steaua, care a jucat la valoarea spaniolilor, a fost Dumitru, care nu a putut împiedica însă victoria la scor a spaniolilor.

••

CAMPIONATELE EUROPENE DE TIR

• Intre 1-4 Septembrie s'a desfășurat, pe poligonul Tunari de lângă București, cea de a XIV-a ediție a Campionatelor europene de tir, la care au participat 443 trăgători din 26 țări. Doi dintre concurenții români au reușit să cucerească titlurile continentale:

LUCIAN GIUSCA- Campion european, pistol liber- 576 p., rezultat superior cu 3 puncte vechiului record mondial realizat de Uwe Patteck (R.D.G.) la Jocurile Olimpice de la Montreal.

CORNELIU ION- Campion european, pistol viteză- 598 p. performanță ce egalează recordul mondial al lui G. Liverzani (Italia).

CAMPIONATELE MONDIALE DE CAIAC-CANOE

• A 13-a ediție a Campionatelor mondiale de caiac-canoe s'a disputat pe apele lacului Pancearevo, de lângă Sofia, echipajele României s'au comportat excepțional, câștigând 4 titluri mondiale, 5 medalii de argint și una de bronz. Cel mai bun rezultat a fost obținut de Vasile Diba, care a câștigat probele de caiac (K) simplu 500 m. și 1.000 m. devenind astfel dublu campion mondial. Celelalte două titluri de campioni mondiali au fost câștigate de L.Varabien, la canoe (C) simplu 500 m., și I. Patzaichin, la canoe (C) 1.000 m. Medalii de argint au obținut următorii: Maria Cozma - K 1- 500 m; Agafia Orlov și Nastasia Nichitov- K 2-500 m; Ion D., Benjamin Borbandi, Mihai Zafiu și Vasile Simiocenea- K 4-500 m; L. Varabiev și Pavel Cozlov- C 2-10.000m; Ciprian Macarencu și Nicolae Ticu- K 2-10.000 m. O medalie de bronz a câștigat I.Patzaichin la C 1-10.000 m.

Rezultatele:

K 1 - 500 m: 1. VASILE DIBA (România) 1:46.62. 2. Sledziewski (Polonia) 1:47.13. 3. Sztanity (Ungaria) 1:48,41, 4. Parfenovici (U.R.S.S.), 5. Helm (R.D.G.), 6. Andersson (Suedia).

K 1 - 1.000 m: 1. VASILE DIBA (România) 3:53,90, 2. Rudiger Helm (R.D.G.) 3:56,0, 3. Oreste Peri (Italia) 3:56,5, 4. Stepanenko (U.R.S.S.), 5. Janici (Iugoslavia), 6. Andersson (Suedia).

C 1 - 500 m: 1. LIPAT VARABIEV (România) 1:57,70, 2. Eicke (R.F.G.) 1:58,13. .3. Soroka (U.R.S.S.) 1:58,28, 4. Hajdu (Ungaria), 5. Ananiev (Bulgaria), 6. Surk (R.D.G.).

C 1 - 1.000 m: 1. IVAN PATZAICHIN (România) 4:12,56, 2. Serghei Antipov (U.R.S.S.) 4:14,0, 3. Tamas Budai (Ungaria) 4:17,6, 4. Milkov (Bulgaria), 5. Ljubek (Iugoslavia), 6. Gebert (R.D.G.).

VASILE DIBA, dublu CAMPION MONDIAL.

••

• Cea de a 8-a ediție a JOCURILOR MONDIALE UNIVERSITARE s'a disputat la sfârșitul lunii August. în capitala Bulgariei, Sofia.

Sportivii români au avut cea mai bună comportare de până acum, cucerind 35 medalii. La întreceri au participat aproape 5.000 de sportivi.

Lista medaliaților din echipa României:

AUR

ALINA GOREAC – gimnastică (individual compus)
ALINA GOREAC – gimnastică (paralele)
DAN GRECU – gimnastică (inele)
CORNEL MARIN – scrimă (sabie)
CONSTANTIN ALEXANDRU – lupte greco-romane (cat. 48 kg)
ION PAUN – lupte greco-romane (cat. 62 kg)
ION DRAICA – lupte greco-romane (cat. 82 kg)
VIRGINIA RUZICI – FLORENȚA MIHAI – tenis (dublu femei)
ECHIPA DE SABIE (Ioan Pop, Cornel Marin, Dan Irimiciuc, Marin Mustață, Ion Pantelimonescu)
ECHIPA DE POLO (Florin Slăvei, Viorel Rus, Dinu Popescu, Adrian Nastasiu, Liviu Răducanu, Ilie Slăvei, Adrian Schervan, Csongor Gyarfas, Radu Mirea, Ivan Fejer și Doru Spinu)
ECHIPA DE SPADĂ (Liviu Angelescu, Costică Bărăgan, Constantin Duțu, Ion Popa, Octavian Zidarul

ARGINT

ECHIPA FEMININA DE GIMNASTICA (Alina Goreac, Anca Grigoraș, Gabriela Trușcă, Rodica Sabău)
ANCA GRIGORAȘ – gimnastică (birnă)
GABRIELA TRUȘCĂ – gimnastică (paralele)
NICU GINGĂ – lupte greco-romane (cat. 52 kg)
ȘTEFAN RUSU – lupte greco-romane (cat. 68 kg)
GHEORGHE CIOBOTARU – lupte greco-romane (cat. 74 kg)
PAUL COPU – atletism (3 000 m obstacole)
NATALIA MARAȘESCU – atletism (1 500 m)
ECHIPA FEMININĂ DE FLORETĂ (Magdalena Chezan, Marcela Moldovan, Viorica Țurcan, Adriana Băcioi, Mariana Bog)
VIRGINIA RUZICI – DUMITRU HARADAU – tenis (dublu mixt)

BRONZ

ILIE FLOROIU – atletism (10 000 m)
ALINA GOREAC – gimnastică (birnă)
ANCA GRIGORAȘ – gimnastică (sărituri)
NICOLAE OPRESCU – gimnastică (inele)
DAN IRIMICIUC – scrimă (sabie)
NICOLAE HORINCEANU – lupte greco-romane (cat. 57 kg)
PETRE DICU – lupte greco-romane (cat. 90 kg)
MARICICA PUICĂ – atletism (1 500 m)
ANCA MICLĂUȘ – inot (100 m delfin)
GHEORGHE BIRCU – lupte libere (cat. 52 kg)
GIGEL ANGHEL – lupte libere (cat. 62 kg)
ION IVANOV – lupte libere (cat. 90 kg)
VASILE PUȘCAȘU – lupte libere (cat. 100 kg)
LADISLAU SIMON – lupte libere (cat. +100 kg)

DE DUPĂ CORTINA DE FIER...

GERMANIA DE EST

BERLINUL DE EST- Conform comunicatului dat pe data de 27 August a.c. de ''Societatea Drepturilor Omului'' din Berlinul de Vest,doi dintre organizatorii campaniei pentru ''Apărarea Libertăţii'' din Germania comunistă,Prof. Dr. Helmut Nitsch din Berlinul de Est şi Dr. Karl-Heinz Nitsce din Reisa au fost scoşi din închisoare şi trimişi în Vest.

Deasemenea, pe data de 29 August au mai sosit în Germania Federală compozitorii Gerl Pannach şi Christian Kuhnert, împreună cu scriitorul Jergen Fuchs.

Toţi trei au fost eliberaţi din închisoare cu câteva ore înainte de a fi expulzaţi din raiul comunist german.(Familiile acestor oameni sunt încă în mâinile comuniştilor)

In ultima săptămână din luna August, Germania de Est a trimis peste graniţă câteva sute de cetăţeni, cumpăraţi cu bani de guvernul federal al Germaniei de Vest.

BULGARIA

SOFIA- Postul de radio Sofia în emisiunea din 26 August a.c. a anunţat că s'a terminat conferinţa economică de cooperare dintre Bulgaria şi România. Conferinţa, care a ţinut două zile, a avut loc la Rusciuc, delegaţia română fiind condusă de Leonte Răutu. Prin acordul semnat, România se încadrează şi mai mult în economia ţărilor vasale Rusiei.

Comentatorul postului de radio nu uită să menţioneze că: ''acest lucru a fost făcut conform deciziilor date de şefii partidelor comuniste, Zhivkov şi Ceauşescu'' (nici nu se putea închipui altfel). Pentru ceremonia încheierii acestor acorduri economice, Ceauşescu a vizitat Bulgaria pe data de 7 Septembrie însoţit de aproape tot clanul său intim.

YUGOSLAVIA

BELGRAD- După vizita făcută în Uniunea Sovietică pe data de 16 August a.c., Tito a crezut de cuviinţă să viziteze şi China, pentru a arăta independenţa faţă de Moscova.

Agenţia de presă Tanjug a raportat zilnic întâlnirile şi recepţiile date în onoarea Mareşalului. Incepând cu primirea de la aeroport de către Preş. Hua Kuo-feng, de la data de 30 August şi până la 8 Septembrie, când a părăsit China, Tito a fost singurul demnitar străin, primit cu atâta atenţie de conducerea comunistă chineză.

Din emisiunile postului de radio Belgrad, putem deduce că Iugoslavia a căutat să dea o mai mare importanţă acestei vizite ''istorice'', cum o numeşte comentatorul iugoslav. Nu s'a trecut cu vederea ca să se menţioneze că Tito a stat în Moscova numai două zile, iar la Peking, o săptămână întreagă. Experţii străini în problemele chineze, speculează că cu ocazia acestei vizite, China a oferit Iugoslaviei ajutor militar în cazul unui atac sovietic.

POLONIA

VARSOVIA- Postul de radio PAP într'un comentariu transmis pe data de 30 August a.c., justifică ''obligaţia pe care o are '' de a construii în U.R.S.S. diferite fabrici şi complexe industriale''.Acest lucru, spune comentatorul, rezultă din lipsa ''monedei forte'' de a putea importa materii prime, necesare industriei poloneze. Dar, ''conform înţelegerilor dintre ţările socialiste, suntem obligaţi de a plăti aceste importuri prin exportul serviciilor şi mânei de lucru''.După cum se ştie astfel de aranjamente au fost făcute de toate ţările vasale Moscovei, inclusiv România, care exportează aceiaşi ''mână de lucru'' stăpânilor din Cremlin.

DE LA ROMÂNI ADUNATE... ŞI LA ROMÂNI IARĂŞI DATE.

Această rubrică este realizată de corespondentul nostru pentru U.S.A., av. Cornel Dumitrescu, care a strâns de la diverşi români ştirile de mai jos. Cei ce cunosc fapte, date sau evenimente care interesează poporul român şi care sunt ţinute secret de către guvernul comunist de la Bucureşti, sunt rugaţi să le comunice la adresa: Av.Cornel Dumitrescu 67-71 Kessel St. New York, N.Y.11375, sau la redacţie pentru întocmirea şi'n viitor a acestei rubrici.

ŞTIATI CĂ...?

* Securitatea judeţului Braşov este instalată într'un complex de clădiri situat pe Str.''30 Decembrie'' Nr.10. In ea activează peste 500 de ofiţeri comandaţi de inspectorul Şef (cum este denumit acum comandantul securităţii) generalul maior Serban Dumitru care locuieşte pe Str. Constantin Lacea Nr.30. Prim-locţiitorul său este lt.colonelul Neculicioiu Victor care locuieşte pe Str. Lupeni Nr.5. Secretar de partid este colonelul Urzică Neculae care locuieşte pe Calea Bucureştilor Nr.53, iar şeful serviciului cadre este colonelul Gherman Ioan care locuieşte pe Str.''30 Decembrie'' Nr.8, într'una din clădirile învecinate securităţii din care proprietarii lor au fost evacuaţi încă din 1951 pentru ''motive de securitate''.

* Serviciul de filaj al securităţii din Braşov este dispersat în mai multe clădiri din centrul oraşului, camuflat sub diverse denumiri de întreprinderi. El este condus de lt. colonelul Anghel Marin care locuieşte pe Str. Bicazului Nr.1. Principalul garaj al acestui serviciu se găseşte în curtea Şcolii de şoferi amatori de pe Str. Nicolae Bălcescu Nr.61 şi este dotat cu circa 15 autoturisme de diverse tipuri şi mărci care la intervale de câteva luni îşi schimbă culoarea şi numărul de înmatriculare. La serviciul de filaj care se ocupă de urmărirea directă a diverşilor cetăţeni români şi mai ales străini suspecţi, lucrează peste 40 de ofiţeri şi..ofiţerese.

* Serviciul de cenzură a corespondenţei din judeţul Braşov se află instalat în Gara Nouă şi este condus de maiorul Ion Ioan. Aici se cenzurează şi xerografiază toată corespondenţa din şi către străinătate a cetăţenilor judeţului Braşov. Scrisorile se dezlipesc cu aburi, în general nu se citesc ci doar se xerografiază, copiile urmând a fi citite la momentul oportun. Plicurile se relipesc cu diverse cleiuri, iar plicurile care conţin capcane care demască violarea lor sunt pur şi simplu distruse. Fiecare scrisoare este ştampilată apoi cu o ştampilă pe care scrie'' Of.Sp.Tranzit Poştal'' a cărui dată diferă de regulă cu 4-5 zile de data scrisă de expeditor, şi cu o mică ştampilă cu o cifră abia observabilă care indică numărul ofiţerului cenzor. Nu se cenzurează scrisorile către şi de la organele de partid (decât în cazuri speciale) şi unele scrisori banale de la şi către persoane cunoscute ca inofensive.

* Pentru supravegherea străinilor care, atraşi de reclamele O.N.T.-ului, poposesc în Poiana Braşov, de mai mulţi ani este detaşat acolo, maiorul Busuioc Traian care şi-a format o puternică reţea de informatori din toate hotelurile, restaurante şi chiar W.C.-urile publice. Maiorul Busuioc, un bărbat de circa [illegible] chelie şi ciupit pe faţă de un vărsat de [illegible] din copilărie, este un tip beţiv, violent şi periculos care a fost implicat, până acum în violarea mai multor cameriste, [illegible] şi chiar a unei turiste. Datorită însă faptului că el se ocupă de procurarea [illegible] şi vinului pentru ştabii din Ministerul de Interne care vin la ''refacere'' la vila specială a Ministerului de Interne situată peste drum de cabana ''Capra neagră'', este tolerat şi menţinut la ''aer curat'' la 1,020 m. altitudine cât are frumoasa Poiană Braşov.

* Unul din cei mai ''duri'' ofiţeri din cadrul serviciului de anchetă al securităţii din Braşov, (serviciu reînfiinţat în 1974 după o întrerupere de câţiva ani) este maiorul Fazekas Elemer, un naţionalist maghiar şovin, care locuieşte pe Str. Crişan Nr. 52. Acesta deşi este slab dezvoltat intelectual şi nu vorbeşte corect româneşte, a reuşit în 1970, după ani de zile de ''studii universitare'' să absolve Facultatea de Drept din Bucureşti (la fără frecvenţă). Numele lui, alături de ale altor securişti odioşi ca Varga Tiberiu, Puha Petru, Hobanciu Gh, Kesery Carol, Lupuţ Alexandru, Truşmel Petre, Niţescu Emil, etc., vor rămâne înscrise în '' Antologia crimei comuniste'' pe care de 33 de ani au scris-o cu sânge, martirii neamului nostru.

* Batalionul de securitate-intervenţie Braşov, situat vis-a-vis de Uzina Rulmentul are un efectiv de circa 550-600 ostaşi subofiţeri şi ofiţeri. El este dotat cu camioane diesel româneşti ''Bucegi'', tipul militar, cu mitraliere de fabricaţie sovietică, aruncătoare de branduri, staţii portabile de radio-emisie-recepţie şi câini lupi dresaţi pentru urmărirea şi imobilizarea adversarului. Soldaţii acestui batalion de securitate-intervenţie sunt echipaţi şi instruiţi pentru lupte de stradă şi mai ales ''acţiuni alpine'' cum au fost cele din Munţii Făgăraşului din anii 1948-1960. Batalionul este subordonat pe verticală Ministerului de Interne iar pe orizontală-comitetului Judeţean de Partid Braşov.

* Serviciul de paşapoarte al judeţului Braşov este condus de maiorul de securitate Neagu Gheorghe. Acesta locuieşte pe Str. ''30 Decembrie'' Nr. 21 într'una din casele de care s'a vorbit în prima notă. Sefu1 sectorului ''plecări definitive'' este colonelul de miliţie Pricop. Serviciul de paşapoarte se află în sediul Miliţiei Judeţene din Str. Tânăra Gardă Nr. 28, deşi toate operaţiile de verificare şi în ultimă instanţă-aprobarea sau respingerea- se fac în sediul securităţii din Str. ''30 Decembrie'' Nr. 10. In comisia de ''vize şi paşapoarte'' a judeţului Braşov, face parte de drept, în afara Inspectorului şef, a şefului serviciului paşapoarte şi a unui lucrător de la direcţia ''evidenţei operative'' şi secretarul cu problemele organizatorice ale Comitetului judeţean p.c.r. Braşov, tovul Matei Gheorghe.

* Comandantul miliţiei judeţene Braşov este colonelul Proca provenit din Secţia economică a Direcţiei Generale a Miliţiei. Locţiitorii săi sunt: maiorul Stanciu şi lt.colonelul Toader. Sefu1 serviciului Economic este lt.colonelul Maidovici, mare pokerist şi specialist în deposedarea turiştilor străini de bijuterii şi valută sub diverse pretexte de încălcare a legilor române. Şeful serviciului Circulaţie este maiorul-inginer Raţiu Radu care răspunde cam cu multă tragere de inimă şi de nostimele agente de circulaţie. Comandantul Miliţiei municipiului Braşov este colonelul-ţigan Vârjan Nicolae, cunoscut pentru limbajul său colorat ''ca la uşa miliţiei'', pe care-l foloseşte la interogările arestaţilor. Si de-ar fi numai limbajul încă ar fi bine...

* Modernul hotel ''Carpaţi'' din Braşov care recent a revenit la denumirea sa de ''Aro'' din ''vremea burgheziei'', are un sistem de ascultare electronică instalat în majoritatea celor 188 de camere. In afară de acest fapt, majoritatea cameristelor şi a recepţionerilor sunt agenţi informatori. Personalul de conducere provine din foşti securişti cum este cazul administratorului hotelului, care este fostul căpitan de securitate Rădescu, iar adjunctul său este fostul maior de securitate Frunză. Din conducerea Trustului Carpaţi care administrează marile hoteluri şi restaurante din Braşov şi Poiana Braşov, mai face parte sinistra figură a fostului maior de securitate, maghiarul Darnoczi Alexandru, care în perioada stalinistă era renumit pentru ura sa împotriva românilor.

ȘTIRI DIN EXIL

EXPOZIȚIA CARȚILOR ȘI ZIARELOR DIN EXIL

Cu ocazia aniversării a 30 de ani de existență a Asociației "Verband der Freien Presse", a avut loc în orașul München din Germania de Vest, la 18 Martie 1977, o expoziție retrospectivă de cărți, ziare și reviste publicate în exil, la care au participat 15 națiuni de dincolo de Cortina de fier, prin reprezentanții lor din lumea liberă. Au luat parte la deschiderea expoziției reprezentanți oficiali ai Guvernului Federal German dela Bonn. Deputatul von Vranghel și un trimis special al guvernului din Bavaria, precum și Președintele Asociației Ziariștilor Bavarezi, Președintele Asoc. Internaționale a ziariștilor din Paris, etc.

Organizarea a fost făcută de Dr. Stefan Marinoff (Bulgaria), Dr. Zoltan Makra (Ungaria) și Wolodymyr Lenyk (Ucraina). Aranjamentul și decorațiile au fost făcute de Dl. Johann Urwich (România), împreună cu ajutorul ucrainienilor. Totul a fost filmat și transmis de televiziunea bavareză.

CORESPONDENT

PROTESC ROMÂNESC ANTI-COMUNIST LA WASHINGTON

Intre 15 și 23 August un grup de Români din New York au organizat o acțiune de protest continuu la Washington pe scările Capitoliului, în fața Casei Albe, și în fața ambasadei comuniste Române. Grupul, deplasat la Washington sub îndrumarea domnului Apostoliu, se afla de fapt în protest de câteva luni de zile în fața sediului organizației națiunilor unite din New York. Românii protestatari cer respectarea drepturilor omului în România și liberarea familiilor lor de autoritățile din țară, acuzând totodată regimul comunist de crime, abuzuri și încălcarea celor mai elementare drepturi ale omului. Redacția ziarului nostru dorește să amintească tuturor celor interesați că pentru a organiza proteste la Washington pot obține ușor aprobări dela următoarele foruri: 1) Pentru manifestații la Capitoliu sau în vecinătatea clădirilor Congresului, aprobările se obțin dela US Capitol Police. Tel. (202) 224-3171. Cererile se pot face verbal cu cel puțin 24 de ore în prealabil. 2) Pentru manifestații de protest în parcuri sau pe trotuare (de exemplu în fața Casei Albe și în apropierea ambasadei reseriste), aprobările se obțin dela National Park Police. Tel. (202) 426-6690. Cererile trebuie făcute personal și în scris cu cel puțin 48 de ore înaintea manifestației. 3) Pentru demonstrații de stradă și coloane motorizate, aprobările trebuie cerute cu două săptămâni în prealabil dela Metropolitan Police. Tel. (202) 626-2305.

Redacția Cuvântului Românesc poate da și informații suplimentare celor interesați.

CORESPONDENT

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ HAMILTON, ONTARIO, CANADA

In cadrul manifestărilor culturale și întrunirilor sociale, Duminică 25 Septembrie, a.c., a avut loc la "Câmpul Românesc", proprietatea acestei inimoase organizații, un-Banchet de Toamnă-. Membrii asociației cât și prietenii prezenți au avut bucuria de a avea ca oaspete pe d-l av. Eugen Bârsan din Chicago, U.S.A., dumnealui fiind în Hamilton la o consfătuire cu o parte a comitetului de redacție al ziarului "Cuvântul Românesc".

Președintele asociației, d-l Tudor Murgoci luând cuvântul, a mulțumit celor care s-au ostenit de a fi prezenți la întâlnirea de la Câmpul Românesc. Apoi, a introdus pe d-l av. Eugen Bârsan, care în cuvântarea ținută a adus elogii Asociației Culturale Române din Hamilton. Printre altele, d-lui a spus: " Mă simt fericit de a mă găsi astăzi în mijlocul d-stră. Hamiltonul, prin Asociația Culturală Română a fost așezat pe harta exilului românesc...... Drumul prin care ați trecut a fost greu, dar ați reușit să învingeți toate piedicile, căci în inimile d-stră a fost veșnic aprinsă lumina credinței în Dumnezeu și în destinul Neamului din care ne tragem. Exemplul martirilor, căzuți în lupta cu dușmanul care ne-a vrut răul, să vă fie un permanent exemplu de dăruire și sacrificiu, pe care trebuie să-l faceți încontinuu. Astăzi, mai mult ca oricând, când țara noastră dragă România, se află sub ocupația tiraniei comuniste".

Dela stânga la dreapta: George Bălașu; Tudor Murgoci Președintele Asociației; Av. Eugen Bârsan membru în comitetul de redacție al ziarului "Cuvântul Românesc"; Av. Antip Tudoreanu.

CORESPONDENT

FEL DE FEL

• La 1 Septembrie 1977, programul românesc de radio din Gary, Ind., U.S.A. condus de dl. Nicolae Novac, a împlinit 23 de ani de neîntreruptă activitate. Cu această ocazie a fost semnat un nou contract de operație pentru încă un an. Președinte al comitetului de conducere este dl. Nicolae Vasu, iar secretar financiar, dl. Ion Covinea. Conducătorilor cât și susținătorilor, sincerele noastre felicitări.

• Organizația tineretului român greco - catolic ARCAYD, a pus în vânzare la prețul de $3.00 plus .75 cenți poșta, cămăși (T-SHIRT) cu inscripția ROMANIAN POWER, în diferite culori și în mărimile: small, medium, large și extra large.

Comenzile însoțite de cost, pot fi puse pe adresa: ARCAYD CAMP FUND, 1700 Dale Drive, Merrillville, Ind. 46410, U.S.A.

• Pe data de 20 August anul curent postul de radio Vocea Americii a transmis un amplu reportaj în limba Română referitor la Centrul Românesc de Studii și Documentare dela Vatra Românească din Statele Unite.

• Fundația Iuliu Maniu, cu sediul în New York, a împlinit 25 de ani de existență. Fundația s'a ocupat cu opera de asistență a refugiaților români.

• Informațiuni Culturale •

• MY LAND, de Eglantina Daschievici. După ediția în limba germană a volumului țara mea, iată că d-na Daschievici ne face o nouă și plăcută surpriză cu ediția în limba engleză a mai înainte amintitului volum de versuri.

Deși la o vârstă înaintată și bolnavă, d-na Daschievici dovedește o adevărată "tinerețe, fără bătrânețe" printr'o activitate neîntreruptă în câmpul literar și muzical, fapt pentru care, cu adevărat trebuie admirată.

Recomandăm acest volum cititorilor noștri de limba engleză. (Adresa autoarei este: 4621 North Kenmore Ave., Chicago, Illinois 60640).

*

• In "COLECTIA CARPATII", (Editura Carpații, Trajano Popesco, Calle Conde Penalver, 82, -4 D, Madrid 6, Spania), au apărut de curând următoarele broșuri: Pamfil Seicaru: DAVAI CEAS. Istorii adevărate pentru uzul americanilor; N.S. Govora: TRANSILVANIA ROMANEASCA, și, în limba franceză: LES VALAQUES, de A. de Gerando, pe care le recomandăm cu toată căldura cititorilor noștri.

Editura Carpații are încă în stoc o serie de cărți românești în ediții obișnuite precum și în ediții pentru bibliofili, legate în piele.

Cereți catalogul de prețuri, direct de la editură, la adresa mai sus menționată.

Activitatea neîntreruptă a Editurii Carpații de a furniza exilaților cărți în limba natală, merită recunoștința noastră a tuturor. In același timp însă, merită și sprijinul nostru al celor ce mai citim românește. Căci ori ce carte vândută, ajută la tipărirea altora.

*

• REVISTA SCRIITORILOR ROMANI, Nr. 14, 1977, aduce în cele 152 pagini un material bogat și variat, semnat, în ordine cronologică de: Nicolae Novac, Vintilă Horia, Stefan Baciu, Ioan I. Mirea, Mircea Eliade, Mihai Niculescu, Alexandru Ciorănescu, Stefan Gh. Theodoru, Mira Simian, Leontin Constantinescu, Sergiu Grossu, I.N. Manzatti, Yvonne Rossignon, Horia Stamatu și Constantin Sporea. La rubrica de cronici, semnează: Mihai Niculescu, Monica Lovinescu, Mihai Cismărescu, Stefan Gh. Theodoru, Horia Roman, Ilie Constantin, Vintilă Horia și Virgil Ierunca. Maestrul Eugen Ciucă ilustrează numărul acesta.

O afirmăm, fără teamă de a fi desmințiți că, Revista Scriitorilor Români este una din cele mai bune publicații românești din exil ce nu trebuie să lipsească din casa nici unui român de peste hotare. (Adresa: Constantin Sporea, Fritz-Meyer-Weg 47 1.8000 Munchen 81, West Germany).

*

• ARA, buletinul academiei româno-americane de arte și științe, publică în Nr. 2, Iulie 1977, dările de seamă și procesele verbale dela cel de al doilea Congres. Citim astfel la pag. 23, următoarele: "Msgr. O. Bârlea face un raport despre călătoria Domniei Sale în Europa și România. In România deplasarea s'a făcut în urma invitării oficiale, pe termen de 2 săptămâni, din partea Asociației "România". In țară a avut contacte personale și oficiale cu personalități ale Departamentului Cultelor, ale Bisericii Ortodoxe Române, ale academiei de Stiințe Sociale și Politice, etc. . . Academia de Stiințe Sociale și Politice a promis să acorde tot sprijinul și accesul pe tărâm de documentare pe care A.R.A. l-ar solicita. Deasemeni și eventuali corespondenți români, în cazul când A.R.A. va propune nominal persoanele. Asociația "România" acordă A.R.A. calitatea de a recomanda tineri de origine română sau americană ce ar dori să efectueze studii universitare în România. In contactele cu Patriarhia Ortodoxă Română a avut discuții largi și deschise în ceeace privește strângerea legăturilor ortodoxo-catolice și eventual găsirea unor căi de a înfăptui dialogul dintre cele două Biserici în vederea apropierii și unificării lor. Msgr. O. Bârlea a propus Bisericii Ortodoxe Române ca A.R.A. să-și ofere bunele oficii în organizarea acestor discuții teologice, bine înțeles sub rezerva aprobării atât a Superiorității Bisericii Catolice cât și a membrilor Academiei Române Americane. . După unele discuții, propunerea Presedintelui A.R.A. a fost aprobată cu condiția însă ca A.R.A. să-și păstreze independența și identitatea. Msgr. O. Bârlea a dat toate asigurările în această privință. Dl. Prof. Ilie Smultea propune ca pe viitor orice acțiune a vreunui membru A.R.A., chiar și a presedintelui, care ar implica Academia, să fie cunoscută în prealabil în amănunțime de către toți membri. Adunarea a fost de acord".

PE SCURT DIN ȚARĂ

* Scînteia din 29 Iulie ne informează că al XVIII-lea Congres al partidului comunist mexican, care s'a desfășurat recent, și-a ținut lucrările sub lozinca "Unitate în diversitate". Suntem convinși că această lozincă caraghiauro-ceaușistă a fost însușită de comuniștii mexicani din bine cunoscutul organ de propagandă al Ambasadei RSR în U.S.A., care apare la New York. Credem că partidul comunist mexican ar trebui acuzat de furt de inteligență bolșevică românească și obligat să plătească despăgubiri pentru dreptul de autor.

••

* In campania de denigrare a occidentului și a "putredului sistem capitalist", emisiunea de radio București din 22 Iulie, arată că datorită nivelului ridicat al criminalității, statele capitaliste au nevoie să întrețină un număr mare de polițiști. Astfel se spune că în Italia un polițist revine la 239 locuitori, în Franța la 310, în Anglia la 489,etc. Despre România însă nu se indică nici o cifră, probabil fiindcă este considerat secret de stat. Cu toate acestea se știe că rsr-ul întreține cel mai numeros aparat de securitate și miliție dintre toate țările socialiste, ca să nu mai vorbim de rețeaua de agenți informatori care ajunge să cuprindă -după părerea unor foști securiști care trăiesc în occident- aproape o cincime din populația țării. Si populația României se ridică după ultimul recesământ la peste 21.500.000 de locuitori.

••

* La București în Sala Palatului republicii a început pe data de 1 August " O consfătuire de lucru cu inginerii șefi din IAS și CAP și din consiliile intercooperatiste pentru mecanizarea agriculturii din câmpia de Sud-Vest a țării" (unde este trâmbițata mecanizare realizată cu ani în urmă ?)

••

* In București se reeditează un nou dicționar enciclopedic care va apărea într'un singur volum cu același titlu "Micul dicționar enciclopedic". Notăm din reclama făcută prin postul de radio: " noua ediție s'a realizat și elaborat în lumina programului partidului nostru". Se menționează că s'au avut în vedere mutațiile socio-politice și cultural-stiințifice ale lumii contemporane(deci nimic nou și nimic obiectiv, căci " lumina partidului " nu permite așa ceva).

••

* Pe data de 3 și 4 August un uragan s'a abătut în partea de Nord-Vest a Dobrogei. Au fost avariate case, smulși pomi din rădăcină și rupte rețele de înaltă tensiune. Pagube importante au fost raportate în sectorul agriculturii. Presa nu a anunțat nimic despre această nouă pacoste abătută asupra unei părți din țara noastră.

••

* In cadrul unei emisiuni speciale a postului de radio București pe data de 4 August, privind " constanțele politicii externe a României socialiste" a vorbit tovul Mihai Stefănescu. Redăm din această vorbărie goală : " România dezvoltă o amplă colaborare cu toate celelalte țări socialiste, așezând ferm la baza acestor raporturi principiile marxist-leniniste ale independenței și suveranității naționale". (ori tovul de mai sus nu cunoaște doctrina comunistă, ori "independența și suveranitatea națională" înseamnă pentru el sclavia în noua "ordine internațională".

••

* Numai cu o zi după aceasta pe data de 5 Aug. același post de radio în emisiunea "Răspundem ascultătorilor" analizând termenul "Civism" vorbește prof.univ. dr. Ovidiu Trăsnea care spune : " In statele de tip exploatator conținutul de civism (cuvântul provine din latinescul Civis și înseamnă cetățean cu o atitudine politica), nu poate fi același cu cel din țările socialiste. ..Civismul socialist înseamnează devotament față de statul și patriotismul socialist, al proletarismului socialist, al proletarismului internațional și umanismului revoluționar".(așa stă vorba și cu "independența și suveranitatea")

••

* Emisiunea " Moscova în Limba Română" anunță Miercuri 3 August, 1977, că a fost lansat un satelit cu un diametru de 2 m. la care au participat oameni de știință din 6 țări socialiste. Redăm parte din text:"... printre organele vii aflate la bordul satelitului, sunt 30 de șobolani"(bănuim că fiecare țară socialistă a trebuit să-și aducă șobolanii ei, pentru a dovedi, cum spune ceaușul "idipidența"!

••

* Radio București în emisiunea "Semnele cu adresă" din 5 August, redă o discuție dintre Teodora Clever și Furculiță Olga care locuiesc în Bloc.VI, str.Soldatului nr. 3, Apt. 5.

Olga Furculiță declară că: "de șapte ani de când locuiesc în acest bloc, noi tot timpul am avut circa 40-50 de restanțieri din 109 apartamente. (restanțieri sunt oamenii care nu-și plătesc ratele), care au chiar funcții frumoase".(membrii de partid cu răspunderi). In continuare vorbitoarea spune.."mulți dintre ei aruncă afară pe geam tot felul de gunoaie...se cere ca acești restanțieri să-și plătească chiriile..."căci altfel blocul nu poate exista, și nu vorbesc numai pentru blocul nostru, pentru blocurile noastre vecine și altele...Faptul că n'au rămas oamenii fără căldură, apă și lumină s'a datorat faptului că noi luăm banii altora și ne plătim cotele, care cred că până la infinit nu se va putea duce" (aceasta este situația în majoritatea blocurilor unde locuiesc "responsabilii" și "șefii".

••

* Pe data de 6 August la radio în programul *"Revista Literară" vorbește scribul* partidului Vasile Nicolaescu despre responsabilitatea scriitorului.

El subliniază că : " cuvântul lui Ceaușescu la recenta conferință națională a scriitorilor a constituit încă un moment de afirmare a sprijinului urias pe care partidul îl asigură vieții literare a țării" (urmările sprijinului se văd și se citesc în maculatura partinică numită "literatură în spiritul umanist revoluționar", la care a fost readus din nou scriitorul din țară)

••

* Pe data de 7 August s'a sărbătorit " Ziua Marinei din RSR". Cu această ocazie a vorbit la radio contra-amiralul Stefan Dinu, care și el tămâiază la fel : " sarcinile luate de a îndeplini obiectivele stabilite de congresul al II-lea"...In continuare Stefan Dinu se referă ajutorul dat de Uniunea Sovietică în reconstruirea și dezvoltarea Marinei RSR.(nu credem că se referă la navele furate de rusnaci, și date înapoi după mai mulți ani, când acestea ajunseseră niște schelete ruginite ce pluteau pe apă).

••

* Citim în ziarul "Drum" din Brasov din 27 August, că:"La frumosul Han brâncovenesc de la Sâmbăta, pentru cei 100 de turiști găzduiți în camere și căsuțe a fost prevăzut un singur duș; dar și acela inutilizabil...*Si se mai miră conducătorii turismului so*cialist din România, dece în sezonul recent încheiat numărul turiștilor occidentali care au vizitat țara, a scăzut cu aproximativ 40% față de anul 1970.

••

* Pe data de 1 Septembrie Ceaușul a fost obligat să meargă la Brașov pentru a liniști și aici spiritele revoltate ale muncitorilor în urma măsurilor luate de pcr.

El a fost însoțit de consoarta Elena și tovii Emil Bobu, Pavel Niculescu, Gheorghe Oprea, Josef Uglar și Teodor Coman. Cu această ocazie tovul "șef" a fost obligat să spună:" studiind situația oamenilor muncii am luat hotărârea de a mări salariile muncitorilor cu 30%, în loc de 18-20% cum hotărâse Marea Adunare Națională. Incepând din 1 Iulie prima fază a măririlor salariilor a intrat în vigoare, urmând ca până în anul 1979 să ajungă la 30%. (vai de bietul muncitor care lucrează ca un rob pe aproape nimica; comparând scumpirea vieții cu salariul mediu de- 450 lei- pe săptămână, pe care-l primește astăzi un muncitor calificat, vedem că el trebuie să lucreze-2 sau 3- săptămâni ca să-și permită luxul să-și cumpere un costum de haine care costă între 800-1.500 de lei, sau aproape -o săptămână- pentru o pereche de pantofi, care costă între 250-400 de lei. Un kilogram de carne(care nu se găsește aproape deloc) costă 18 de lei-aproximativ 5 ore de lucru-.

DIN PRESA COMUNISTĂ

* TRANSILVANIA, Anul VI, Nr. 7, 1977, Sibiu. Este îndeobște știut că toate ziarele și revistele ce apar în R.S.R., apar cu blagoslovenia guvernului. De aceea, credem că este interesant de subliniat câteva răspunsuri date de redacția revistei "Transilvania" la rubrica"Corespondență" la unele plângeri din partea cititorilor, pe motivul că primesc cu întârziere, sau nu primesc deloc revista al cărei abonați sunt. Iată aceste răspunsuri: "C. Timirean (Oltenești, jud. Vaslui)-Așa cum am mai amintit în cadrul acestei rubrici, revista noastră apare la sfîrșitul fiecărei luni și este difuzată întîi în Sibiu, apoi în celelalte județe ale țării. Faptul că dv., ca abonat, o primiți cu întârziere ține numai de modul cum revista este expediată și desfăcută, de către oficiile de resort, în fiecare localitate. Adresați-vă, deci, oficiului care v-a emis chitanța de abonat. Desigur că, împreună cu dv. regretăm și noi întîrzierile".

"M. Rujinschi (Grivița, jud. Vaslui) - Situația sesizată de dv., este asemănătoare celei semnalate de noi în primul răspuns din rubrica de față. Să fie, oare, o simplă coincidență că este vorba de același oficiu județean de difuzare a presei?"

"Iftimie D. Valeriu (Popricani, jud. Iași) - ". ..din cauză că n-am primit nici un număr al abonamentului, nu m-am mai abonat". Așteptați, desigur, un răspuns, nu acesta de la "Poșta redacției", dar nu sîntem noi în măsură să vi-l dăm, ci, după cum am mai arătat în atîtea rînduri, oficiul județean de difuzare a presei care v-a eliberat chitanța de abonament". . .

Iată, așadar , o drastică acuzație la adresa organelor de resort guvernamentale, dată de chiar presa guvernului. Dar, vorba aceea: "la așa cap, așa căciulă".

✪

*CONTEMPORANUL,Nr. 22,3 Iunie 1977. La rubrica "SINTEZE POLITICE" (Pag.3), sub titlul: PARTIDUL ÎI CHEAMA PE SCRIITORI SA-SI INTENSIFICE EFORTURILE CREATOARE PENTRU O LITERATURA UMANISTA, MILITANTA", Constantin Coșman scrie printre altele:

". . .Literatura nu a fost și nici nu poate fi, se înțelege, doar REFLECTARE, ea exprimă în esență, în mod voit sau nu, o ASPIRATIE. In societatea pe care o înălțăm, arta nu poate decît să se alăture aspirațiilor supreme ale poporului, să le lumineze și să le fortifice prin puterile sale asupra minții, sufletului și voinței oamenilor. (. . .) Sondarea cosmosului sufletesc al celor ce făuresc toate valorile culturii materiale și spirituale se împletește și se interconditionează, în viziunea partidului nostru, cu necesitatea ca arta și literatura să împlinească O PERMANENTA FUNCTIE ACTIVA, de modelare a constiințelor, de înnobilare a lor cu normele și principiile moralei noastre comuniste, ale umanismului revoluționar, cu viziunea științifică, atotcuprinzătoare și înnoitoare asupra lumii și vieții - învățătura marxist-leninistă. . ."

Intelegem acum de ce în R.S.R. n'a apărut încă și nu poate să apară o operă de valoare circulatorie universală, atâta timp cât se insistă de a se aplica "învățătura marxist-leninistă". Căci, între TEORIE și PRACTICA, e o distanță ca dela pământ la soare și celor ce încearcă acest zbor idiot, li se topesc aripile ca lui Icharus.

✪

* SCINTEIA din 23 Iulie 1977, publică un articol-anchetă în care reporterul constată în urma unui raid prin restaurantele din Târgoviște, sărăcia meniu-rilor, care în majoritatea unităților vizitate, constă din cel mult 1-2 feluri de mâncare. La replica generală a responsabililor de restaurante că le lipsește carnea și produsele de carne, reporterul partidului răspunde indignat că este vorba de "obsesia carnivoră a unor responsabili de localuri care n'au aflat că piețele sunt pline de legume". Cu alte cuvinte bucătarii sunt îndrumați de ziaristul-activist de la Scînteia să gătească mai multe ciorbe și mâncăruri din ștevie urzici, spanac, lobodă, etc. Este părerea ziaristului partidului care nu suflă însă un cuvințel de carnea plecată la export. Dar vorba proverbului:" Foaie verde lobodă, gura lumii slobodă".

✪

* INFORMATIA BUCURESTIULUI, din 27 Iulie 1977 a publicat lista de premii la ultima tragere la sorți a libretelor de economii la C.E.C. Ea cuprinde excursii numai în "țări prietene" ca URSS, Coreea de Nord, R.D. Germană, China, etc.

După cazul lui Dumitru Bedivan, unul din semnatarii Apelului lui Goma, care a dat în judecată Intreprinderea de Stat-Loto- Pronosport, deoarece a oferit premii inaccesibile cetățenilor români , constând din excursii în țări occidentale pentru care Bucureștiul nu eliberează pașapoarte, s'a hotărât de către diriguitorii comuniști să nu se mai ofere ca premii decât excursii în țările - surori socialiste, pentru care există unele șanse relative de obținerea pașaportului. Mulți români jucau la Loto-Pronosport în speranța că vor trage "lotul eliberator" care le-ar fi facilitat evadarea din raiul ceaușist. Partidul însă luptă după cum vedem împotriva superstițiilor de tip burghez bazate pe noroc sau ghinion!

✪

* ROMANIA LITERARA, Anul X, Nr. 27,7 Iulie 1977. Absurda și dementa încăpățînare a guvernului comunist român de a impune scriitorilor o linie de conduită marxist-leninistă în crearea operelor lor, își găsește un răspuns categoric negativ în articolul "SUFLUL UNEI PUTERNICE REALITATI" iscălit de Platon Pardău. în acest număr din "România Literară", din care, spicuim următoarele rânduri:

". . . Lumea muncitorească se impune literaturii românesti ca un mediu complex, viabil, de primă însemnătate. (. . .) Cărțile bune cu și despre muncitori au țesut în canavaua lor complexă adevărul despre muncitori. Dacă nu puține proiecte ambițioase de a înfăptui o literatură muncitorească au eșuat, printre cauze s-a aflat întotdeauna și abdicarea de la adevăr, confecționarea unor personaje lipsite de carnația adevărurilor ca oameni. Foarte multe eșecuri s-au datorat, între altele, înțelegerii festive a rolului de prim ordin al clasei muncitoare în societate. Așa au apărut eroii muncitori atotștiutori, "fără probleme", "îngeri în salopetă", care, în mod firesc, au îndepărtat de asemenea cărți pe cei dintâi ai lor presupuși cititori: muncitorii. . ."

Iată, deci, un adevăr consfințit de chiar presa comunistă din R.S.R. Iar noi, de încheiere, o spunem că, da, se poate face un papuc sau o cizmă, după calapod, dar nu se poate scrie o schiță, nuvelă, roman sau poezie.

* DRUM NOU, 27 August, 1977. Citim în acest ziar care apare la Brașov că: " La magazinul alimentar din fața Intreprinderii de Autocamioane, pungile cu capete și picioare de pui se vând cu 5 lei. Cinstea și-a cam luat zborul de la această unitate ".

Pentru cititorii noștri din lumea liberă precizăm că respectivele pungi conțin un Kg. de capete și ghiare de găină și costul lor legal este de 3.50 lei punga.

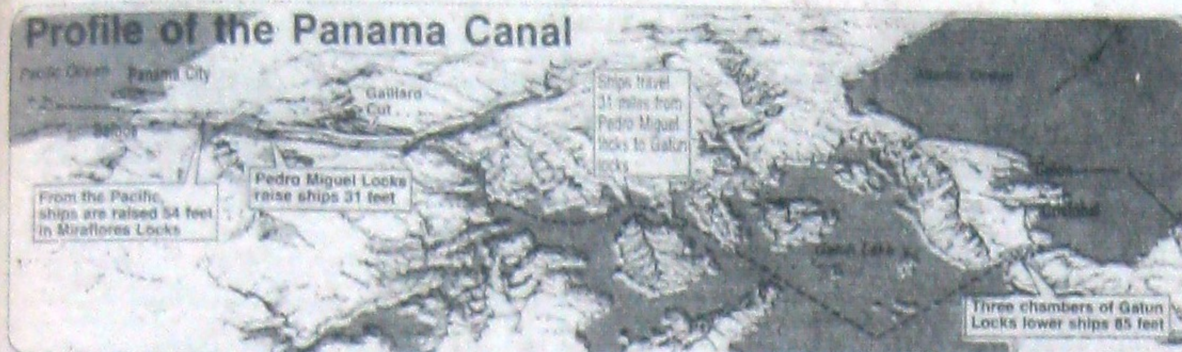
Pulpele, pieptul și celelalte părți din păsări se vând la prețuri între 25-38 lei kilogramul, în timp ce salariul minimal săptămânal al unui muncitor român este de 250 lei. Proasta aprovizionare cu alimente face însă populația să se bată și pe pungile cu capete și ghiare care în occident se aruncă la gunoi.

✪

* FLACARA, 1 Septembrie, 1977, al cărui redactor șef este Adrian Păunescu, anunță că : "A apărut, la cererea cititorilor, cea de a treia ediție a volumului de poezii " Pământul deocamdată" de...Adrian Păunescu. Tirajul: 65.000 exemplare. Cele trei ediții ale cărții însemnează tirajul de 112.000 exemplare". Flacăra nu menționează modul cum și-au exprimat cititorii dorința reeditării. Probabil în adunările cu deputații de stradă ! Si când te gândești că Paul Goma așteaptă din 1967 să i se tipărească măcar O SINGURA CARTE !.

Actualitatea internațională

CANALUL PANAMA

In sfârșit, după 15 ani de negocieri între Statele Unite și Panama, Miercuri 8 Septembrie 1977, un nou tratat privitor la Canalul Panama, care să înlocuiască tratatul din 1903, a fost semnat în Washington de către Preș. J. Carter din partea Statelor Unite și șeful statului Panama Brig. Gen. Omar Torrijos, în prezența unui mare număr de diplomați din țările Americii Latine.

Punctele specifice din acest tratat au fost ținute secret de către administrația Preș. Carter până în preziua semnării lui, fapt pentru care Preș. Carter a fost aspru criticat pe motivul că nu și-a ținut promisiunea făcută în timpul alegerilor, că adică guvernul prezidat de D-sa va fi un guvern deschis și că nu va încheia nici un pact secret cu nici o țară din lume fără a avea în prealabil suportul Camerei Deputaților, a Senatorilor și a poporului. Or, după unele sondaje făcute s'a dovedit că 75% din populația americană ar fi împotriva acestui tratat.

Iată, în linii generale ce prevede noul tratat:

1. Recunoașterea suzeranității statului Panama asupra Zonei Canalului.

2. Statele Unite vor continua să opereze Canalul până la 31 Dec. 1999, când Panama își va asuma întregul control.

3. Panama va prelua toate serviciile publice din Zona Canalului, inclusiv poliția și pompierii, pentru care Statele Unite vor plăti Panamei anual $10 milioane dollari.

4. Statele Unite vor reduce treptat numărul cetățenilor americani care lucrează în prezent în Zona Canalului, transferând proprietățile acestora, fără vre-o recompensă din partea Panamei, până la sfârșitul anului 1990.

5. Toate forțele militare americane vor părăsi Zona Canalului până la sfârșitul anului 1999.

6. Intreaga Zonă a Canalului va fi pusă sub drapelul panamez, drapelul american putând fi arborat numai în anumite puncte din Zonă.

Tratatul semnat la 8 Sept., urmează să fie ratificat de către Camera Deputaților și Senatul american, ba se vorbește chiar de un plebiscit. Ca prim răspuns din partea Senatului american s'a înregistrat în chiar seara semnării lui că el nu va fi luat în discuție de cât abia candva, la începutul anului 1978. Ceea ce înseamnă, fără doar și poate, un prim eșec al guvernului Carter pe această temă nespus de gingașă.

MOMENTUL ISTORIC

Președintele Carter și Generalul Torrijos semnând acordul Canalului Panama. In mijloc este Alejandro Orfila, Secretarul General al Organizației Americii de Sud.

LA MULȚI ANI CANADA!

Anul acesta, Canada și-a sărbătorit jubileul de 110 ani. Cu această ocazie, au avut loc mărețe serbări pe întreg cuprinsul țării, la care au luat parte cele 23 de milioane de locuitori. Sau, în ori ce caz, marea lor majoritate. Primul Ministru Pierre Trudeau, a încercat prin prezența sa la serbarea patronului provinciei Quebec, Sf. Ioan Botezătorul să demonstreze că totuși există o unitate în sânul poporului canadian.

După cum se știe, în alegerile provinciale din Quebec din anul trecut, victoria a obținut-o partidul separatist "Parti Quebecois" de sub conducerea actualului Premier Rene Levesque, care a trecut imediat la unele reforme, printre care cea mai drastică a fost proclamarea limbii franceze ca limbă oficială, ceea ce este în absolută contradicție cu politica guvernului central din Ottawa care susține prezervarea bi-linguă a Canadei.

Deschiderea școlilor în luna Septembrie a adus o altă bătaie de cap guvernului din Ottawa care suportă dreptul tuturor canadienilor de a-și avea copiii educați în limba pe care ei o aleg, adică engleza sau franceza, pe motivul că guvernul provincial din Quebec a făcut cunoscut că, cei ce ar urma o școală cu limba de predare engleză, ar risca să nu li se recunoască diploma de absolvire, și ca atare să nu poată profesa în provincia Quebec. Mai mult chiar, se semnalează un adevărat exod al minorităților de limba engleză din Quebec spre alte provincii din Canada.

Bonne Chance, Canada!

STATELE UNITE

Dacă amestecul Statelor Unite în războiul din Vietnam a fost sau nu drept, aceasta urmează ca istoria s'o decidă, atunci când va fi cazul. Ceea ce însă interesează istoria zilelor pe care le trăim, este atitudinea post-belică a Statelor Unite cu privință la acel război, care s'a terminat în dauna Statelor Unite. Si anume, faptul că, mii de refugiați vietnamezi ce și-au părăsit țara la terminarea războiului, pe bărci sau mici vaporașe, pentru a găsi azil în lumea liberă, n'au putut încă debarca pe uscat spre a-și găsi o nouă patrie unde să se stabilească împreună cu familiile lor, navigând dintr'un loc în altul, fiind refuzați pretutindeni.

Confruntate fiind cu această problemă, Statele Unite și-a dovedit încăodată tradiția umană, deschizându-și porțile pentru a primi pe meleagurile americane încă 15,000 de refugiați vietnamezi, parte dintre ei având deja rude stabilite în U.S.A., sau dat fiind faptul că unii dintre ei au lucrat și cooperat cu Statele Unite în timpul acelui război de absolut tristă memorie, ce, datorită exclusiv fostului ministru al afacerilor străine al Statelor Unite, Henry Kisinger, s'a soldat cu cea mai stupidă și abjectă trădare, vietnamul de Sud fiind predat comuniștilor din Nord.

CHINA

Odată cu moartea lui Mao, au avut loc în sânul partidului comunist chinez numeroase fricțiuni ce au dus la expulzarea văduvei sale Chiang Ching și a prietenilor ei din Comitetul Central al partidului. In același timp forțele care lucraseră la detronarea ei, lucrau la reabilitarea lui Teng Hsiao-ping care în cele din urmă a fost reinstalat ca Vice-Premier, formând împreună cu Premierul Hua Kuo-feng și Ministrul Apărării Yeh Chienying, un triumvirat în cadrul prezidiumului.

Odată anunțată, această știre a provocat adevărată sărbătoare în toată China, populația, și în special muncitorimea, căreia Teng îi promisese înainte de mazilirea sa anul trecut mărirea salariilor, a ieșit pe străzi, cântând, dansând și urlând slogane, ca'ntr'o noapte de carnaval. Experții vestici în materie, pun nereușita conversațiilor Secretarului de Stat american Cyrus Vance, cu liderii comuniști chinezi, pe seama reabilitării lui Teng, cunoscut ca un pragmatist de mare reputație, și în același timp, înverșunat anti-sovietic. Ba mai mult chiar, se bănuiește că Teng ar putea să-i ia locul lui Hua la un moment dat, deși e mai bătrân de cât Hua. Timpul va confirma sau va infirma aceste deocamdată speculații.

ANGLIA

Scotland-Yardul a invitat pe șeful poliției din Soweto, Africa de Sud, Brig. Jan Visser, pentru a demonstra noua armă utilizată în răscoalele ce au avut loc în Soweto în vara aceasta, cu scopul ca el însuși, dacă cu adevărat se dovedește efectivă, s'o întrebuințeze împotriva dezidenților din Irlanda de Nord.

Noua armă, se zice, la explozie împrăștie o combinație de gaz lacrimogen și pudră de talc pe o întinsă suprafață, provocându-i pe cei atinși să strănute fără întrerupere. Singurul leac împotriva strănutului astfel provocat, ar fi doar, lepădarea veșmintelor și. . . o baie.

CRONICA VREMII

DEMOCRAŢIA

ŞI ANTI-TOTALITARISMUL UNIUNII ŞI LIGII

Ion BOIERU

Oricât ar încerca John Coman, președintele Uniunii și Ligii, să legitimeze acțiunile sale ca democratice și anti-totalitariste, ne vine greu să fim de acord cu domnia-sa. Realitățile contrazic, în mod flagrant, afirmațiile sale politice, și acțiunile sale recente.

Nu putem înțelege caracterul democratic și anti-totalitarist al colaboratorilor "totalitariști" la Calendarul "America"-1977. Este o gravă contradicție în termeni și fapte, căci presupusa democrație a lui John Coman n'a mai putut rămâne pură și intactă, în momentul în care a acceptat colaborări ce n'au nimic de-a face cu democrația.

Democrația colaboratorilor din România este o democrație socialistă. Ori, J. Coman nu ne-a dat să înțelegem că domnia-sa este adeptul unei astfel de democrații.

Pe de altă parte, este adevărat că a atacat unele publicații românești, din lumea liberă, care s'au plasat pe o linie anti-comunistă, dar pe care John Coman le atacă pentru linia lor, zice domnia-sa, totalitaristă.

In fapt, atacurile sale s'au referit la chestii absolut minore, care nu justificau perorațiile sale retorice, de moralizare, în favoarea democrației pe care o susține dânsul, în postura de gazetar ocazional.

După preambulul expunerilor sale de gândire politică, John Coman a făcut preparative spectaculoase pentru o "vizită culturală" în România.

A solicitat avizul Departamentului de Stat și a subliniat poziția sa apolitică, cu ocazia acestei vizite. A publicat niște scrisori, în ziarul "America", din care ieșea o grijă deosebită de a nu supăra pe nimeni, și de a nu provoca reacțiuni neplăcute și nedrepte.

John Coman a făcut totul pentru a da un caracter "legal" vizitei culturale din România.

Si, în aparență, a reușit. Invitația oferită de Asociația "România", pentru vizită culturală, a fost legală, din partea reprezentanților români. Avizul cerut Departamentului de Stat, de către președintele Uniunii și Ligii, iarăși a fost legal. Aprobarea Comitetului Executiv a fost legală și ea, din punct de vedere formal.

Dar, nici una din aceste "legalități" nu erau necesare, oricât de "legale" ar fi ele.

John Coman și membrii Uniunii și Ligii puteau vizita România fără nici o "legalitate", afară de pașaportul individual de călătorie.

Ceeace este mai interesant, este lipsa de puritate democratică, în aceste "legalități". Actualul Comitet executiv nu ar fi existat, după părărea noastră, dacă în timpul Convenției, s'ar fi cunoscut intenția și planurile sale, expuse în mod public, de a se face o călătorie oficială în România comunistă. Obiecția că invitația a fost primită ulterior, cade dela sine, pentrucă după expozeurile principiilor sale democratice, John Coman n'ar putea accepta formule politice "totalitariste", și noi știm că Asociația "România" este un organ de propagandă al unui stat comunist, care prin esența și specificul său este "totalitarist".

Tot pe o linie de minus-democrație se situează și avizul solicitat Departamentului de Stat. Acest Departament de Stat își desfășoară politica sa externă, și aceasta poate să nu coincidă cu politica externă a Uniunii și Ligii. Mai mult, încă, Departamentul de Stat nu exercită influențe asupra grupurilor etnice, din America, ca aceste grupuri să-și potrivească vederile lor politice cu ale sale.

Deci, avizul sau ne-avizul Departamentului de Stat nu este un criteriu al democrației. Democrația Departamentului de Stat constă tocmai în faptul că lasă libertate grupurilor etnice, să-și exprime părerile lor politice și să-și urmărească realizarea intereselor lor majore, în sânul societății pluraliste americane.

Uniunea și Liga are o poziție tradițională, limpede, în privința relațiilor cu România comunistă. Ea a refuzat, pe bază de majorități clare, să deschidă un drum oficial spre guvernul comunist dela București. Si John Coman a consolidat, și el, această poziție tradițională, în vremea când cu ani în urmă, a fost președinte al Uniunii și Ligii. Ar fi ceva, care ar anula întreaga valoare a acestor rânduri, dacă acest ceva și-ar putea menține consistența și integritatea logică a adevărului. Delegația Uniunii și Ligii a plecat, în România comunistă, pentru o "vizită culturală", care acolo s'a extins și a luat un caracter politic. Căci nu se poate susține că vizita făcută lui Ceaușescu și unor reprezentanți oficiali ai partidului comunist român, nu ar fi fost politică. La întâlnirea cu Ceaușescu, nu a participat nici un "cultural" român. Toți cei prezenți au fost "politicieni" ai partidului. In plus de aceasta, John Coman a făcut declarații cu caracter politic, în numele membrilor Uniunii și Ligii, și a "exprimat sincere felicitări pentru marile progrese obținute de poporul român, sub conducerea președintelui Nicolae Ceaușescu" (România Liberă, 20 Iulie, 1977).

John Coman era liber să facă, în numele său sau al unei părți din membrii Uniunii și Ligii, astfel de declarații, dar pe linia principiilor democratice, domnia-sa nu avea dreptul să facă asemenea acte politice, în numele tuturor membrilor. In Uniune și Ligă există membrii, care au suferit abuzurile regimului comunist din România, și sunt familii care au rudenii în România comunistă, care au fost și sunt lipsiți de toate libertățile omenești.

Democrația lui John Coman a fost diminuată prin aceste declarații, iar "anti-totalitarismul său" a devenit inexistent, mai ales, dacă luăm în considerare și faptul grav al unor alte declarații, pe care le aflăm din același ziar comunist: " Este de menționat-a spus oaspetele-că această vizită, efectuată ca răspuns la invitația adresată, în 1973, de președintele României și tovarășa Elena Ceaușescu, cu ocazia întâlnirii cu reprezentanții comunității româno-americane, Cleveland, statul Ohio, este prima călătorie oficială în România a unei delegații a Uniunii și Ligii, după vizita care a avut loc în 1928..."

In spiritul unei "democrații reale", John Coman, nu putea înțelege invitația lui Ceaușescu, (care nu e președintele României, ci al României comuniste) adresată Uniunii și Ligii, în totalitatea ei. Această acțiune apare ca o " democrație forțată", iar despre "anti-totalitarism" nu mai vorbim că ar fi indecent din partea noastră să-l socotim și pe Ceaușescu un "anti-Totalitarian".

Nu-l putem crede, pe John Coman, în poziția sa de președinte al Uniunii și Ligii, de rea credință. Dacă vizita sa, și a delegației sale s'ar fi limitat la caracterul ei "cultural", și, dacă relațiile sale de acolo n'ar fi avut nici un aspect politic, nu am fi scris aceste rânduri referitoare la democrație și anti-totalitarismul său, care de fapt sunt văduvite de un conținut autentic. Deci, nu este bine să le mai profeseze cu publicitate, oarecum spectaculară.

Mai bine să ia în considerare sentimentele românești, ale majorității membrilor, și să-și revizuiască poziția în spiritul adevăratei democrații, care nu poate sub nici o formă, accepta minus-democrația și totalitarismul tovului Ceaușescu.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

DREPTUL LA PENSIE, UN DREPT UMAN

In timp ce guvernele țărilor cu regimuri comuniste încearcă pe toate căile și cu toate mijloacele de propagandă să tălmăcească drepturile omului din punct de vedere marxist-leninist, Serviciul Social (Social Security Administration) din Statele Unite a făcut cunoscut la sfârșitul lunii August că trimite lunar în țările de dincolo de cortina de fier pensionarilor americani ce s'au repatriat, cecuri în valoare de peste două milioane dollari. Printre țările în care se trimit aceste cecuri de pensii, primul loc îl ocupă Polonia, urmată de Jugoslavia, Bulgaria și România.

Pensia unui muncitor este un bun câștigat prin munca prestată zeci de ani în șir, având dreptul să se bucure de ea, indiferent dacă mai trăiește ori nu în țara respectivă. Acesta este unul dintre cele mai elementare și în același timp esențiale drepturi ale omului pe care guvernul de la București se încăpățînează a nu-l respecta.

Toată polilogia pe tema drepturilor omului din ziarele comuniste din R.S.R., inclusiv "Tribuna României", ce se trimite exilaților, nu valorează nici o ceapă degerată, atâta timp cât, dreptul la pensie nu este respectat, pe motive de ordin strict de natură politică. Căci, ce anume are deaface convingerea politică a unui om cu pensia la care și-a câștigat dreptul datorită vârstei și muncii prestate?. . .

Negarea acestui drept, este o rușine pentru un guvern ce-și spune că este al poporului muncitor.

RADIO-TV, ÎN R.S.R.

Radio și televiziunea sunt și rămân cele mai ușoare și la îndemână mijloace de propagandă. Profitând de acest fapt, guvernul comunist din R.S.R., a transformat aceste instituții în laboratoare pavloviene de spălarea creierului și îndobitocirea masselor. Luăm, la întâmplare, spre documentare, Programul Radio-TV din săptămâna 10-16 Iulie, 1977, reproducând câteva titluri de emisiuni, în special cele adresate tineretului.

Duminică 10 Iulie, TV 1; ora 8.15 A.M: TOT INAINTE! De la comuniști învățăm cutezanța.

Luni 11 Iulie, Radio I, ora 17.05: ANTENA TINERETULUI. Inițiative ale organizațiilor U.T.C. pentru reducerea cheltuielilor de producție. Conspect economic: Politica P.C.R. pentru creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii. - Radio 2: ATENEU ora 8.40 A.M.: Participarea activă a maselor la viața spirituală, expresie a perfecționării democrației socialiste. - Radio 3, ora 11.30 A.M., CRONICA IDEILOR: Democrația muncitorească- componentă esențială a democrației socialiste.

Marți 12 Iulie, TV I, ora 18.50; TRIBUNA TV: Sensul umanist al răspunderii colective față de comportarea fiecărui individ. Radio 1; MEMORIA PAMANTULUI ROMANESC: 23 August în paginile istoriei și în inima poporului.

Miercuri 13 Iulie, TV I, ora 18.50; NOI FEMEILE: Un dialog neîntrerupt-școala-familia. Rolul comitetelor cetățenești de părinți și al școlii în organizarea vacanțelor de vară ale elevilor, astfel ca procesul educației tinerilor prin muncă, pentru muncă să se desfășoare continuu. - Radio 2, ora 14.30; RADIO-SCOALA: Să ne cunoaștem patria (reportaje și materiale documentare despre România socialistă).

Joi 14 Iulie, TV I, ora 18.35; CONSULTATII JURIDICE: Un act revoluționar în gândirea și practica juridică și morală. Profundele semnificații ale Hotărîrii referitoare la creșterea rolului maselor în respectarea legislației și la reeducarea prin muncă a persoanelor care comit abateri.

Vineri 15 Iulie, TV I ora 16:05; TELESCOALA: Dezvoltarea agriculturii socialiste. - Radio 2, ora 16. 40; TRIBUNA RADIO: Clasa muncitoare în fruntea luptei pentru înflorirea economiei naționale, pentru perfecționarea relațiilor sociale.

Sâmbătă 16 Iulie, TV I, ora 16.20: CLUBUL TINERETULUI. . .LA DEVA. Emisiune realizată cu tineri. Din cuprins: Sub flamuri de partid biruitoare. . .

Credem că cele de mai sus, grăiesc limpede, de la sine. Subliniem însă propaganda pe marginea utilizării școlarilor, în timpul vacanței de vară la muncă, și iarăși, "Hotărîrea" ca delicvenții de drept comun, în loc de a fi trimiși la "zdup", să fie utilizați la diferite munci.

O oglindă mai limpede a "societății socialiste multilateral dezvoltate, nici c'o putea face altcineva mai bine.